

கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் அருளிய
கந்த புராணம் - பகுதி 9c

4. யுத்த காண்டம் / படலம் 12 (2398
- 2967)

**kantapurANam of kAcciyappa
civAccAriyAr
part 9c /canto 4 (verses 2398 -
2967))**

In tamil script, Unicode format

Acknowledgements:

Our Sincere thanks go to Dr.

Thomas Malten & colleagues of the Univ. of Koeln, Germany for providing with a transliterated/romanized version of this work and for permissions to release the Tamil script version as part of Project Madurai collections.

Our thanks also go to Shaivam.org for the help in the proof-reading of this work in the Tamil Script format.

Preparation of HTML and PDF versions: Dr. K. Kalyanasundaram, Lausanne, Switzerland.

© Project Madurai, 1998-2008.
Project Madurai is an open,
voluntary, worldwide initiative
devoted to preparation
of electronic texts of tamil
literary works and to distribute
them free on the Internet.

Details of Project Madurai are
available at the website

<http://www.projectmadurai.org/>

You are welcome to freely
distribute this file, provided this
header page is kept intact.

கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் அருளிய

கந்த புராணம்

பாகம் 9c /4. யுத்த காண்டம் /

படலம் 13- (2398 - 2967)

13. சூரபன்மன் வதைப் படலம் 2398 - 2904
14. தேவர்கள் போற்று படலம் 2905 - 2914
15. இரணியன் புலம்புறு படலம் 2915 - 2934
16. மீட்சிப் படலம் 2935 - 2967

உ

செந்திலாண்டவன் துணை
திருச்சிற்றம்பலம்

**13. சூரபன்மன் வதைப் படலம்
(2398 - 2904) ***

(* ஏழா நாள்முதல் பத்தா
நாள்வரை சூரபன்மன் வதை
நிகழ்ச்சி ஆகும்.
சூரபன்மன் இறுதியாகச்
சண்முகக்கடவுளோடு நான்குநாள்
போர்புரிந்து மடிந்தான் என்பதை
“ஸ..ஈரிரு, நாள்வரைத் துன்னலன்
தொலையாது அமராற்றியே”
எனவரும் இந்நூல்
இப்படலத்தின் 409-ம் செய்யுள்
அடிகளால் அறியலாம்.
மகேந்திரபுரியில்
சூரபன்மனாதியோர்
சண்முகப்பெருமானுடன்
எதிர்த்துப் போர்புரிந்தது
பத்துநாட்கள் ஆகும்.
இதனை “சொல்லும்

ஐந்திருவைகலின் அவுணர்தம்
தொகையும், அல்லல்
ஆற்றய சூரனும் முடிந்திட
அடுதும்” எனவரும் கந்தபுராணம்
- மகேந்திரகாண்டம்
- சயந்தன் கனவுகாண் படலம் 11-
ம் செய்யுளின் அடிகளால்
அறியலாம்.)

2398 கொற்ற வேற்படை
பரித்திடும் ஆயிர
கோடி
ஒற்றர் தங்களை
நோக்கியே சூரனாம்
உரவோன்
மற்றென் ஆட்சியாம்
அண்டங்கள் எங்கணும்

வைகிச்

சுற்று தானையைத்

தம்மினோ கடிதெனச்

சொன்னான்.

1

2399 சொன்ன காலையின்

நன்றென வணங்கியே

தூதர்

பன்ன ருங்கதி

கொண்டனர் விண்டனர்

படர்ந்து

பொன்னின் மேதகும்

அண்டங்கள்

இடைதொறும் புகுந்து

மன்னர் மன்னவன்

தன்பணி முறையினை

வகுத்தார்.

2

2400 வகுத்த காலையில்
ஆண்டுறை அவுணமன்
னவர்கள்
தொகுத்த நாற்பெருந்
தானையங் கடலொடுந்
துவன்றி
மிகுத்த அண்டத்தின்
புடைதொறும்
புடைதொறும் மேனாட்
பகுத்து வைத்திடும்
வாயிலின் நெறிகளாற்
படர்ந்தார். 3

2401 முந்தை அண்டத்தின்
நெறிதனில்
முழங்கிருளு சேனை
வந்து வந்திவட்
செறிவன விதியொடு

மாறாய்ச்
சுந்த ரங்கெழு
மாயன்இவ் வுலகுயிர்
துய்ப்ப
உந்தி யின்வழி
அங்கவை தோன்றுமா 4
றொப்ப.

2402 பூதம் யாவையும்
உயிர்களும் புவனமுள்
ளனவும்
பேதம் நீங்கிய சுருதியா
கமங்களும் பிறவும்
ஆதி காலத்தின்
அநாதியாம் எம்பிரான்
அளப்பில்
பாத பங்கயத்
துதிப்பவும் போன்றன

2403 இனைய தன்மையால்
 அண்டத்தின்
 நெறிதனில் ஏகும்
 வனைக ருங்கழல்
 அவுணர்தம்
 படையிவண் வரலுங்
 கனலி தன்சுடர்
 மறைந்தன நடுங்கினன்
 கனலும்
 அனிலன் தானுமெய்
 வியர்த்தனன்
 நெருக்கமுற் றயர்வான். 6

2404 ஆஃத்த ஓசையால்
 அகிலமுந் துளங்கிய
 அவுணர்
 கார்த்த மெய்யொளி

கதுவலால் இருண்டன
ககனந்
தூர்த்த பூழியால்
ஆழிகள் வறந்தன
துணைத்தாள்
பேர்த்து வைத்திடு
தன்மையால்
அண்டமும் பிளந்த.

7

2405 கூடும் இப்பெருந்

தானையை
நோக்கிமெய் குலைவுற்
றோடு தற்கிடம்
இன்றிநின் றிரங்கினர்
உம்பர்
வீடி னானென வாசவன்
மருண்டனன் விதியும்
நீடு மாயனும்

முடிவதென் னோவென
நினைந்தார்.

8

2406 பூத லந்தனில் அம்பர
நெறிதனில் புடைசூழ்
மாதி ரங்களில்
அளக்கரின் வரைகளில்
வழியில்
பாத லங்களில்
பிறவினில் அவுணர்தம்
படைகள்
ஏதும் வெளர்களிடை
இன்றியே சென்றன
ஈண்டி.

9

2407 மலர யன்பதம்
மால்பதம் முனிவர்கள்
வைகும்

உலகம் வாசவன்
தொன்னகர்
ஏனையோர் உறையுள்
அலரி யாதியர் செல்கதி
பிலங்களில் அனிகம்
பலவும் நின்றன
செல்லிடம் பெறாதபான் 10
மையினால்.

2408 மாறி லாதன

தொல்லையண்
டங்களின் வந்த
வீறி லாததோர் தூசிகள்
படர்ந்திடும் எல்லை
நூறு கோடியோ
சனைகளென்
றறிஞர்கள் நுவன்றார்
வேறு பின்வருந்

தானையின்
பெருமையார்
விதிப்பார்.

11

2409 குறுமை யாமுயிர்

வாழ்க்கையர்

கொண்டதொல்

வளம்போற்

சிறுமை யோவிது

விரித்திட

அவுணர்கோன் சேனை

அறிஞர் கூறிய

பெருந்தொகை

தன்னினும் அடங்கா

பிறிது மற்றிதற்

சுவமையும் ஒன்றிலை

பேசின்.

12

2410 அஞ்சு பட்டிடு பூதங்கள்
பல்லுரு வமைந்து
நெஞ்சு பட்டிடும்
உயிர்கொடு நேருமேல்
நிகரும்
அஞ்சு பட்டிடு
பொருப்பெலாஞ்
சூறைமுன் மயங்கும்
பஞ்சு பட்டிட நடந்திடு
தூசிமுற் படையே. 13

2411 அந்த மின்றியே
அகன்புவி
கொண்டஅண் டத்தில்
வந்தி டுந்திறற்
படைகளின்
பெருமையாஃ
வகுப்பார்

முந்து தூசிகள்
மகேந்திரப் பெருநகர்
மூடி
இந்த வண்டத்தின்
இடமெலாம் நிறைந்தன
இமைப்பில்.

14

2412 ஆன காலையில்
ஒற்றர்போய்ச் சூரனை
யடைந்து
பானல் மெல்லடி
கைதொழு தையநீ
படைத்த
சேனை வந்தயல்
நின்றன தூசிமுற்
சென்று
வானு லாவுபேர்
அண்டத்தை நெருக்கின

2413 என்னும் எல்லையில்
நன்றென
அவுணர்கோன் எழுந்து
தன்ன தாகிய உறையுள்
போய்த் தடம்புன
லாடித்
துன்னும் ஐவகை
உணவுடன் அறுசுவை
தொடர்ந்த
அன்னம் உண்டனன்
நஞ்சுகொல்
மருந்துகொல் அதுவே.

2414 நீற ணிந்தனன்
நெற்றிமெய்ந்
நிரைவிரை களபச்
சேற ணிந்தனன்

பூந்தொடை பங்கியிற்
செறித்தான்
மாறில் பொற்சுடர்க்
கலையுடன் அணிகலன்
மாற்றி
வேறு வேறுநன்
கினியன புனைந்தனன்
விரைவில்.

17

2415 ஈசன் மாப்படை

ஏனையோர்
பெரும்படை யாவும்
மாசில் ஆயிர
கோடிதேர் செலுத்தியே
அவையுங்
கேச ரித்திறல் யானமுங்
கேடில்பொற் றேரும்
பாச னத்திறல்

அவுணர்கொண்

டேசுவான் பணித்தான்.

18

2416 ஆங்க வெல்லையிற்

சூரபன் மாவெனும்

அவுணன்

பாங்கர் வந்திடு

வலவர்தந்

தொகையினைப் பாரா

ஓங்கு மோஃதடந்

தேரினைக்

கொணர்திரென்

றுரைப்பப்

பூங்க ழற்றுணை

வணங்கியே நன்றெனப்

போனார்.

19

2417 வாட்டு கேசரி எழுதி

னாயிரம் வயமாக்

கூட்டம் அங்கனோ
ரெழுபதி னாயிரங் கூளி
ஈட்ட மாகிய தெழுபதி
னாயிரம் ஈர்ப்பப்
பூட்டி நன்குறப்
பண்ணினார்
ஆங்கொரு
பொலன்தேர். 20

20

2418 மண்ட லத்தினும்
ஆன்றபேர் இடத்தது
மருங்கில்
தெண்டி ரைக்கட
லாமென ஆர்ப்பது
செறிந்த
அண்ட மாயிர
கோடியுந் தன்னிடத

தாற்றிக்

கொண்டு நின்றிடும்

21

வலியது மடங்கலங்

கொடித்தேர்.

2419 முடியும் எல்லையில்

எழுதரு மருத்தினும்

உந்திக்

கடிது செல்வது

சென்றிடு விசையினால்

ககுபத்

தடநெ டுங்கிரி

அலமரத் தபனருங்

குளிர

வடவை யங்கிகள்

விளிந்திடப் புரிவதம்

மான்னதேர்.

22

2420 ஏழு நேமியும்

இடைப்படு தீபமும்
யாவுஞ்
சூழு கின்றபேர்
அடுக்கலும் ஒன்றிய
தொடர்பின்
கேழில் பன்மணி
ஓவியப் பத்திகள்
கெழுவும்
ஆழி தாங்கிய
அண்டமொத் திலங்கிய
தகன்தேர்.

23

2421 தொழுத குந்திறல்
அவுணர்கோன்
வேள்வியில் துஞ்சி
எழுவ தாகிய
எல்லையில் தோன்றிய
தெதிர்ந்தார்

குழுவி ரிந்திடத்
துரப்பது நான்முகக்
குரிசில்
அழியும் நாளினும்
அழிந்திடா திருப்பதவ்
வகல்தேர்.

24

2422 கண்ண கன்படை
அளப்பில பரித்தது
காமர்
விண்ண வர்க்குள
வலியெலாங்
கொண்டது மேனாள்
அண்ணல் நல்கிய
இந்திர ஞாலமும்
அனைய
தெண்ணின் மேற்படு
மியாணர்பெற்

றுடையதவ் விரதம்.

25

2423 அனைய தாகிய

தேரினை

வலவர்கொண்

டணைந்து

தினக ரன்தனை

வெகுண்டவன்

தாதைமுன் செலுத்தத்

துணை மற்றதில்

இவர்ந்தனன்

இவர்தலுந் தொழுது

புனைதி வாகையென்

றவுணர்கள் பூமழை

பொழிந்தார்.

26

2424 பொழிந்த காலையில்

வலவர்கள் அங்கதிற்

புக்குக்

கழிந்த சீர்த்தியான்
ஆணையால் தேரினைக்
கடவத்
தழிந்த ழீமெனப்
பல்லியம் இயம்பின
சகங்கள்
அழிந்த நாளெழு
கடலென அவுணர்கள்
ஆர்த்தார்.

27

2425 அங்கி யன்னபொற்
படியகங் கோடிகம்
அடைப்பை
திங்கள் வெண்குடை
கவரிகொண்
டொழுகினர் சிலதர்
துங்க மிக்கவன்
சீர்த்தியும் ஆணையுந்

தொடர்ந்து
மங்க லந்திகழ்
உருக்கொடு சூழ்ந்திடும்
வகைபோல்.

28

2426 அண்ணல் மேவரு
கோநகர் எல்லையுள்
அடைந்த
எண்ணில் மாப்பெருஞ்
சிகரியின் வாயில்கள்
இகந்தே
கண்ண கன்ஞொளடீளல்
ஆயிர கோடியுங்
கடந்து
வண்ண மாமணிக்
கோபுர முதற்கடை
வந்தான்.

29

2427 வேறு

தானவர் கோமகன்
தடம்பொற் றேரொடு
மாநகர் முதற்கடை
வாயில் போதலும்
ஆனது நோக்கியே
அங்கட் சூழ்தரு
சேனைகள் ஆர்த்தன
உடுக்கள் சிந்தவே.

30

2428 ஞெலிததிடு

பரவையின் நீல
வெவ்விடம்
ஒலித்தெழுந் தாலென
உலப்பில் தானைகள்
கலித்தன படர்ந்தன
கண்ண கன்புவி
சலித்தது கொடியரைத்

தரிக்கொ ணாமையால். 31

2429 நேரியம் பரியதோர்
நிசாளஞ் சல்லிகை
பேரியம் பணைவயிர்
பிறங்கு தண்ணுமை
தூரியம் காகளந் துடிமு
தற்படு
சீரியம் பலவுடன்
இயம்பிச் சென்றவே.

32

2430 சேயின குஞ்சிகள்
செறிந்த தானவர்
பாயின தானையில்
படர்ந்த பூழிகள்
வாயின பரவைமேல்
வடவைத் தீவிராய்ப்
போயின நாளெழு

புகையைப்

போன்றவே.

33

2431 வானினும் மண்ணினும்

மாதி ரத்தினுந்

தானிறை கடலினுந்

தணப்பின் றாகியே

மேனிறை பூழிகள்

மிடைய எங்கணுஞ்

சோனைகொள்

பின்பனித் தூவல்

போன்றவே.

34

2432 சூரனி கரத்தெழு தூளி

அந்நகர்

ஆரகில் ஆவியும்

யாரும் ஆடிய

பூரிகொள் சுண்ணமும்

பொருந்திப் போவது

காரின மின்னொடு
கடலுண் டேகல்போல். 35

2433 திண்டிறற் கரிகளில்
தேரில் வெண்கொடி
மண்டுறு பூழிதோய்
வானிற் செல்வன
கொண்டலின்
இருதுவிற் கொக்கின்
மாலைகள்
தண்டுளி யுறைப்புழிப்
படருந் தன்மைபோல். 36

2434 படைவகை
திசையெலாம் படரப்
பாயிருள்
அடைவது சூரறிந்
தண்டம் யாவினும்
மிடைதரு கதிர்களை

விளிக்க வந்தெனக்
குடைநிரை எங்கணுங்
குழுமு கின்றவே.

37

2435 வெம்பரி கரியுமிழ்
விலாழி மாமதம்
இம்பரின் நகரெலாம்
யாற்றின் ஏகலால்
உம்பர்மற் றல்லதை
ஒருவன் தானைகள்
அம்புவி சென்றிடற்
கரிய தானதே.

38

2436 இவ்வகை தானைகள்
ஈண்டிச் சென்றிடத்
தெவ்வலி
அவுணர்கோன்
செம்பொற் றேரின்மேல்
மைவரை மேருவின்

வருவ தாமெனக்
கவ்வையின் அமர்புரி
களரி ஏகினான்.

39

2437 பூசலின் எல்லையில்
புரவ லன்செலத்
தூசிய தாகியே
தொடர்ந்த தானைகள்
ஈசன தருள்மகன்
இனிது வைகிய
பாசறை சூழ்ந்தன
படியும் வானுமாய்.

40

2438 உரற்றிய கணமழை
உம்பர் சூழ்ந்தென
விரற்றொடு சூழ்படை
ஈட்டம் நோக்கியே
மரற்றுறு பலங்களில
வாரி கண்வர

அரற்றினர் வெருவினர் 41
அமரர் யாவரும்.

2439 அமுங்கினன் புரந்தரன்
அகிலம் யாவையும்
விழுங்குறும் இருவரும்
விம்மி னாருளம்
புழுங்கினர் வீரர்கள்
பூதர் ஏங்கினார்
கொழுங்கனல்
இடைப்படு விலங்கின்
கொள்கைபோல். 42

2440 ஆவதோர் காலையில்
அரியும் நான்முகத்
தேவனும் ஏனைய
திசையி னோர்களும்
மூவிரு முகமுடை
முதல்வன் தன்னிரு

பூவடி பணிந்திவை
புகறல் மேயினார்.

43

2441 வேறு

அந்தமி லாத அண்டம்
ஆயிரத் தெட்டுத்
தன்னில்
வந்திடு தானை யோடு
மாபெருஞ் சூர பன்மன்
உந்திய தேரின்
மேலான் உறுசமர்
புரிவான் போந்தான்
முந்திய தூசி நந்தம்
பாசறை மொய்த்த
தென்றார்.

44

2442 என்னலும் முறுவல்

செய்தாங் கிலங்கெழில்
தவிசின் வைகும்

பன்னிரு கரத்து
வள்ளல் பவனைக்
குறிப்பின் நோக்க
முன்னம துணர்ந்து
வல்லே முளவுகோல்
கயிறு பற்றிப்
பொன்னவிர் மனவே
கப்பேர்ப் புரவிமான்
தேர்முன் உய்த்தான்.

45

2443 உய்த்திடு கின்ற காலத்
தொய்யென எழுந்து
காமர்
புத்தலர் நீபத் தாரான்
புகர்மழுக் குலிசஞ்
சூலஞ்
சத்திவாள் பலகை நேமி
தண்டெழுச்

சிலைகோல் கைவேல்
கைத்தலங் கொண்டான்
என்னின் அவன்தவங்
கணிக்கற் பாற்றோ.

46

2444 மாறிலா அருக்கன்
நாப்பண் வைகிய பரம
னேபோல்

ஆறுமா முகத்து
வள்ளல் அலங்குளைப்
புரவி மான்தேர்
ஏறினான் வீர வாகு
இலக்கரோ டெண்ம
ராகும்

பாறுலாங் குருதி
வேலார் பாங்கராய்ப்
பரசி வந்தார்.

47

2445 இராயிர வெளடீள

மாகும் எண்டொகைப்
பூதர் யாரும்
மராமரம் பிறங்கல்
ஈட்டம் வரம்பறு
படைகள் பற்றி
விராவினர் சூழ்ந்து
சென்றார் விரிஞ்சனே
முதலோர் யாரும்
பராவொடு புடையின்
நின்று பனிமலர் மாரி
தூர்த்தார்.

48

2446 தூர்த்திடு கின்ற காலைச்
சுருதியின் தொகைக்கும்
எட்டாத்
தீர்த்தன்மான் றேர்மே
லாகித் திண்புவி

அண்டந் தன்னில்
பேர்த்திடும் உயிர்கள்
மாற்றப் பின்னறு
முன்னோன் போல
ஆர்த்திடு தானை
வெள்ளைத் தவுணர்கள்
மீது போனான்.

49

2447 ஆங்கது காலை
தன்னில் ஆறிரு
தடந்தோள் ஐயன்
பாங்குறு பூதர் யாரும்
பாரொடு திசையும்
வானும்
நீங்குத லின்றிச் சூழும்
நேரலன் படையை
நோக்கி
ஏங்கினர் தொல்லை

வன்மை இழந்தனாஃ
இனைய சொற்றார்.

50

2448 தீயன புரியுஞ் சூரன்
செய்திடு தவத்தாற்
பெற்ற

ஆயிர விருநான்

கண்டத் தவுணரும்

போந்தார் அன்றே

ஏயதோ ரண்டம்

ஒன்றில் இருந்தனர்

இவர்மற் றன்றால்

மாயிருந் திசையும்

விண்ணும் வையமுஞ்

செறிந்து நின்றார்.

51

2449 வரத்தினிற் பெரியர்

மாய வன்மையிற்

பெரியர் மொய்ம்பின்

உரத்தினிற் பெரியர்
வெம்போர் ஊக்கத்திற்
பெரியர் எண்ணில்
சிரத்தினிற் பெரியர்
சீற்றச் செய்கையிற்
பெரியர் தாங்குங்
கரத்தினிற் பெரியர்
யாருங் காலனிற்
பெரியர் அம்மா.

52

2450 மாகத்தின் வதிந்த
வானோர் வன்மையும்
வளனும் வவ்விச்
சோகத்தை விளைத்து
வெம்போர்
தொடங்கியே
தொலைவு செய்தோர்
மோகத்தின் வரம்பாய்

நின்றோஃ முமுதுயிர்க்
கடலுள் வேட்கை
மேகத்தின் வலிந்த
தீயோர் விரிஞ்சன்ஏற்
றிடினும் வெல்வோர்.

53

2451 கூற்றெனும் நாமத்
தண்ணல் கொண்டிடும்
அரசுஞ் செங்கேழ்
நூற்றிதழ்க் கமல
மேலான் நுனித்தனன்
விதிக்கு மாறு
மாற்றிடுஞ் செய்கை
வல்லோர் மாநில
முமுதுண் டாலும்
மாற்றரும் பசினோய்
மிக்கோ ரண்டங்கள்
அலைக்குங் கையோர்.

54

2452 வெங்கனல் சொ஁யுங்
கண்ணார் விரிகடற்
புரைபேழ் வாயார்
பங்கமில் வயமேற்
கொண்டோ஁
பவத்தினுக் குறையு
ளானோர்
செங்கதிர் மதியந்
தோயுஞ் சென்னியர்
செயிர்தீர் ஆற்றல்
அங்கத விறையும் பேர
அடிபெயர்த் துலவும்
வெய்யோர்.

55

2453 அங்கிமா முகத்தி
னான்போல்
அடைந்தனர் பல்லோர்
யாளித்

துங்கமா முகத்தி
னான்போல்
தோன்றினர் பல்லோர்
சூழி
வெங்கைமா முகத்தி
னான்போல் மேயினர்
பல்லோர் மேலாஞ்
சிங்கமா முகத்தி
னான்போல் திகழ்ந்தனர்
பல்லோர் அன்றே. 56

2454 மதுவொடு ஆடை
பன்போல் வந்தனர்
பல்லோர் யாருந்
துதியுறு புகழ்ச்சுந் தோப
சுந்தரிற் செறிந்தோர்
பல்லோர்
அதிர்கழற் சலந்த

ரன்போல் ஆர்த்தனர்
பல்லோர் ஆற்ற
முதிர்சின மகிடன்
போல மொய்த்தனர்
பல்லோர் அம்மா.

57

2455 அரன்படை பரித்தோர்
பல்லோர் அப்புயத்
தவிசின் மேவும்
வரன்படை பரித்தோர்
பல்லோர் மழுவொடு
தண்டந் தாங்குங்
கரன்படை பரித்தோர்
பல்லோர் கால்படை
பரித்தோர் பல்லோர்
முரன்படை படுத்த
கொண்டல் முதுபடை

பரித்தோர் பல்லோஃ. 58

2456 ஆனதொ ரவுண
வெளஃளம் அநந்தகோ
டியதாம் என்றே
தானுரை செய்வ
தல்லாற் சாற்றவோ
ரளவும் உண்டோ
வானமும் நிலனும்
ஏனை மாதிர
வரைப்பும் எங்குஞ்
சேனைக ளாகிச் சூழின்
யாமென்கொல் செய்வ
தம்மா.

59

2457 ஓரண்டத் தவுணர்
போரால் உலைந்தயாம்
ஒருங்கே யெல்லாப்

பேரண்டத் தோருந்
தாக்கிற் பிழைப்புறு
பரிசும் உண்டோ
காரண்ட அளக்கர்
சாடிக் கனவரை எறியுங்
கால்கள்
ஏரண்டச் சூழல் புக்கால்
அவைபின்னும் இரக்க 60
வற்றோ.

2458 ஒருவரே எம்மை
எல்லாம் உரப்பியே
துரப்பர் பின்னை
இருவரே சென்று
தாக்கின் யார்இவண்
உய்ய வல்லார்
துருவரே யனைய
துப்பிற் சூழும்

அவுணர் யாரும்
பொருவரே என்னில்
நேர்போய்ப் பூசலார்
தொடங்கற் பாலார்.

61

2459 எல்லையில் ஆற்றல்
கொண்ட எம்முடைத்
தலைவர் யாரும்
அல்லன வீரர் தாமும்
அவுணரை எதிர்க்க
லாற்றாஃ
கல்லொடு மரத்தால்
யாமோ அவர்திறல்
கடக்க வல்லேம்
ஒல்லைநம் உயிரும்
இன்றே ஒழிந்தன
போலும் அன்றே.

62

2460 நாற்படை அவுணர்
தாக்கின் நாமெலாம்
விளிதும் வீரர்
காற்படு பூளை
யேபோற் கதுமென
இரிவர் வாகைப்
பாற்படு திறலோன்
நிற்கிற் பழிபடும்
இனைய ரோடும்
வேற்படை யொருவன்
அன்றி வேறியார்
எதிஈக்க வல்லார்.

63

2461 நீடுறு திசையும் வானும்
நிலனும்வெளட
ளிடைய தின்றிப்
பாடுற வளைந்து

கொண்டார் பற்றலர்
அதனால் யாமும்
ஓடியும் உயய லாகா
ஒல்லுமா றவரைத்
தாக்கி
வீடுதல் உறுதி யென்றே
விளம்பிமேற் சேற
லுற்றாஈடு.

64

2462 மற்றத காலை தன்னில்
மாபெரும் பூத சேனைக்
கொற்றவர் பலரும்
ஏனை வீரர்தங் குழுவி
னோரும்
வெற்றிகொள்
மொய்ம்பன் தானும்
மிடைந்துசூழ் படையை
நோக்கி

இற்றன கொல்லோ
நந்தம் வன்மையென்
றெண்ண முற்றார்.

65

2463 அண்டர்கள் முதல்வன்
தானும் அமரரும் அகில
மெங்கு
தண்டுத லின்றிச் சூழுந்
தானவர் அனிக
மெல்லாங்
கண்டனர் துளங்கி
அஞ்சிக் கவன்றனர்
அவருட் காரி
வண்டுள அலங்கற்
சென்நி வானவற்
கினைய சொல்வான்.

66

2464 ஆண்டகை முருகன்
தன்மேல் ஆயிர விருநா

லண்டத்
தீண்டிய தானை
யெல்லாம் இறுத்தன
இவற்றி னோடு
மூண்டமர் இயற்றி
வெல்ல ஓழிநாள்
முடியும் என்றான்
மாண்டிடு கின்ற
தெங்ஙன் அவுணாடுகள்
மன்னன் மன்னோ.

67

2465 அடுதிறல் வலிபெற்
றுள்ள அவுணராம்
பானாட் கங்குல்
விடிவதும் அமரர்
தங்கள் வெஞ்சிறை
வீடு மாறும்
நெடியதொல்

வெறுக்கை தன்னை
நீங்கிய நமது துன்பம்
முடிவது மில்லை
கொல்லோ
மொழிந்தருள் முதல்வ
என்றான்.

68

2466 இந்திரன் இனைய
தன்மை இசைத்தலும்
இலங்கை காத்த
ஐந்திரு சென்னி யானை
அடுதிறல் கொண்டு
நின்ற
செந்திரு மருமத்
தண்ணல் தேவரை
அளிக்குந் தொல்லோன்
புந்திகொள் கவலை
நாடி இனையன புகலா

2467 காலமாய்க் காலம்

இன்றிக் கருமமாய்க்

கரும மின்றிக்

கோலமாய்க் கோலம்

இன்றிக் குணங்களாய்க்

குணங்கள் இன்றி

ஞாலமாய் ஞாலம்

இன்றி அநாதியாய்

நங்கட் கெல்லாம்

மூலமாய் இருந்த

வள்ளல் மூவிரு

முகங்கொண் டுற்றான். 70

2468 குன்றுதொ றாடல்

செய்யுங் குமரவேள்

மேரு வென்னும்

பொன்றிகழ் வெற்பின்
வந்து புவனங்கள்
முழுதும் அங்கட்
சென்றுறை உயிர்கள்
முற்றுந் தேவருந்
தன்பாற் காட்டி
அன்றொரு வடிவங்
கொண்ட தயர்த்தியோ
அறிந்த நீதான்.

71

2469 பொன்னுரு வமைந்த
கஞ்சப் புங்கவ னாகி
நல்கும்
என்னுரு வாகிக்
காக்கும் ஈசன்போல்
இறுதி செய்யும்
மின்னுரு வென்ன
யார்க்கும்

வெளர்ப்படை போலும்
அன்னான்
தன்னுரு மறைக
ளாலுஞ் சாற்றுதற் கரிய 72
தன்றே.

2470 பாயிருங் கடலிற்
சூழ்ந்த பற்றலர்
படையை எல்லாம்
ஏயெனும் முன்னம்
வீட்டுஞ் சிறுவனென்
றெண்ணல் ஐய
ஆயிர கோடி கொண்ட
அண்டத்தின் உயிர்கட்
கெல்லாம்
நாயகன் அவன்காண்
நாஞ்செய் நல்வினைப்
பயனால் வந்தான். 73

2471 சூரனே முதலோர்
தம்மை இமைப்பினில்
தொலைக்க உன்னின்
மூரலால் அடுவன்
கொண்ட முனிவினால்
அடுவன் வாய்மைச்
சீரினால் அடுவன்
நாட்டச் செய்கையால்
அடுவன் என்றால்
நேரிலா முதல்வன்
வன்மை யாவரே
நிகழ்த்தற் பாலார்.

74

2472 பாரிடர் சேனை யோடு
படர்ந்ததும் இலக்கத்
தொன்பான்
வீரர்கள் புடையில்
போற்ற மேயதும்

படைகள் பற்றிச்
சூரனை அடுவான்
வந்த சூழ்ச்சியுந்
தூக்கின் மாதோ
வாரண முதலா
மேலோற் கனைத்துமோ
ராட லேகாண்.

75

2473 துய்யதோர் குமர
னேபோல் தோன்றிய
முதல்வன் சூழ்ந்த
வெய்யதா னவரை
யெல்லாம்
விரைந்துடன் அறுத்து
நீக்கிக்
கையில்வேல் அதனாற்
சூரன் ஆற்றலுங்
கடக்கும் யாதும்

ஐயுறேல் காண்டி
யென்றான் அறிதுயில்
அமா஠ந்த பெம்மான். 76

2474 மாலிவை பலவுங் கூறி
மகபதி ஁ளத்தைத்
தேற்றி
஁லமொ ஁வுண
வெள஠ளம் ஁ம்பரு஠்
செறிந்த செவ்வேள்
பாலுற நின்று போரின்
பரிசினைப் பார்த்து
மென்றே
வேலைடை முதல்வன்
பாங்கா விண்ணவ
ரோ஠ும் போந்தான்.

77

2475 வேறு

அன்ன தன்மைகண்
டறுமுகன் முறுவல்செய்
தடுபோர்
உன்னி யேகலும்
வானமும் வையமும்
ஒன்றாத்
துன்னு தானவப்
பெருங்கடல் ஆர்த்தமர்
தொடங்க
முன்ன மேகிய பாரிடர்
யாவரும் முரிந்தார்.

78

2476 முரிந்த காலையில்
பூதரின் முதல்வர்கள்
முரட்போர்
புரிந்து சாய்ந்தனர்
இலக்கரோ டெண்மரும்
பொருதே

இரிந்து நீங்கினர்
இன்னதோர் தன்மைகள்
எல்லாந்
தெரிந்து திண்டிறல்
மொய்ம்பினோன்
சிலைகொடு சேர்ந்தான். 79

2477 சோடி தன்சிலை
வாங்கியே சரமழை
சிதறி
நேர்பு குந்திடும்
அவுணர்கள்
நெடுந்தலை புயங்கள்
மார்பு வெங்கரங்
கழலடி வரைகளாய்
வீழ
ஈர்பு நின்றமர்
இயற்றினன் சிறுவரை

2478 மாக மேல்நிமிர் ஆயிர
 கோடிமா கடலுள்
 நாக மொன்றுசென்
 றலைத்தென நண்ணலர்
 எதிர்போய்
 ஆக வம்புரிந்
 துலப்புறாத் தன்மைகண்
 டமுங்கி
 ஏக நாயகன் தனதுபால்
 வந்தனன் இளவல்.

2479 காலை யங்கதில்
 அவுணர்தந்
 தானையோர் கனத்தின்
 சாலம் ஓடின பூதரில்
 தலைவருஞ் சாய்ந்தார்
 கோல வெஞ்சிலை

வீரரும் முரிந்தனர்
குழவிப்
பால னேயிவண்
வருமெனச் சூழ்ந்தனர்
பலரும்.

82

2480 தண்டு நேமியுங்
குலிசமுஞ் சூலமுந்
தனுக்கள்
உண்டு மிழ்ந்திடு
வாளியும் உடம்பிடித்
தொகையும்
பிண்டி பாலமுங்
கணிச்சியும் பாசமும்
பிறவும்
அண்டர் தந்திடு
படைகளுஞ்
சொரிந்துநின் றார்த்தார்.

2481 பாரி டங்களின்
 படையெலாம்
 நெக்கதும் பாங்கர்
 வீர மொய்ம்பனும்
 இளைஞரும்
 வருந்திமீண் டதுவுங்
 காரி னம்புரை
 அவுணர்தஞ்
 செய்கையுங் காணா
 மூரல் செய்தனன்
 எவ்வகைத் தேவாஓக்கு
 முதல்வன்

2482 நாட்டம் மூன்றுடைத்
 தாதைபோற் சிறிதிறை
 நகைத்து

நீட்ட மிக்கதோர்
சிலையினை
நெடுங்கரம் பற்றிக்
கோட்டி நானொலி
கொண்டிட அண்டருங்
குலைந்தார்
நீட்ட மிக்கபல்
லுயிர்களுந்
துளக்கமெய் தினவே.

85

2483 வேறு

முக்கணன் உதவிய
திருமுருகன் முரணுறு
வரிசிலை
முதிரொலிபோய்த்
தொக்கன செவிதொறும்
நுழைதலுமே
தொலைவறும்

அவுணர்கள்
தொகைமுழுதும்
நெக்கன பகிர்வன
இரதமெலாம் நிரைபட
வருபரி புரள்வனவே
மைக்கரி தரைமிசை
விழுவனவான்
மதிதொடுநெடுவரை
மறிவனபோல்.

86

2484 மாசறு மறைகளின்
மறையதனை
மலைமுனி யுணர்வகை
யருள்புரியந்
தேசிக முதலவன்
வரிசிலையிற்
செறிமுகில் உறைவகை
சிதறுவபோல்

ஆசுகம் அளவில
கடவினனால்
அடங்கெழும்
அவுணர்கள்
புடைவளையும்
காசினி அகலமும்
விரிகடலுங் ககனமும்
மிடைவன
கணையெனவே.

87

2485 கொடிகளை அடுவன
அளவிலவே
குடைகளை அடுவன
அளவிலவே
படைகளை அடுவன
அளவிலவே பரிகளை
அடுவன அளவிலவே
கடகரி அடுவன

அளவிலவே
கனையொலி இரதமொ
டவுணர்கள் தம்
முடிகளை அடுவன
அளவிலவே முழுதுல
குடையவன் விடுசரமே. 88

2486 பரவிய தருவினம் என
அவுணப் படைநிரை
விழுவன தொடுகடலில்
திரையென விழுவன
புரவிஇனந் திருநெடு
வரைகளின்
விழுவனதேர்
கருமைகொள்
மணிமுகில்
இனமெனவே கடகரி
விழுவன கனவரைசூழ்

இரவியும் மதியமும்
விழுவனபோல்
எழுவன கவிகையும்
விழுவனவே.

89

2487 செல்லுறு தாள்களும்
அடுபடைகள் சிந்திய
செங்கைகளுந் திறலே
சொல்லிய வாய்களும்
விம்மலுறுந்
தோள்களும் நோக்குறு
துணைவிழியுங்
கல்லென ஆர்த்திடு
கந்தரமுங் கவசமும்
வீரர்கள் துவசமுடன்
எல்லையி லாதமர்
தனிமுதல்வன்
எய்திடும் வாளிகள்

2488 வேறு

வட்டணை கொண்டிடு
மால்வரையும்,
எட்டெனும் ஓங்கலும்
யானைகளும்
பட்டுரு விக்கணை
பாறினவால்,
ஒட்டலர் எங்ஙனம்
உய்குவதே.

2489 பொன்னுல கெல்லைபு

குந்துலவும்
அன்னமு யர்த்திடும்
அண்ணல்பதந்
துன்னுறும் அச்சுதர்
தொல்லுலகின்,

மின்னென வேசெலும்
வேள்கணையே.

92

2490 மேதினி கீண்டு
விரைந்துபுகும்,
பாதல மூல
பரந்துசெலும்
மூதகும் அண்ட
முகட்டுருவும்,
மாதிரம் ஏகுறும்
வள்ளல்சரம்.

93

2491 மூவிரு செய்ய
முகத்தொருவன்,
ஏவிய செஞ்சரம்
எங்குமுறா
மேவலர் தங்களை
வீட்டிடும்வே,
றேவர்கள் கண்ணும்

2492 ஆனனம் ஆறுள
அண்ணல்சரம்,
தானவர் சென்னிகள்
தள்ளுதலும்
வானிடை போயின
மாண்கதிர்கள்
மேனிம றைப்புறும்
வெய்யவர்போல்.

2493 வாளெழு வேல்பிற
வாங்கினர்தந்,
தோள்களை வாளி
துணித்தெறிய
நீளிடை சென்று
நிரந்திடுதங்,
கேளிரை அட்டன
கீழ்மையர்போல்.

2494 மாசகல் வானக

மாதிரவாய்,
காசினி வேலைகளத
தின்அகம்
பாசறை சுற்றிய
பாடியெலாம்,
ஆசற அட்டனன்
அற்புதனே.

97

2495 அட்டிடு கின்றுழி

அம்புயன்மால்,
ஒட்டுறு வாசவன்
உள்மகிழாக்
கெட்டனர் தானவர்
கேடில்துயர்,
விட்டனம் என்று
விளம்பினரே.

9

2496 அடைந்தனர் விம்மிதம்
ஆங்கவுணர்,
மிடைந்த நோக்கினர்
வேற்படையோன்
தடிந்தது காண்சிலர்
தாரணிமேற்,
கிடந்தது கண்டனர்
கேசரரே.

99

2497 அலமரு பாரிடர்
அவ்வவர்தந்,
தலைவர்கள் ஏனையர்
தானவர்தம்
மலிபடை சாய்த்து
வயம்புனைவிற்,
புலவனை ஆர்ப்பொடு
போற்றினரே.

100

2498 வள்ளல்ச ரம்பட
வான்முகடு,
கொள்ளுறு தானை
குழாந்தொலைய
வெள்ளிடை யாயின
விண்ணவர்தம்,
உள்ளக மாற்றவு
வப்புறவே.

101

2499 அண்டக டாகம
தப்புறமாய்க்,
கொண்டிடு தானவர்
கொள்கையிது
கண்டிறை வன்கழல்
காணநெறி,
உண்டினி யென்றனர்
உள்மகிழ்வார்.

102

2500 காற்றென அண்ட

கடாகநெறி,
தோற்றிய வாயில்
தொடர்ந்துபுகா
மேற்றிகழ் தேர்கரி
வெம்பரியின்,
ஏற்றமொ டொல்லென
ஏகினரால். 103

2501 அந்நெறி ஏகியிவ்
வண்டமெலாந்,
துன்னினர் வான்புவி
சூழ்ந்துவெளர்
என்னது மில்லென
ஈண்டினரால்,
முன்னுறவந்து
முடிந்தவர்போல். 104

2502 சூரன் எனப்படு
தொல்லிறைவன்,

பேரமர் ஆற்றிடு
பெற்றியினால்
தேரிடை வந்துறு
செய்கைதெரீஇ,
ஆர்வமொ டேநெடி
தார்த்தனரே.

105

2503 ஆர்த்தனர் தம்முன்
அடைந்துளர்தாம்,
பேர்த்திடு கின்ற
பிணக்கிரியாய்
ஈர்த்திடு சோரி
இடைப்படுதல்,
பார்த்தனர் சிந்தை
பரிந்தனரே.

106

2504 பரிந்தனர் நம்படை
பட்டிடவே,

புரிந்திடு வானொடு
போர்புரியா
விரைந்து வயங்கொடு
மீடுமெனாத்,
தெரிந்தனர் சிந்தனை
தேற்றினரே.

107

2505 தேற்றிடு கின்றுழி
தேவரெலாம்,
போற்றிட வீரர்
புடைக்கணுற
ஆற்றல்கொள் பூதர்கள்
ஆர்த்திடவே,
தோற்றினன் ஈறொடு
தோற்றமிலான்.

108

2506 சேயுரு வாகிய
சீர்முதல்வன்
மேயது கண்டு

மிகச்சிறியன்
பாய்பரி யானை
படைத்துமிலான்,
ஏயிவ னேநம
தெண்ணலனே.

109

2507 ஆண்டகை மைந்தனிவ்
வண்டமெலாம்,
ஈண்டியதானை
இமைப்பொழுதின்
மாண்டிட அட்டனன்
மற்றிதுதான்,
ஈண்டிடும் அற்புத
நீர்மையதே.

110

2508 அன்னது நின்றிட
அங்கவன்மேல்,
மன்னவர் மன்னவன்

வந்துபொரு
முன்னமர் ஆற்றி
முடிக்குதும்யாம்,
என்ன இயம்பினர்
யாவருமே. 111

2509 தற்பமொ டின்னன
சாற்றியவண்,
முற்படு தானவர்
முக்கணுடைத்
தற்பரன் நல்கிய
சண்முகனை,
வற்புடன் ஆர்த்து
வளைந்தனரால். 112

2510 வளைந்திடு காலையில்
வானவர்கள்,
உளைந்தனர் பூதர்கள்
உட்கிமனந்

தளர்ந்தனர் வீரர்
சலித்தனரால்,
விளைந்த பேரமர்
மீட்டுமெனா.

113

2511 வேறு

ஐயன்ம ருத்தினை
அத்துணை நோக்கிக்
கையணி நெற்றி
கடைக்குழை யாகி
வெய்யவர் தானைகள்
மேவுழி யெல்லாம்
வையம்வி டுக்குதி
வல்லையில் என்றான்.

114

2512 அட்டுறு நீப அலங்கல்
புனைந்தோன்
கட்டுரை கொண்டு
கரந்தொழு காலோன்

ஒட்டுறு நண்ணலர்
உற்றுழ காணா
விட்டனன் அம்ம
விறற்பரி மான்தோடீ.

115

2513 மண்ணிடை சென்றிடு
மாதிர நீந்தும்
விண்ணிடை சூழ்தரும்
வேலையின் மீதாங்
கண்ணுறும் எப்படி
கைதொழும் வானோர்
எண்ணினும் நாடரி
தெந்தைபி ரான்தோர்.

116

2514 சேயது காலை திறத்திற
மாகி
மூயின தானவர்
மொய்ம்புறு தானை

சாய்வுற ஓர்தொடை
தன்னில் அநந்தம்
ஆயிர கோடிக
ளாக்கணை தொட்டான். 117

2515 பரிந்தன சூழ்ந்தவர்
பாணிகள் மொய்ம்பு
சிரந்துணி வற்றன
செம்புன லாழி
சொரிந்த பிணக்கிரி
துற்றிய வற்றால்
நெரிந்தது வையம்
நெளந்தது நாகம். 118

2516 பொய்கொலை ஆற்றிய
பூரியர் உக்கார்
செய்குவர் நன்மை
செறிந்துள ரேனுங்
கைகெழு ஞாளிக

ளேகறித் துண்ட
மைகெழு தானவர்
மாண்டிடும் யாக்கை. 119

2517 ஒன்னலர் மீதின்
உயிர்க்குயி ரானோன்
மின்னென வீசிய
வெஞ்சர மாரி
பின்னுற முந்து
பெயர்ந்திடு மென்றால்
அன்னவன் தோட்விரை
வாட்கணிக் கின்றாடீ. 120

2518 பரத்தினு மேதகு
பண்ணவன் வாட்குவில்
கரத்தினை யும்விரை
வாற்கரந் தூண்டுஞ்
சரத்தினை யுந்தடந்
தேரினை யுங்கால்

உரத்தினை யும்புகழ்
வார்புடை யுள்ளோர்.

121

2519 வெவ்விச யப்படை
வீட்டிடும் வாளிச்
செவ்விசை தேர்விசை
நாடினர் செவ்வேள்
கைவிசை யோநெடுங்
கால்விசை தானோ
வெவ்விசை யோவிசை
என்றனர் வானோர்.

122

2520 துய்யவன் வாளி
துணிந்திட வீரர்
கையொடு வானிடை
செல்வ கணிப்பில்
ஐயிரு வட்டம
ராப்புடை பற்ற
வெய்யவர் பற்பலர்

விண்ணெழல் போலும்.

123

2521 காலொரு பாங்கர்
கழுத்தொரு பாங்கர்
வாலொரு பாங்கர்
மருப்பொ டெருத்தம்
மேலொரு பாங்கர்
வியன்கையொர்
பாங்காத்
தோலினம் இவ்வகை
யேதுணி கின்ற.

124

2522 பல்லணம் அற்றன
பன்முழு தற்ற
செல்லுறு தாளொடு
சென்னியும் அற்ற
ஒல்லொலி அற்ற
உரந்துணி வுற்ற

வல்லமாஃ நீந்துறு

125

மாத்தொகை முற்றும்.

2523 மாழைகொள் வையம்

மடிந்திட நேமி

ஆழிகொள் சோரியின்

ஆழ்வன மேருச்

சூமுறும் வெய்யவர்

தொல்புவி கீண்டே

கீமுறும் எல்லை

கெழீஇயின போலும்.

126

2524 ஏறிய தேர்களும்

யானைகள் யாவுஞ்

சூறைகௌஃ வாசிக

ளுந்துணி வற்றே

வீறகல் வீரர்மி சைப்பட

வீழ்ந்த

மாறவை ஆற்றிடும்

வல்வினை யேபோல். 127

2525 ஞாலமும் வானமும்
நண்ணலர் ஆவி
மாலொடு வாரி
மடங்கல் உலைந்தான்
சாலுமி வற்கிது
தாள்வலி யாற்கொல்
கால னெனப்புக்
கட்டுரை பெற்றான். 128

2526 எறிபடை யாவையும்
ஏமம தாகச்
செறிபடை யாவையுஞ்
சேயவன் ஏவால்
முறிபடு கின்ற
முனிந்துவ ணப்புட்
கறிபட மெய்துணி
கட்செவி யேபோல். 129

2527 முன்னுறு வார்கள்
முரட்படை தூவிப்
பின்னுறு வார்பெய
ராதுபு டைக்கண்
துன்னுறு வார்கள்
எலாந்துணி வாக
மின்னென எங்கணும்
வேள்கணை தூர்த்தான். 130

2528 சூலம தேகொல்
கணிச்சிகொல்
தொல்லை
மாவெறி நேமிகொல்
வச்சிர மேகொல்
காலொடு சென்ற
கனற்குழு வேகொல்
வேலது கொல்லென 131
வேள்கணை விட்டான்.

2529 வேறு

மழைத்திடு மெய்யுடை
மாற்றலர்கள்,
இழைத்திடு மாய
இயற்கைகளும்
விழுத்தக வீசம்
விற்படையும்,
பிழைத்தன தாங்கள்
பிழைத்திலரால்.

132

2530 முக்கணன் மாமகன்

மொய்கணைகள்,
தொக்கவர் யாக்கை
துணித்திடலும்
மெய்க்கிடு பல்கலன்
மீன்விழல்போல்,
திக்குல விப்படி
சிந்தினவே.

133

2531 அண்ணல் சரங்கள்
அறுத்திடலும்,
எண்ணலர் யாக்கைகள்
இற்றவைதாம்
மண்ணை யளந்தயில்
மாலெனவே,
விண்ணை யளந்து
விழுங்கினவே.

134

2532 சூழுறு தானை
துணிந்தஉடல்,
ஏழெனும் நேமியும்
எண்டகுபேர்
ஆழியும் விண்ணும்
அடைத்திமையோர்,
வாழுல கங்களை
வெளவியவே.

135

2533 காடி யிழந்து
கவந்தமதாய்,
ஆடின வெள்ளமும்
ஆயிரமா
கோடி யதுண்டு
குகன்கணையால்,
வீடின எல்லை
விதிக்குநர்யார்.

136

2534 வீழுறு மாற்றலர்
மெய்க்குருதி,
ஆழக ளாகி
அகன்புவியில்
பூழைக ளோடு
புகுந்துபிலம்,
ஏழுள எல்லையும்
ஈண்டியதே.

137

2535 வேறு

பாதல எல்லை பரந்திடு
சோரி
பூதல மீண்டு புகுந்து
பராவி
ஓத நெடுங்கடல்
ஓங்கிய வாபோல்
மாதிரம் எங்கும்
மறைத்தன அன்றே.

138

2536 மீனுடு வாக விளங்கிய
திங்கள்
பானு மலா஠ந்திடு
பங்கய மாகச்
சோனைகொள்
மாமுகில் தோணிய
தாக
வானிமிர் செம்புனல்
மாகடல் ஓக்கும்.

2537 மாசறு கூற்றனும்
 மற்றுளர் தாமுங்
 கேசர ராகிய கிங்கரர்
 யாரும்
 பாசம லைந்திடு
 பல்பிணி பற்றா
 வீசினர் ஆருயிர்
 மீன்கள் கவர்ந்தார்.

140

2538 பாலுறு கின்ற
 பணிக்கிறை நாப்பண்
 மாலரு ளில்துயில்
 மாட்சிமை யென்ன
 நீலுறு திங்கள்
 நிணங்கெழு செந்நீர்
 வேலையின் மீது

விளங்கிய தம்மா.

141

2539 மட்டறு செம்புனல்
வாரிதி நீந்தி
ஒட்டலர் யாக்கையின்
ஓங்கல் அறுத்துத்
தட்டுறு செங்கதிர்
சண்முக மேலோன்
விட்டிடு நேமியின்
விண்மிசை செல்லும்.

142

2540 சிறைப்புற வுக்கருள்
செய்திட மெய்யூன்
அறுப்பவன் என்ன
அடைந்தனர்
விண்ணின்
நெறிப்படு வானவர்
நேரலர் யாக்கை

உறப்படு சோரிமெய் 143
உற்றிடு நீரால்.

2541 ஆனதொ ரெல்லையில்
அண்ட நிறைந்த
சேனைகள் வீழ்ந்தன
செம்மல் சரத்தால்
ஊனுயிர் பூதமொ
ழந்தன முக்கண்
வானவன் மூரலின்
மாய்ந்திடு மாபோல்.

144

2542 வேறு
அண்டம் ஈங்கிது
முற்றொருங் கீண்டிய
அவுணர்
தண்ட மாய்தலும்
ஏனைய அண்டங்கள்

தம்மில்
கொண்ட தானைகள்
பின்னரும் வந்திடக்
குமரன்
கண்டு மற்றவை
தொல்லைத்தனன்
செலுத்திடு கணையால்.

145

2543 அறுத்து வெம்முமுனத்
தானையை
யாண்டுசெல் லனிகம்
மறித்தும் வந்துவந்
தடைதரும் இவணை
மனத்துட்
குறித்து வெங்கணை
மாரியால் அண்டகோ
ளகையின்
நெறித்த ரும்பெரு

வாயிலை யடைத்தனன்
நிமலன்.

146

2544 ஆண்டு சென்னெறி
மாற்றியே
அண்ணல்வெங்
கணையால்
மாண்ட தானைகள்
சோரியுங் களேவர
மலிவும்
நீண்ட பாதலங்
கடற்புவி
கொண்டுவான்
நிமிர்ந்தே
ஈண்டு கின்றது
கண்டனன் வரைபக
எறிந்தோன்.

147

2545 நெற்றி நாட்டத்தின்
உலகெலாம் அட்டிடு
நிமலன்
பெற்ற மாமகன்
பன்னிரு விழிகளும்
பிறங்கு
கற்றை வெஞ்சுடர்
வடவைபோல்
ஆக்கியக் கணத்தில்
உற்று நோக்கினன்
நெரிந்தன களேவரத்
தோங்கல்.

148

2546 வெந்து நுண்டுகள்
பட்டன களேவரம்
விசம்பின்
உந்து சோஈநீர்
வறந்தன மூவகை

உலகு
முந்து போலவே
அமைந்தன முளரியான்
முகுந்தன்
இந்தி ராதியர்
ஆர்த்தனர் குமரனை
ஏத்தி.

149

2547 பாறு லாவரு களேவரத்
தமலையும் படிமேல்
வீறு சோணித நீத்தமும்
வேவுற விழித்து
நீற தாக்கினான் சூரனை
அட்டிலன் நின்றான்
ஆறு மாமுகன் ஆடலை
உன்னினன் ஆங்கொல்.

150

2548 ஆகும் எல்லையின்

ஒல்லையின் அடுகளத்
தடைந்த
சேகு நெஞ்சுடைச்
சூரன்இத் திறமெலாந்
தெரிந்து
மாக நீடுநந் தானையை
அலைத்தமாற் றலனை
நாகர் தம்மொடு
முடிக்குவன் யானென 151
நவின்றான்.

2549 மாற்றம் இத்திறம்
இசைத்திடும்
அவுணர்கோன்
மனத்தில்
சீற்ற மூண்டிட
அமர்வினை
குறித்தனன் திகிரிக்

காற்றின் ஒல்லைவந்
தேற்றலும் மருத்துவன்
கடவிப்
போற்று தேர்மிசை
முருகனுஞ் சென்றெதிர்
புகுந்தான்.

152

2550 புக்க காலையில்
அறுமுகன் தோற்றமும்
புடையின்
மிக்க பன்னிரு
கரங்களும்
வியன்படைக் கலனுந்
தொக்க வீரமும்
வன்மையும் நோக்கியே
தொல்லைத்
தக்க னேயென
அவுணர்கோன்

2551 சிறந்த வான்மதி
மிலைச்சினோன்
அருள்புரி செயலால்
இறந்தி டேனியான்
என்றுமிப் பெற்றியாய்
இருப்பேன்
மறந்தும் என்னொடு
பொருதிலர் தேவரும்
மலைந்தே
இறந்து ளார்பலர்
உணர்ந்திலை போலுநீ
இதுவே.

2552 உள்ளம் நொந்துநொந்
தென்பணி ஆற்றியே
உலைந்து

தள்ளு றுஞ்சுரர்
மாழியினைச் சரதமென்
றுன்னிப்
பிள்ளை மென்மதி
யாலிவண் வந்தனை
பெரிதும்
அள்ள லுற்றுழிப்
புகுந்திடுங் கயமுனி
யதுபோல்.

155

2553 உடைப்பெ ரும்படை
செறுத்தனை பாலனென்
றுன்னை
விடுப்ப தில்லையால்
வெரிநது கொடுக்கினும்
விரைவில்
படுப்பன் வானவர்
தொகையுடன் பாரிடர்

தமையுங்
கெடுப்ப னென்றனன்
தன்பெருங் கிளையுடன்
கெடுவான்.

156

2554 வெம்பு ரைத்தொழிற்
கொருவனாங் கயவநீ
வெறிதே
வம்பு ரைத்தனை
யாவதொன்
றில்லைநின் மார்பஞ்
செம்பு ரைப்பட
யாம்விடு கின்றதோர்
திறல்வாய்
அம்பு ரைத்திடு
மாறுனக் கென்றனன்
அமலன்.

157

2555 ஆரும் நேரிலாப்

புங்கவன் சேயின
தறையச்
சூர னாகியே
அவுணர்கோன்
துண்ணெனச் செயிர்த்து
மேரு நேர்வதோர்
வாரசிலை
யெடுத்துவிண்
ணிழியும்
வாரிபோன் றிடு
நாணினை ஏற்றியே
வளைத்தான்.

158

2556 வளைத்த டங்கிரி
புரைவதோர்
சிலையினை வயத்தால்
வளைத்த செய்கையைக்
காண்டலும் பாரிடர்

வானோர்
வளைத்த டங்கடல்
வந்திடு நஞ்சொடு
மலைவான்
வளைத்த தன்மைபோல்
அவுணர்தம்
முதல்வனை
வளைத்தார்.

159

2557 சிலையை வீசினர்
கொடுமரம் வீசினர்
செறிமூ
விலையை வீசினர்
படையெலாம் வீசினர்
எதிர்ந்தார்
உலைய வீசியே
அடல்செயும் மும்மதத்

துவாவை
வலையை வீசியே
பிணித்திட மதித்துளார் 160
என்ன.

2558 கண்டு மற்றதை
அவுணர்கோன்
வில்லுமிழ் கணையாங்
கொண்டால் நுண்துளி
சிதறியே கணங்கள்கூட்
டறுத்து
விண்டு லாவர
அரக்கினாற்
குயின்றதோஃ
வெற்பைச்
சண்ட வெங்கனல்
உடைப்பது போலவே
தடிந்தான்.

2559 வீடி னார்களும்

புயங்கரந் துணிந்திட

மெலிந்து

வாடி னார்களும்

மயங்கிவீழ்ந் தார்களும்

வல்லே

ஓடி னார்களும் ஓடவும்

வெருவிவேற் றுருவங்

கூடி னார்களும்

ஆயினர் பாரிடக்

குழாத்தோர்.

162

2560 பூதர் சாய்ந்துழி

இலக்கரோ டெண்மரும்

பொருவில்

வேத நாயகன் தூதனுஞ்

சூழ்ந்துடன் மேவிக்

கோதை தூங்கிய
கொடுமர மாயின
குனித்துச்
சோதி வான்கணை
மாரிகள் அவுணன்மேற்
சொரிந்தார்.

163

2561 சொரிந்த வெங்கணை
எங்கணும் வருதலுஞ்
சூரன்
தெரிந்து வாளிதொட்
டறுக்கலன் நின்றதோர்
செல்வி
விரைந்து வந்தவை
ஆங்கவன் மெய்ப்பட
விளிந்து
பரிந்து போயின
செய்ததொன்

றில்லைஅப் பகழி.

164

2562 பரப்பின் ஈண்டிய
வீரதர்தஞ் சூழ்ச்சியைப்
பாரா
உரப்பி ஆவலங்
கொட்டியே
வெகுளிகொண்
டொருதன்
பொருப்பு நேர்சிலை
குனித்துவெஞ்
சிலீமுகம் பொழிந்து
திருப்பெ ருந்தடந்
தேரொடுஞ் சாரிஆகை
திரிந்தான்.

165

2563 நூறு கோடிவெஞ்
சரமொரு தொடையுற

நூக்கிச்
சூறை யாமென
வட்டணை திரிந்துளான்
சூழ்வோர்
மாறு தூண்டிய
சரங்களைத் தணித்துமற்
றவர்கள்
ஏறு தேருடன் பிடித்திடு
சிலைகளை இறுத்தான்.

166

2564 வையம் வில்லுடன்
இற்றபின் மற்றவர்
மலைவு
செய்ய உன்னுமுன்
மொய்ம்பினும்
உரத்தினுஞ் சிரத்துங்
கையி னுங்கணை
ஆயிர மாயிரங்

கடுந்தீப்

பெய்யும் மாரிபோற்

செறித்தனன் செம்புனல்

பெருக.

167

2565 புரந்த னிற்செறி

கறையினாஃ

புலம்புகொள் மனத்தார்

உரந்த ளர்ந்துளார்

வில்வலி இழந்துளார்

ஒருங்கே

இரிந்து நீங்கினர்

இலக்கரோ டெண்மரும்

இளவல்

திருந்த லன்தடந்

தேர்மிசைப்

பாய்ந்தனன் சினத்தால். 168

2566 பாய்ந்து திண்டிறல்

மொய்ம்பினான்
பரமன்முன் னளித்த
நாந்த கந்தனை
யுரீஇக்கொடு
நண்ணலர்க் கிறைவன்
ஏந்து வில்லினைத்
துணித்தனன்
துணித்தலும் எரிபோல்
காய்ந்து வெய்யவன்
புடைத்தனன்
உரத்திலோர் கரத்தால்.

169

2567 அங்கை கொண்டுகூர்
ஒருபுடை புடைத்தலும்
அகலம்
பொங்கு சோணிதம்
அலைத்திட வாகையம்
புயத்துச்

சிங்கம் வீழ்ந்தயர்
வுற்றிடத தூதனைச்
செகுத்தல்
இங்கெ னக்கடா
தென்றெடுத் தும்பரின்
எறிந்தான்.

170

2568 எறிந்த காலையில்
விண்ணிடைப்
படர்ந்திடும் ஏந்தல்
அறிந்து மீண்டுசென்
றாறுமா முகன்புடை
அடைந்தான்
தறிந்து போகிய
சிலையினைத்
தரைமிசை யிட்டுச்
சிறந்த தோர்தனு
எடுத்தனன் தீயரில்

2569 அத்த மேல்கிரி

உதயமால்

வரைத்துணை யான்று

நித்த லும்பிறர்க்

கிடர்செய்து மேருவின்

ஈண்டு

கொத்து நீடுபல்

குவடுடைத் தாகியே

குமரன்

சத்தி யாலட நின்றவெற்

பனையதத் தனுவே.

172

2570 வனைக ருங்கழல்

அவுணனக் கார்முகம்

வளைத்துப்

புனலும் அங்கியும்

காலுடன் ஒலிப்பது

புரைய
எனைவ ருந்துளக்
குறும்வகை நானொலி
யெடுத்தான்
அனைய பெற்றியை
அறிந்தனன் அமரரை
அளித்தோன்.

173

2571 புயலின் மேனியன்
புவிநுகர் காலையும்
போதகன்
துயிலு மாலையுந்
துஞ்சிய தொலையா
தியலு மண்டத்தின்
அடிமுடி உருவிநின்
றிலங்குங்
கயிலை போல்வதோர்

நெடுஞ்சிலை
எடுத்தனன் கந்தன்.

174

2572 வாரி யாலுல
கழிந்திடும் எல்லையின்
மருங்கின்
மேரு வாதியாம்
வரைகளுங் கிரிகளும்
விசும்பில்
காரு மேலுள உலகமும்
அமரருங் கயிலைச்
சாரல் சூழதல்போல்
விரவியார்ப்
புடையததத் தனுவே.

175

2573 நீட்ட மிக்கதோர்
அப்பெருஞ்
சிலையினை நிமலன்
தோட்டு ணைக்கொடு

வாங்கியேழ்
வகையினால்
தோன்றும்
ஈட்ட மிக்கபல்
லுயிர்களும்
வான்உரும் ஏற்றின்
கூட்ட மாகிய
மார்த்தெனக்
குணத்தொலி
கொண்டான்.

176

2574 குணங்கொள் பேரொலி
கோடலும் இரலையூர்
கொற்றத்
தணங்கு லாவரு
கார்முகங் குழைத்துளை
யவதி
இணங்க வாங்கியே

பத்துநா றாயிரத் திரட்டி
கணங்கொள் வெஞ்சரம்
உகைத்தனன்
கூற்றினுங் கடியோன்.

177

2575 வான்ம றைத்தன
மாதிரம் மறைத்தன
மதிதோய்
மீன்ம றைத்தன
கதிர்வெயின்
மறைத்தன வேலை
தான்ம றைத்தன
வசுமதி மறைத்தன
தருவார்
கான்ம றைத்தன
வரைகளை மறைத்தன
கணைகள்.

178

2576 காற்றிற் செல்வன

அங்கியிற் படர்வன
கடுங்கட்
கூற்றிற் கொல்வன
வேலைவெவ்
விடத்தினுங் கொடிய
பாற்றுத் தொல்சிறை
உள்ளன பஃறலை
படைத்த
நாற்றிக் கும்புகழ்
அவுணர்கோன்
ஆணையின் நடப்ப.

179

2577 பருமி தத்தன

மேருவைத் துளைப்பன
பாங்கர்
வரைகி ழிப்பன
அண்டமும்
பொதுப்பன

வான்தோய்
உருமி டிக்குலம்
பொருவன
விடத்தையுண் டுமிழ்வ
கருமை பெற்றன
சேயன தீயவன்
கணைகள்.

180

2578 துண்ட வெண்பிறை
வாளெயிற்
றவுணர்கோன் துரப்ப
மிண்டு வெங்கணை
யெங்கணுஞ் செறிந்திட
விண்ணோடீ
கண்டு கண்ணனை
அணுகியே கைகுலைத்
தைய

உண்டு கொல்நமக்

கொளிப்பதோர்

இடமென உரைத்தார்.

181

2579 உரைத்து ளார்க்குமால்

மாறுரை வழமுன்

ஒளவேல்

கரத்தி லேந்திய

குமரவேள் இன்னது

கண்ணால்

தெரித்து வெங்கனல்

விடுத்திடும்

ஊதைபோற் சிலதன்

சரத்தி னாலவன்

தூண்டிய

கணையெலாந்

தடிந்தான்.

182

2580 மடிந்தி டும்படி
மாற்றலன் சரங்களை
வள்ளல்
தடிந்த தன்மைகண்
டமரர்கள் உவகையில்
தழைத்தார்
படர்ந்து நீடிய
கங்குலின் பாயிருள்
புலர
விடிந்த காலையின்
எழுங்கதிர் கண்டமே
தினிபோல்.

183

2581 வேறு
அங்க வெல்லை
அவுணர்கோன்,
எங்கள் நாதன் எதிருற
மங்குல் போல்வ

ரம்பிலாச்,
செங்கண் வாளி
சிதறினான். 184

2582 ஆய காலை அறுமுகன்,
தீயன் உந்து செறிகணை
மாய வாளி மாமழை,
ஏயெ னாமுன்
ஏவினான். 185

2583 எங்கள் நாதன் ஏவிய,
துங்க வாளி சூர்விடும்
புங்க வங்க ளைப்புரத்,
தங்கி போல றுத்தவே. 186

2584 அறுத்த பின்னும்
அறனிலான்,
மறுத்தும் வாளி
மாமழை
கறுத்த கண்டர்

காளைமேல்,
செறுத்து வல்லை
சிந்தினான். 187

2585 சிந்து கின்ற செஞ்சரம்,
வந்து றாமுன்
வந்தெனக்
கந்தன் நூறு
கணைதொடா,
அந்தில் பூழி
ஆக்கினான். 188

2586 பூழி செய்து
பொள்ளென,
ஊழி நாதன் ஒண்சரம்
ஏழு நூற தேவினான்,
சூழு மாயை 189
தோன்றல்மேல்.

2587 மாயை மைந்தன்

மற்றதை,
ஆய வாளி யால் அறுத்
தேவி னானி ராயிரஞ்,
சேயின் முன்சி லீமுகம். 190

2588 வேறு

விட்டதனை
அத்தொகை விறற்பகழி
தன்னால்
அட்டுவிரை
விற்கடவுள் ஆயிர
விரட்டி
கட்டழலை யொத்துள
கடுங்கணைகள்
தம்மைத்
தொட்டனன்
வருத்தமொடு சூர்கிளை
துளங்க.

2589 முராரியுத வஞ்சுதனை
 முந்துதளை இட்டாண்
 டொராயிரம்
 அளித்தபரன்
 உய்த்தகணை செல்ல
 இராயிர நெடும்பகழி
 ஏவியவை நீக்கி
 அராவிறையும்
 வையமும் அமுங்கலுற
 ஆர்த்தான்.

192

2590 ஆர்த்தவன்
 விடுங்கணை
 அனைத்தினையும்
 முக்கண்
 மூர்த்திதரு கான்முளை
 செலச்செல முடித்தான்

கார்த்தெழு
புகைப்படலை
கான்றுநிமிர் செந்தீச்
சேர்த்தினவை
யாவையும் மிசைந்திடு
திறம்போல்.

193

2591 ஐயன்விடு வாளிகளை
அவ்வசரன் நீக்கும்
வெய்யன்விடு
வாளிகளை வேள்கடி
தறுக்கும்
எய்யுநெடு வெம்பகழ
இற்றவைகள் சிந்தி
வையமிசை போகியன
வானமணித் தென்ன.

194

2592 முற்றிய அமர்த்தலை
முனிந்திவர் செலுத்துங்

கொற்றநெடு வாளிகள்
குறைந்துழ எழுந்தீப்
பற்றியது பாரிடை
பகிர்ந்தவரை முற்றும்
வற்றிய அளக்கரும்
வறந்துளது கங்கை.

195

2593 தார்கெழுவு வேற்படை
தடக்கையுடை
யோனுஞ்
சூரனும் இவாறமர்
இயற்றுதொழில் காணா
வீரமட மாதுளம்
வியந்திவர் தமக்குள்
ஆரிடை நடத்துமென
ஐயமொடு நின்றான்.

196

2594 ஆளரிதன்

முன்னிளவல்
ஆனைவத னத்துக்
காளமகிழ்
பின்னிளவல் கார்முகம்
உகைக்கும்
வாளிமழை ஏயலது
மற்றவர்கள் தம்மை
நீள்விழியி னால்தெரிகி
லார்புடையின்
நின்றோர்.

197

2595 நீடுசமர் இன்னணம்
நிகழ்ச்சியுறும் எல்லை
மேட்மிசை ஊர்பரன்
விடுத்தகணை எல்லாம்
ஈடுபட நூறியவன்
ஏறிவரு மான்தேர்
ஆடுறு பதாகையை

அறுததுவிரைந்
தார்த்தான்.

198

2596 ஆஃத்துவிறல்
வால்வளையை
அம்பவள வாயில்
தேர்த்தியிசைத்
தான்தனது சீர்த்தியிசைத்
தென்ன
மூர்த்தமது தாழ்க்கிலன்
முனிந்துகணை
பின்னுந்
தூர்த்துமுரு கன்தனது
தோற்றமறைத்
திட்டான்.

199

2597 மறைத்தபக
ழித்தொகையை
வாளிமழை தன்னாற்

குறைத்தவுணன்
ஊர்ந்திடு
கொடிஞ்சிநெடு
மான்தேர்
விறற்கொடி
தனைக்கொடிய
வெஞ்சரமொ ரேழால்
அறுத்துமுரு கன்பரவை
யாழ்கடலின் இட்டான். 200

2598 வேறு

தான வர்க்குத்
தலைவன் தனிக்கொடி
மீன வேலையில்
அற்றுடன் வீழ்ந்துழிப்
பானு கம்பனெ னப்படு
பாரிடர்
சேனை காவலன்

தெற்றென

நோக்கினான்.

201

2599 கண்டு சிந்தை களித்துப்

பெருமிதங்

கொண்டு குப்புற்

றிசைத்துக் குனித்திடா

அண்டர் போற்றத்தன்

ஆயிரம் வாயினும்

ஒண்தி ரட்சங்கம்

ஒல்லைவைத்

தூதினான்.

202

2600 கானு கம்படு கந்துகத்

தேருடைப்

பானு கம்பன் பனிமதி

ஆயிரம்

மானு கம்பவை

வாய்வைத் திசைத்தலுந்

தானு கம்பல தங்கிற்றவ்
வோசையே.

203

2601 பாய்பெ ரும்புகழ்ப்
பானுகம் பன்வளை
ஆயி ரங்களும்
ஆர்த்திட அண்டர்தம்
நாய கன்தன்
விறல்கண்டு நாரணன்
தூய சங்கு முழங்கிற்றுத்
துண்ணென.

204

2602 போதம் அங்கிற்
புங்கவர் யாவருஞ்
சோதி வேற்படைத்
தூயவன் ஏறுதேர்
மீது கேதனம் இல்லை
வியன்கொடி

ஆதி நீயென் றழலினை
ஏவினார்.

205

2603 ஏவ லோடும் எரிதழற்

பண்ணவன்

வாவு குக்குட

மாண்கொடி யாகியே

தேவதேவன் திருநெடுந்

தேர்மிசை

மேவி ஆர்த்தனன்

அண்டம் வெடிபட.

206

2604 படியி லாதமாட

பண்ணவன் தேர்மிசைக்

கொடிய தாய்நின்று

குக்கு டங்கூயது

கடிய தானவர் கங்குல்

புலர்ந்திடும்

விடியல் வைகறை

வேலையைக்

காட்டல்போல். 207

207

2605 சங்க மோடு தபனனும்

ஆர்த்தலும்

மங்குல் வண்ணத்து

மாயவன் ஆர்த்தனன்

பங்க யாசனப்

பண்ணவன் ஆர்த்தனன்

திங்கள் ஆர்த்தது

செங்கதிர் ஆர்ப்பவே. 208

2606 மறலி ஆர்த்தனன்

மாருதங் கட்கெலாம்

இறைவன் ஆர்த்தனன்

இந்திரன் ஆர்த்தனன்

அறைக டற்கர சானவன்

ஆர்த்தனன்

குறைவில் செல்வக்

குபேரனும் ஆர்த்தனன். 209

2607 ஆர்த்த ஓசைபோய்
அண்டத்தை முட்டியே
சூர்த்த நோக்குடைச்
சூரபன் மன்செவிச்
சீர்த்து ளைக்குட்
செறிதலுந் தேவரைப்
பார்த்த னன்கடு
உண்டன்ன
பான்மையான். 0

210

2608 மாறி லென்முன்
வருவதற் கஞ்சியே
பாறு போன்று
பழுவத்து லைந்துளார்
தேறி வந்து தெழித்தனர்
என்முனும்

ஆறு மாமுகன்
ஆற்றல்கொண்
டேகொலாம்.

211

2609 நன்று நன்றிது
நான்முகன் ஆதியா
நின்ற தேவர்
நிலையழித்
தொல்லையில்
கொன்று பின்னர்க்
குமரனை வெல்வனால்
என்று சீறினன்
யாரையும்
எண்ணலான்.

212

2610 இருக்க மைந்தன்
இகலிலண்
விண்ணிடைச்
செருக்கு தேவர்

திறலினைச் சிந்துவான்
அருக்க னோடிய
அந்தரத் துய்க்குதி
தருக்கு தேரினைச்
சாரதி நீயென்றான்.

213

2611 மற்றிவ் வாறு
வலவனை நோக்கியே
சொற்ற காலைத்
தொழுதெந்தை
நன்றெனாப்
பொற்றை போலும்
பொலன்மணித்
தேரினை
வெற்றி யாகென
விண்மிசைத்
தூண்டினான்.

214

2612 பாகன் தூண்டிய

பாண்டிலந் தேரெழீஇ

மேகங் கீண்டு

மிசைப்படு சூறையின்

ஆகங் கீறி அமரர்கள்

ஈண்டிய

மாகஞ் சென்றது

வானிழிந் தென்னவே.

215

2613 சென்ற தேரொடு

சேணிடைப் புக்குளான்

குன்ற மன்ன

கொடுஞ்சிலை

கோட்டியே

துன்று தேவர்

தொகைஇரிந் தோடுற

மன்ற வாளி

மழைகளை வீசினான். 216

2614 வீசு கின்றுழி

விண்ணவர் மேற்சரம்

நீசன் விட்டிடு

நீர்மையை நோக்கியே

ஈசன் மாமகன்

ஈண்டுநின் நெண்ணிலா

ஆசு கங்களுய்த்

தங்கவை சிந்தினான். 217

2615 வேறு

மற்றவை துணித்தபின்

வடிக்கயிறு முட்கோல்

பற்றிய தடக்கையுள

பாகுதனை நோக்கிக்

கொற்றஅயில்

தூண்டியொரு

குன்றைவெளர்

கண்டோன்

தெற்றெனவிண்

மேல்நமது தேர்விடுதி

யென்றான்.

218

2616 என்னலும்

இறைஞ்சிஇர

லைப்பரியின்

மேலோன்

பொன்னுலகு பாருலகு

புக்கெழுவ தென்

மின்னின்மிளிர்

தேரதனை விண்மிசைக

டாவி

நன்னெறி

செலாஅவுணர்

நாயகன்முன்

உய்த்தான்.

219

2617 வையநெடு வானமிசை
வல்லைபுகும் எல்லை
ஐயன்இமை யோர்கள்
அயர்ந் தோடுவது
நோக்கி
நையலிர் புலம்பலிர்
நடுங்கலிர்கள் என்றோர்
செய்யகரம் ஏந்திமுரு
கன்கருணை செய்தான். 220

2618 கந்தன்மொழி
வானவர்க ணத்தவர்கள்
கேளா
எந்தையிவண்
வந்திடலின் யாமுயிர்
படைத்தே
உய்ந்தனம்
எனாவிரைவில்

ஒடுவது நீங்கிச்
சிந்தைமகிழ் வத்தொடு
திகந்தமுற நின்றார். 221

2619 நின்றிடலும்
வெவ்வவுணன்
நீர்மையது நோக்கிப்
பின்றிடுவ ராம்பிரம
னேமுதல தேவர்
ஒன்றொர்சிறு
வன்கொலெனை
உற்றெதிரு நீரான்
நன்றிதென வேவெகுளி
கொண்டுநகை
செய்தான். 222

2620 காய்சின மிகுந்தவுணர்
காவலன் அநந்தம்
ஆசுகம் விரைந்துபடர்

ஆசுகம தென்ன
வீசுதலும் வாளிபல
விட்டவை விலக்கி
ஈசனருள் மாமதலை
ஏற்றிகல் புரிந்தான்.

223

2621 சுறுக்கொள
மயிர்ப்பொடி
உயிர்ப்புவிடு சூரன்
கறைக்கதிர்
அயிற்பொலி
கரத்தன்இவர் தம்மில்
செறுத்துடன்
வடிக்கணை
செலுத்திஅகல் வானம்
மறைப்பது மறுக்குவது
மாகிமலை வுற்றார்.

224

2622 வேறு

விரைந்திரு
வோர்களும்
வியன்கணை மாரிகள்
சொரிந்தனர் பேரமர்
தொடர்ந்துசெய்
போழ்தினில்
ளரிந்தது மாதிரம்
இரங்கினர் பாருளர்
திரிந்தன சாரிகை
சிறந்தவர் தேர்களே.

225

2623 கறங்கினம் போல்வன
கலஞ்செய் குலாலன
திறங்கொளும் ஆழிகள்
திரிந்தன மானுவ
மறங்கெழு சூறைகள்
மயங்கின போல்வன
துறுங்கணை மாரிகள்

சொரிந்தவர் தேர்களே. 226

2624 பாதல மூழ்குவ
பாரிடை சூழ்குவ
மாதிர மோடுவ வாரிதி
சேர்குவ
பூதர மேவுவ பூமல
ரோன்நகர்
மீதினும் ஏகுவ மீளுவ
தேர்களே.

227

2625 எண்டிசை சூழும்
இருங்கடல் பாய்வன
விண்டொடு நேமி
வியன்கிரி வாவுல
கொண்டலின் ஆரிருள்
கொண்டுழி போகுவ
அண்டமுன் ஏகுவ

அங்கவர் ஏறுதேர். 228

2626 பெயர்ந்திடு தேருறு
பிழம்பவை காணுபு
தியங்கினர் நான்முகர்
தெரிந்திலர் சீருரு
மயங்கினர் ஆதவர்
மருண்டனர் வானவர்
உயங்கினர் பாருளர்
உலைந்தனர் நாகரே. 229

2627 முதிர்ந்திடு போரினர்
முழங்கிய தேர்செல
அதிர்ந்தது பாருல
கலைந்தன வேலைகள்
பிதிர்ந்தன மால்வரை
பிறந்தது வான்முக
டுதிர்ந்தன தாரகை
உகுந்தன கார்களே. 230

2628 வேறு

தேரிவை இரண்டு
மாகித் திகழுமு தண்ட
மெங்குஞ்
சாரிகை வருத லோடுஞ்
சண்முகன் மீது செல்லச்
சூரெனும் அவுணர்
கோமான்
தொலையுநாள் எழிலி
பொங்கி
ஆரழல் மழைகான்
றென்ன அடுசர மாரி
தூர்த்தான்.

231

2629 மழுப்படை அநந்த

கோடி வச்சிரந்
திகழ்முச் சென்னிக்
கழுப்படை அநந்த

கோடி கப்பணம் அநந்த
கோடி
கொழுப்படை அநந்த
கோடி குலிசம்வேல்
அநந்த கோடி
எழுப்படை அநந்த
கோடி இடையிடை
இடிபோல் உய்த்தான்.

232

2630 கூற்றுயிர் முடிக்குந்
துப்பிற் கொடும்படை
மாரி தன்னை
ஆற்றலின் அவுணர்
கோமான் விடுத்துழி
அவற்றை யெல்லாங்
காற்றெனப் பகழி
தூண்டி முறைமுறை
கடிதிற் சிந்தி

மாற்றினன் திரிந்தான்
ஐயன் மூதண்ட
வரைப்பு முற்றும்.

233

2631 இத்திறந் திரிந்த
செவ்வேள் இடைதெரிந்
தேழொ டேழு
பொத்திரந் தன்னைத்
தூண்டிப் புகமுறும்
அவுணர் செம்மல்
சித்திரத் தேரும் மாவின்
தொகுதியுஞ் சிந்தி
நீக்கக்
கைத்தனு வோடுந்
தீயோன் கதுமெனப்
புவிக்கண் உற்றான்.

234

2632 நாணுடை வரிவில்

வாங்கி நண்ணலன்
 நஞ்சு பில்கும்
 ஏணுடை வயிர வாளி
 எண்ணில தூண்டி
 ஏற்பத்
 தாணுவின மதலை
 கண்டு தன்பெருஞ்
 சிலையைக் கோட்டித்
 தூணிகொள் கணையின்
 மாரி தொடுத்தவை
 துணித்து விட்டான்.

235

2633 துணிப்புறும் எல்லை
 வல்லே சுடர்க்கணை
 அநந்த கோடி
 தணப்பற விடுத்த
 லோடுஞ் சண்முகன்
 அவற்றை யெல்லாங்

கணைப்பெரு
மழையால் மாற்றிக்
காசிபன் தனது செம்மல்
அணிப்படு தோற்மேற்
பின்னும் ஆயிரம் பகழி
உய்த்தான்.

236

2634றுழியின் முதல்வன்
மைந்தன் ஓராயிரங்
கணையுஞ் சூரன்
பாழியம் புயத்து மீது
படுதலுங் கடிதே இற்றுச்
சூமுறச் சிதறிற் றம்மா
தொவிலா வயிரங்
கொண்ட
காழ்கிளர் வரைமேல்
வீழ்ந்த கன்மழைத்
தன்மை யேபோல்.

237

2635 அந்தமில் வன்மை
 சான்ற அவுணன்மற்
 றதனை நோக்கி
 முந்துறு வெகுளி
 தூண்ட முறுவலும்
 உயிஃஃப்புந் தோன்ற
 எந்தைதன் மொய்ம்பிற்
 செல்ல இராயிரம் பகழி
 வாங்கிச்
 சிந்தையிற் கடிது
 தூண்டித் தேவரும்
 மருள ஆர்த்தான்.

238

2636 உட்டெளஃ வற்றோர்
 காணும் ஒப்பிலா
 முதல்வன் தோள்மேல்
 விட்டிடு பகழி முற்றும்
 வெந்துவெந் துகள

தாகிப்
பட்டன திசைகள்
முற்றும் பரந்தன
பரத்தின் மேலோன்
கட்டழல் அதனால்
மாய்ந்த காமவேள்
யாக்கை யேபோல்.

239

2637 ஆங்கது காலை
தன்னில் அறுமுகம்
படைத்த ஐயன்
நீங்கரு நெறியால்
உய்த்த நெடுஞ்சரம்
அனைத்தும் மாற்றிப்
பாங்கமர் வயவர் மீதும்
பாரிடப் படைகள் மீதுந்
தீங்கணை அழுத்த
லுற்றான் தேவரை

இடுக்கண் செய்தான். 240

2638 தன்னிணை தானே
யாகி நின்றிடுந்
தனிவேல் வீரன்
அன்னதோர் தன்மை
கண்டோ ராயிரம் பகழி
பூட்டித்
துன்னலன் குனித்த
சாபந் துணித்தனன்
துணியா முன்னம்
பின்னுமோர் சிலையை
ஏந்திப் பெருமுகில்
இரிய ஆர்த்தான். 241

2639 இம்பரின் மலைந்த
சூரன் இம்மென
வருக்கொண் டேகி
அம்பரத் திடையே

தோன்ற அன்னது
குமரன் காணா
உம்பரிற் சென்று தாக்க
ஓரிறை எதிர்ந்து நின்று
நம்பியொ டாடல்
செய்வான் நவிலரும்
மாயை சூழ்வான்.

242

2640 விண்ணிடை நின்ற
சூரன் விரைந்துடன்
கரந்து சென்று
மண்ணிடை மீட்டுஞ்
செல்ல மாநில
வரைப்பிற் செவ்வேள்
துண்ணென வந்து
வெம்போஃ
தொடங்கலுந் தோற்ற
மாற்றிக்

கண்ணகல் தூய நீத்தக்
கனைகடல் நடுவண்
ஆனான்.

243

2641 ஆயிடை முமுக
வேள்சென் றடுசமர்
இயற்றும் எல்லை
மாயையின் மறைந்து
சூரன் மாதிர முடிவில்
தோன்ற
ஏயென ஆண்டுஞ்
செவ்வேள் ஏகியே
நெடும்போர் ஆற்றக்
காய்கனல் உமிழும்
வேலான் கரந்துபா
தலத்தின் நின்றான்.

244

2642 ஆறிரு தடந்நதாள்

வள்ளல் அதுகண்டு
பிலத்து ளேகி
மாறமர் இயற்றும்
எல்லை வல்லைதன்
னுருவ மாற்றி
வீறுள சிமையச்
செம்பொன் மேருவின்
சுவட்டின் நிற்ப
ஏறுடை முதல்வன்
மைந்தன் இம்மென
அங்கட் சென்றான்.

245

2643 மேருவின் சிகரம்
நண்ணி வேலுடைத்
தடக்கை வீரன்
பேரமர் இயற்றத்
தீயோன் பின்னரும்
ஆண்டு நீங்கி

நாரணன் உலகில்
தோன்ற நம்பியுந்
தொடர்ந்து போந்து
சூரெனும் அவுண
னோடு தொல்சமர்
ஆற்றி நின்றான்.

246

2644 ஆற்றிடு கின்ற காலத்
தவுணர்கோன் அண்ட
கோள
மேற்றிகழ் வாயில்
செல்ல விமலனும்
அங்கண் ஏகி
ஏற்றெதிர் மலையா
அன்னான் ஏறிய
இவுளித் தேரைக்
கூற்றுறழ் பகழி
தன்னால் அட்டனன்

கொற்றங் கொண்டான். 247

2645 கந்துக விசய மான்தேர்
இற்றலுங் கடுங்கோன்
மன்னன்

இந்திர ஞாலம் என்னும்
எறுழ்மணித் தடந்தேர்
தன்னைச்

சிந்தனை செய்த

லோடுஞ் சேணகிளர்

செலவிற் றாகி

வந்திட அதன்மேல் ஏறி

வல்லைபோர் புரிதல்

உற்றான்.

248

2646 மண்டமர் புரியும்

எல்லை வள்ளல்தன்

பகழி தன்னால்

அண்டம தடைந்த

வாயில் அடைத்ததும்
அப்பால் உள்ள
தண்டம தெல்லாஞ்
செல்லாத் தன்மையுந்
தகுவர் கோமான்
கண்டனன் நன்று
நன்றென்
இறைத்தொழிற் காவ
லென்றான்.

249

2647 இறைத்தொழில்
அவுணர் செம்மல்
ஏந்துதன் சிலையை
வாங்கித்
திறத்தொடும் அநந்த
கோடி செஞ்சரந் தூண்டி
அண்ட
நெறிப்படு வாயில்

பொத்து நெடுங்கணைக்
கதவ முற்றும்
அறுத்துநுண் தூளி
ஆக்கி அம்பரஞ் சுழல
விட்டான். 250

2648 காவலன் அண்ட
வாயிற் கணைகளின்
கபாடம் நீக்கி
மாவொடு களிறுந்
தேரும் வயவரும்
வரம்பின் றாகி
ஓவரு நெறியின்
அப்பால் உற்றதன்
தானை தன்னைக்
கூவினன் வருக என்று
சுவவுத்தோள் கொட்டி
ஆர்த்தான். 251

2649 ஆர்த்திடு கின்ற காலத்
 தண்டத்தின் அப்பால்
 நின்ற
 தேர்த்தொகை களிற்றின்
 ஈட்டந் திறல்கெழும்
 இவுளிப் பந்தி
 சூர்த்திடும் அவுண
 வெளளந் துண்ணென
 ஈண்டை ஏகிப்
 போர்த்தொழில்
 முயன்று செவ்வேள்
 புடையறத் தெழித்துச்
 சூழ்ந்த.

252

2650 நீணுதல் விழியின் வந்த
 நிருமலக் கடவுள்
 தன்னை
 ஏணாடும் அண்டத்

தப்பால் இருந்திடு
தானை சுற்றச்
சேணுறு நெறிக்கண்
நின்ற திசைமுகன்
முதலாந் தேவர்
காணுத லோடும்
உள்ளங் கலங்கிமற்
றினைய சொல்வார்.

253

2651 காலமொ டுலகம்
உண்ணக் கனன்றெழு
கரிய தீயின்
கோலமோ அண்டத்
தப்பாற் குரைபுனல்
நீத்தந் தானோ
ஆலமோ அசனிக்
கொண்மு ஆயிர கோடி
சூழ்ந்த

சாலமோ யாதோ என்று
தலைபனித் திரியல்
போனார்.

254

2652 ஆயின காலை தன்னில்
அண்டங்கள் தோறும்
நின்ற
மாயிருந் தகுவன்
தானை வந்துதன்
மருங்கு சுற்றிப்
பாய்புனல் முகில்கான்
றென்னப்
படைத்தொகை வீசி
ஆர்ப்பத்
தீயுரு வான செம்மல்
சிறிதுதன் நாட்டம்
வைத்தான்.

255

2653 அடலையின் நலத்தை
வீட்டி அரும்பெறல்
ஆக்கஞ் சிந்தி
அடலையின்
உணர்வின் றாகும்
அவுணர்கோன் தானை
முற்றும்
அடலையின்
நெடுவேல் அண்ணல்
அழலெழ விழத்த
லோடும்
அடலையின் உருவாய்
அண்டத் தொல்லுரு
வழித்த மன்னோ.

256

2654 முற்படும் அனிக
மற்றும் முடிதலும் முடித

லின்றி
எற்படும் அண்டத்
தப்பால் ஈண்டிய பதாகி
னிக்குள்
பிற்பட அளப்பில்
சேனை பெயர்ந்துமற்
றீண்டை துன்னிச்
சிற்பரன் குமரன்
தன்பாற் படைமுறை
சிதறிச் சூழ்ந்த.

257

2655 பரப்பொடு மிடைந்த
தானைப பரவையை
நோக்கி ஐயன்
நெருப்புமிழ் தன்மைத்
தென்ன நெட்டுயிர்ப்
பனில முந்தி
உரப்பினன் சிறிதே

அற்றால் உம்பரில்
குவிந்த பூளைப்
பொருப்பிடை
அழல்புக் கென்னப்
பூழியாய் உலகம்
போர்த்த.

258

2656 மாட்சியின் உலவு
சேனை வடிவெலாம்
விடுத்துத் தொல்லை
மாட்சியின் உயிரே
தாங்கி மலைதுமென்
றுன்னிப் பின்னுஞ்
சூட்சியின் வளைந்த
வாபோற் சோதிவேற்
குமரன் தன்பாற்
சூட்சியின் மேவிற்
றம்மா தூயநுண்

2657 அந்தமில் தானை
முற்றும் அத்தன்ஓர்
உங்கா ரத்தால்
வெந்துக ளாகப்
பின்னும் மேலையண்
டத்துள் நின்ற
தந்தியும் பரியுந் தேருந்
தானவப் படையும்
ஆர்த்து
வந்துவந் தயலிற் சூழ
வரம்பிலா முதல்வன்
கண்டான்.

2658 திருத்தமிழ் மதுரை
தன்னிற் சிவன்பொருள்
நிறுக்கு மாற்றால்

உருத்திர சரும னாகி
உற்றிடு நிமலன்
வெம்போர்

அருத்திகொள் கணிச்சி
சூலம் ஆழிதண்
டெழுவ தாகுங்
கரத்தினிற் படைகள்
தம்மை நோக்கியே
கழற் லுற்றான்.

261

2659 வென்றியம் படைகாள்
கேண்மோ
விரைந்துடன் தழுவி
நம்பாற்
சென்றிடும் அனிகந்
தன்னைச் சென்னெறி
பெறாமல் அப்பால்
நின்றிடு படையை

எல்லாஈம் நீவிர்பல்
லுருக்கொண் டேகிக்
கொன்றிவண் வருதி
ரென்று கூறிமற்
றிவற்றைத் தொட்டான். 262

2660 ஆதிநா யகன்விட்
டுள்ள படையெலாம்
அநந்த கோடி
சோதியார் கதிருந் தீயும்
பணிகளும் போலத்
தோன்றி
ஏதிலான் அனிக மாகி
இம்பருற் றனவி
மைப்பின்
பாதியின் முன்னம்
அட்டுப் பெருவிறல்
படைத்த மன்னோ. 263

2661 தூயதோர் குமரர்
சூழ்ந்த படையைமுன்
தொலைத்து வீட்டி
ஏயின படையோ
ரைந்தும் இம்பரோ
ஒழிய நின்ற
ஆயிரத் தோரேழ்
அண்டத் தகலமுஞ்
சென்று சென்றாங்
கோய்வற எழுந்த
தானை முழுதுமட்
டுலவு கின்ற.

264

2662 ஐவகைப் படைகள்
முற்றும் அண்டங்கள்
தோறும் நின்ற
வெவ்விய அவுணர்த்
தேய்த்து விரைவொடு

திரித லோடுந்
தெவ்வியல் அவுணர்
மன்னன் செயிர்த்துமற்
றிதனை நோக்கி
இவ்வொரு கணத்தின்
முன்னம் இவனுதிர்
உண்பன் என்றான்.

265

2663 சாற்றியித் தன்மை
தன்னைத் தானவர்க்
கரசன் முன்னங்
கூற்றுயிர் குடித்த
நோன்றாட் பண்ணவன்
கொடுப்பக் கொண்ட
மாற்றருந் திகிரி
தன்னை வாங்கினன்
வழிபட் டேத்திகக்
காற்றினுங் கடிது

செல்லக் கந்தவேள் மீது
விட்டான்.

266

2664 விட்டிடு திகிரி யாரும்
வெருக்கொள விரைந்து
சென்று
கிட்டிய காலைச்
செவ்வேள்
கிளர்ந்ததோர் பாணி
நீட்டி
வட்டணை நேமி
தன்னை வருதியால்
என்று பற்ற
ஒட்டலன் அதனை
நோக்கி உளந்தளர்ந்
துயிர்த்து நின்றான்.

267

2665 உண்ணிலா மாயை

வல்ல ஒருதனித்
தேர்மேல் நின்றோன்
எண்ணிலா உருவங்
கொண்டே இருங்கணை
மாரி தூர்ப்பத்
தெண்ணிலா மௌல
அண்ணல் உதவிய
செம்மல் நோக்கி
நண்ணலான் ஒருவன்
மாய நன்றுநன் றென்று 268
நக்கான்.

2666 சிறுநகை செய்து
மேலாஞ் தேசனப் பகழி
பூட்டி
அறுமுகன் அவுணர்
செம்மல் ஆற்றிடு மாய
முற்றும்

இறைதனில் முடித்தி
யென்றே ஏவலும்
விரைவின் ஏகி
முறைநெறி
பிழைத்தோன் மாயம்
முற்றொருங் கடட
தன்றே.

269

2667 மாயையின் உருவ
நீங்க வலியழந் துள்ளம்
மாழ்கித்
தீயவன் ஒருவ னாகிச்
சேணுயர் தேரின்
நின்றான்
ஆயது தெரிந்து
வானோர் அறுமுகத்
தவனைப் போற்றிப்
பாய்புனற் கடலின்

ஆர்த்துப் பனிமலர்
மாரி தூர்த்தார்.

270

2668 தூர்த்தலுந் தேருந்
தானுந் துண்ணெனக்
கரந்து சூரன்
பேர்த்திடு மண்ட கூடப்
பித்திகை வாயி லெய்தி
ஆர்த்தறை கூவிப்
புக்காங் கப்புறத்
தண்டளு செல்லத்
தீர்த்தனும் அதனை
நோக்கித் தீயனைத்
தொடர்ந்து போனான். 271

2669 தொடர்ந்துதன்
மனத்திற் செல்லுந்
தொல்லைமால் இரதத்

தோடுங்
கடந்தபோடி ஆடல்
மிக்க காசிபன் தனயன்
நின்ற
இடந்தலைப் படலும்
அன்னான் எந்தையோ
டிகற்போ ராற்றி
அடுத்திறல் மாயை
நீரால் அப்புறத் தண்டம்
போனான்.

272

2670 இந்நிலை அவுணர்
கோமான் இருநிலத்
தண்ட முற்றும்
மின்னெனப் படர்ந்து
தோன்றி வெய்யபோர்
விளைத்து நின்று
பின்னருங் கரந்து

செல்லப் பிரானும்அவ்
வண்டந் தோறும்
துன்னலம் தனைவி
டாது தொடர்ந்தமர்
இயற்றிப் போனான்.

273

2671 வேறு

ஆய காலை
அயன்முதல் தேவர்கள்
நேய மிக்க குரவரை
நீங்கிய
சேயி னோர்களில்
தேம்பித் திருமகள்
நாய கன்றனை நோக்கி
நவிலுவார்.

274

2672 வலங்கை வாளுடை

மாயைதன் மாமகன்
பொலன்கொள்

அண்டப் புரைதனுட்
போயினான்
இலங்கு வேற்படை
யெந்தைதன் போரிடை
விலங்கி னானலன்
என்றும் விளிகிலான்.

275

2673 மாயை ஆற்றவும்
வல்லவன்
ஈண்டொஈ'இப்
போய தன்மை
புணர்ச்சிய தேயலால்
ஆயின் வேறிலை
ஆறிரு மொய்ம்புடைத்
தூயன் மற்றது
சூழ்ந்திலன்
போலுமால்.

276

2674 வாடி னானென மாற்றல
னைத்தொடர்ந்
தோடி னான்எந்தை
ஒல்லையிற் சூரனைக்
கூடி னான்கொல்
குறுகல னாகியே
நாடி னான்கொல்
அறிகிலம் நாமெலாம். 277

2675 மாக மேல்நிமிர்
மற்றையண் டத்தினுஞ்
சேகு லாவிய
சிந்தையன் தன்னுடன்
ஏகி னான்ஐயன்
என்னினித் தான்விளை
வாகு மோவென்னும்
அஞ்சுதும் ஏழையேம். 278

2676 என்ற காலையில்

அங்கெழிற்
பூவைபோல்
நின்ற மாயவன் நீள்மல
ரோன்முதல்
துன்றும வானவர்
சூழலை நோக்கியே
ஒன்றும் அன்பொ
டுளப்பட ஒதுவான்.

279

2677 வேறு

வஞ்ச மேதகும்
அவுணர்கோன்
ஆற்றலை மதித்தீண்
டஞ்சி அஞ்சியே
இரங்கலிர் அறுமுகத்
தொருவன்
செஞ்சி லைத்தனி
வன்மையும் வீரமுந்

தெரிந்து

நெஞ்சு கத்திடை ஐயுறு 280
கின்றது நெறியோ.

2678 ஒதி யாகியும்

உணர்ந்தவர்க்

குணரவும் ஒண்ணா

நீதி யாகியும் நிமலம

தாகியே நிகழுஞ்

சோதி யாகியுந்

தொழுதிடும்

எம்மனோர்க் கெல்லாம்

ஆதி யாகியும்

நின்றவன் அறுமுகன்

அன்றோ.

281

2679 ஈறி லாதவர் பரமனே

குழுவியின் இயல்பாய்

ஆறு மாமுகங்
கொண்டுவித்
தானென்ப தல்லால்
வேறு செப்புதற்
கியையுமோ மேலவன்
தன்மை
தேறி யுந்தெளர்
கின்றில உமதுசிந்
தையுமே.

282

2680 ஐயம் எய்தலிர் ஆயிர
கோடி அண்டத்தும்
வெய்ய னேகினுந்
தொடர்ந்துபோய்
வெஞ்சமர் இயற்றிச்
செய்ய வேலவன்
துரந்துவந் திடுந்தினைத்
துணையில்

கையில் நெல்லிபோற்
காட்டுவன் நீவிருங்
காண்டீர்.

283

2681 என்று மாயவன்
கழறலும் அயன்முதல்
எவரும்
நன்றெ னத்தெளர்
வுற்றனர் அவ்வழ
நண்ணான்
ஒன்றின் ஆயிர
கோடியண் டத்தினும்
ஓடி
நின்று நின்றமர்
ஆடினன் எந்தையை
நேர்ந்து.

284

2682 வெந்தி றற்சமர்

ஆற்றியே
அவுணர்கோன் மீட்டும்
இந்த வண்டத்து
மகேந்திர
வரைப்பில்வந்
திறுத்தான்
முந்து நீழலை
விடாதுசெல் வோரென
முனிந்து
கந்த னுந்தொடர்ந்
தவனொடு போந்தனன்
கடிது.

285

2683 வேறு

போந்திடு தன்மை
நோக்கிப் புராரிதன்
புதல்வன நங்கள்
ஏந்தலைத்

தொடர்ந்தான் என்ன
இம்பரில் அவுணர்
தானை
தீந்தழ லென்னப்
பொங்கிச் செங்கையிற்
படைகள் வீசி
ஆய்ந்திடும் உணர்வின்
மேலாம் ஆதிதன்
புடைசூழ்ந் தார்த்தார். 286

2684 நாதனும் அதனை
நோக்கி நன்றிவர்
முயற்சி யென்னா
ஓதினன் முறுவல்
செய்ய ஒன்னலன்
தானை தொன்னாள்
மூதெயில் என்ன நீறாய்
வெந்துடன் முடிந்த

தம்மா

தாதைதன் செய்கை

மைந்தன் செய்வது தக்க

தன்றோ.

287

2685 ஆனதோர் காலை

தன்னில் அறுமுகம்

படைத்த அண்ணல்

தூநகை அங்கி செல்லத்

துண்ணெனப் பதைத்து

வீழ்ந்து

தானவர் அனிகம்

வெந்த சாம்பரின்

குன்றை நோக்கி

வானவர் மகிழ்ந்து

பூத்தாய் வள்ளலை

வழுத்தி நின்றார்.

288

2686 முருகவிழ் தொடைய

லான்றன் முறுவலான்
அனிக முற்றும்
விரைவின் நுண்
துகளதாகி வீழ்தலும்
அவுணர் வேந்தன்
ஒருவனுந் தமிழன்
நின்றான் ஒண்டமிழ்
முனிவன் உண்ணத்
திரைகட லின்றித்
தோன்றுந் தீப்பெருங்
கடவுள் ஒத்தான்.

289

2687 முன்படை குமரன்
அங்கண் முறுவலித்
திட்ட வாறும்
தன்படை அழிந்த
வாறும் தமிழன்றான்
நின்ற வாறும்

கொன்படை வீர ரோடு
குறட்படை ஆர்க்கு
மாறும்
துன்படை அவுணன்
கண்டாங்
குளத்தொடுஞ் சொல்ல
லுற்றான்.

290

2688 பின்னறு துணைவர்
மைந்தர் பேரியல்
அமைச்சர் ஏனோர்
முன்னுற முடிந்தார்
இன்று முடிவுறாத்
தானை முற்றும்
பன்னிரு கரத்து
மைந்தன் படுத்தனன்
தமிய னானேன்
என்னிவண் செய்வ

தென்னா உயிர்த்தனன்
எண்ண மிக்கான்.

291

2689 மாயவள் தன்னை
மன்னன் மனத்திடை
நினைத்த லோடும்
ஆயவள் வந்து
தோன்றி அரும்பெறல்
ஆற்றல் மைந்த
நீயொரு தமிழ னாகி
நின்றுளந் தளர்ந்தே
என்னைக்
கூயினை முன்னிற்
றென்னை தெரிவுறக்
கூறு கென்றாள்.

292

2690 அறிந்திடு மாயை
இவ்வா றறைதலுங்

குமரன் போரின்
மறந்தகு துணைவர்
மைந்தர் மந்திரி தானை
முற்றும்
இறந்திட எஞ்சி
னேன்யா னியாவரும்
எழுதற் கொத்த
திறந்தனை அருண்மோ
என்ன நகைத்தவள்
செப்ப லுற்றாள்.

293

2691 உறுபடை சுற்றுந் துஞ்ச
ஒருவனே யாயும்
விண்ணோர்
சிறைவிடுத் துய்யு மாறு
சிந்தனை செய்தி லாய்நீ
அறுமுகன் தன்னோ
டின்னும் அமர்செயக்

குறித்தி யாயின்
நிறைபெருஞ் செல்வ
வாழ்க்கை நீங்கினை
போலும் அன்றே.

294

2692 பன்னிரு தடந்தோள்
கொண்ட பகவனைப்
பாலன் என்றே
உன்னலை அவன்கை
வேலால் ஒல்லையிற்
படுதி கண்டாய்
இன்னுயிர் துறக்க
நின்றாய் என்மொழி
கேட்பாய் அன்றே
சென்னியில் விதியை
யாவ ராயினுந் தீர்ந்தார்
உண்டோ.

295

2693 நின்றிட அனைய
தன்மை நின்னுளம்
மகிழு மாற்றால்
பொன்றினர் எழுதல்
வேண்டில் புறக்கடற்
கொருசா ராக
மன்றல்கொள் அமுத
சீத மந்தர கூடம்
என்றோர்
குன்றுள ததனை
ஈண்டே கொணருதி
கூடும் என்றாள்.

296

2694 இவ்வகை உரைத்து
மாயை ஏகினான் ஏக
லோடும்
மைவரை யென்ன
நின்ற மன்னவர்

மன்னன் கேளா
அவ்வைதன் சூழ்ச்சி
நன்றால் அடுகளத்
தவிந்தோர் யாரும்
உய்வகை இதுவே
என்னா உன்னினன்
உவகை மிக்கான்.

297

2695 ஆவகை உலவவவ
கொள்ளா அமுதமந்
தரங்கொண் டேக
ஏவரை விடுத்தும்
என்றே இறைப்பொழு
தவுணர் தங்கள்
காவலன் முன்னி மாயக்
கடுமுரண் தேரின்
நீங்கித்
தேவியல் அரிமான்

ஏற்றுத் திறலுடை
எருத்தம் புக்கான்.

298

2696 இந்திர ஞாலந் தன்னை
இறையவன் விளித்து
நீயென்
புந்தியின் விரைந்து
சென்று புறக்கடல்
மருங்கின் மேவி
அந்தம தடைந்தோர்க்
காவி அளித்திடும்
அமுதங் கொண்ட
மந்தர கிரியைக் கீண்டு
மற்றிவண் கொணர்தி
யென்றான்.

299

2697 விழுமிய மாய
மான்தேர் வினவியோர்
கணத்தின் முன்னம்

எமுகட லினுக்கும்
அப்பால் இருந்திடு
கடலின் சார்போய்
அழிவுறா தங்கண்
நின்ற அமுதமந்
தரத்தைக் கொண்டு
வழிபடர் கதியின்
மீண்டு மகேந்திரம் புக்க
தன்றே.

300

2698 வேறு

அக்காலையில்
இரதந்தரும்
அமுதத்தனி வரையின்
மெய்க்கால்வர
அந்நாள்வரை
வெம்பூசல் இயற்றி
மைக்காலன்மெய்

யுயிருண்டிட
மறியும்படை முழுதும்
தொக்காலம
தெழுந்தாலெனத்
துண்ணென்
றெழுந்தனவே.

301

2699 பரியின்தொகை
முழுதுய்ந்தன
பனைபோலிய
நெடுங்கைக்
கரியின்தொகை
முழுதுய்ந்தன
கடுந்தேர்த்தொகை
ஈர்க்கும்
அரியின்தொகை
முழுதுய்ந்தன
அவுணப்படை யாகி

விரியுந்தொகை
முழுதுய்ந்தன
மெய்யூறது நீங்கி.

302

2700 வடிவற்றுடல்
அழிந்திட்டிடும்
உயிரானவும் மருமம்
வடிகைத்தலம்
முடிதோள்முதல்
அங்கங்கள் குறைந்தே
முடிவுற்றிடும்
உயிரானவும்
முளரிக்கனல் உண்ணப்
பொடிபட்டிடும்
உயிரானவும்
எழுந்திட்டன
புவிமேல்.

303

2701 மிண்டிககடி
துயிர்பெற்றெழு
வெஞ்சூர்முதல்
அனிகம்
எண்டிக்கொடு
புவிபாதலம்
இருநாற்கடல் எங்கும்
மண்டிக்கக
னத்தேழ்வகை
உலகங்களும் மல்கி
அண்டத்தனி முடிகாறும்
அடைந்திட்டன
மிடைந்தே.

304

2702 மாதண்டம்எ
ழுத்தோமரம்
வயிரப்படை
வாள்தோல்

கோதண்டமு
தற்பல்படை
கொடுதானவர் அனிகம்
வேண்டமெ
னச்சேணுயர் வேழம்பரி
நிரைகள்
மூதண்டம்வெ
டிக்கும்படி
முழங்குற்றன அன்றே.

305

2703 எழுந்தான்வயப்
புலிமாமுகன்
இரவிப்பகை எழுந்தான்
எழுந்தானளி
முகவெய்யவன்
இளமைந்தனும்
எழுந்தான்
எழுந்தான்அறத்

தினைக்காய்பவன்
இருபாலரும் எழுந்தார்
எழுந்தார்ஒரு
முவாயிரர்
ஏனோர்களும்
எழுந்தார்.

306

2704 சூர்க்கின்றதொல்
வடிவங்கொடு
துண்ணென்றெழு
கின்றோர்
பார்க்கின்றனர்
அனிகங்களைப்
பகுவாய்திறந்
திடிபோல்
ஆர்க்கின்றனர்
தமதாடலை
அறைகின்றனர்

நம்மேல்
போர்க்கின்றுவந்
தனார்யாரெனப்
புகல்கின்றனர் இகலால். 307

2705 ஈடுற்றிடு

சமரெல்லையில்
இடையுற்றி படைகள்
நாடுற்றிவண்
எடுத்திட்டனர்
நறையுற்றிடு தும்பை
சூடுற்றிடு மணிமாமுடிச்
சூரன்புடை தன்னில்
கூடுற்றனர்
வெம்போர்செயுங்
குறிப்புற்றனர் அன்றே. 308

2706 வேறு

உய்ந்திவர் யாவரும்
ஒல்லை எழுந்தே
அந்தமில் சேனையொ
டார்த்திடு காலை
இந்திர ஞாலம்
எனப்படு மான்தேர்
வந்தது தானவர்
மன்னவன் முன்னம்.

309

2707 பொற்றையி அஅஈடு
பொலன்கெழு
மான்தேர்
உற்றதும் அன்பினர்
உய்ந்தெழு மாறும்
இற்றப தாதி
இரைத்தெழு மாறுந்
தெற்றென மாயவள்
செம்மல் தெரிந்தான்.

310

2708 மகிழ்ந்தனன்

ஆர்த்தனன் வானவர்

தம்மை

இகழ்ந்தனன் விம்மிதம்

எய்தினன் யாயைப்

புகழ்ந்தனன் மேனி

பொடித்தனன் நெஞ்சந்

திகழ்ந்தனன் நன்னகை

செய்தனன் அன்றே.

311

2709 உந்திநி ரப்புறும்

உண்டிய தின்றி

முந்திநி ரப்பிடை

மூழ்கினன் வல்லே

வெந்திறல் ஆளி

வியன்றவி சேறி

இந்திர நல்வளம்

எய்திய தொத்தான்.

312

2710 ஓங்கிய சென்னி
உயர்ந்தன மொய்ம்பு
வீங்கிய தாலுடன் மிக்கு
மதர்ப்புத்
313
தேங்கிய சிந்தை
சிலிர்த்த உரோமம்
ஆங்கவன் எய்திய
தாரறை கிற்பார்.

2711 வஞ்சன் இதந்திடு
மைந்தன்இவ் வாற்றல்
நெஞ்ச மகிழ்ந்தவண்
நின்றிடு காலை
314
நஞ்சம் எழுந்திடு
நாள்கொலி தென்றே
அஞ்சி நடுங்கினர்
அண்டர்கள் எல்லாம்.

2712 பொன்னகர் வாழ்க்கை

புவித்திசை வாழ்க்கை
பின்னுறு கின்ற
பெரும்பத வாழ்க்கை
எந்நகர் வாழ்க்கையும்
எய்திய இன்னே
ஒன்னலர் கொல்லுமுன்
ஒடுதும் என்றார்.

315

2713 ஊர்ந்திடும் ஊர்திகள்
ஓர்புடை தம்பாற்
சார்ந்தவர் ஓடிபுடை
தாமொரு பாலாய்ச்
சேர்ந்திடு கைப்படை
சிந்திவிண் ணோர்கள்
பேர்ந்திரி கின்றனர்
பின்னது நோக்கார்.

316

2714 கிள்ளை புறாமயில்

கேழ்கிளாஃ அன்னம்
பிள்ளை மணிக்குயில்
பேரிசை ஆந்தை
கள்ளுணும் வண்டு
கரண்டம தாதிப்
புள்ளுரு வங்கொடு
வானவர் போனார்.

317

2715 அங்கது நோக்கி

டற்கண வீரர்
மங்கிய தானையும்
மாண்டுளர் யாரும்
இங்கெழு கின்றனர்
யாமிவண் வீந்தாஞ்
சங்கையி லென்று
தளர்ந்தலை வுற்றாஃ.

318

2716 இலக்கரும் எண்மரும்
ஏந்தலும் நோக்கி

அலக்கணும் அச்சமும்
அற்புத நீருங்
கலக்கமும் வெய்ய
கடுஞ்சின முங்கொண்
டுலைக்கனல் அன்ன
உயிர்ப்பொடு நின்றார்.

319

2717 வேறு

வென்றி கொண்டவேற்
குமரன்இவ்
விளைவெலாம் நோக்கி
நின்ற ஒன்னலன்
சூழ்ச்சியும்
வலவைசொல் நெறியும் 320
குன்றின் வன்மையும்
உய்ந்தெழு பரிசனர்
குழுவும்
நன்று நன்றெனக்

கையெறிந் தழலெழ
நகைத்தான்.

2718 ஆன காலையில்
அரிமுகன் அலரிதன்
பகைஞன்
ஏனை மைந்தர்கள்
அறத்தினை
வெகுண்டிடும் ஏந்தல்
சேனை காவலர்
யாவருஞ் சூரன்முன்
சென்று
மான வீரமோ
டிறைஞ்சிநின்
றினையன வகுப்பார்.

321

2719 எந்தை நீயிவண்
நிற்குதி யாமெலாம்
ஏகிக்

கந்த வேளுடன்
அவன்படை வீரரைக்

கடிந்து

322

சிந்த ராகிய பூதர்தந்

தொகையையுஞ்

செகுத்து

வந்து நின்னடி

வணங்குதும் வல்

விரைந் தென்றார்.

2720 கொற்ற வீரர்கள்

இவ்வகை உரைத்தலுங்

கொடியோன்

மற்றிவ் வாசகம்

நன்றெனைப்

போற்றுவான் வந்தீர்

பற்ற லன்பெரு

வன்மையும் வீரமும்

323

படுத்து
வெற்றி இன்றெனக்
கரளுதி ராலென
விடுத்தான்.

2721 விடுத்த காலையில்

விடாதுசூழ்
அனிகங்கள் விரவி
அடுத்து வந்திடப்
பொளன ஏகியே
ஆர்த்துப்

பிடித்த பல்வகைப்
படைகளும் உருமெனப்
பெய்து
வடித்த வேற்படை
நம்பியை அன்னவர்
வளைத்தார்.

2722 தீங்க னற்பெருங்
கடவுள்பாற் செறியிருட்
டொகைபோல்
வாங்கு விற்கரத்
தையனை அவுணர்கள்
வளைப்ப
ஏங்கல் உற்றனர்
பாரிடர் ஏனையோர்
எம்மால்
தாங்கு தற்கரி
திப்பெரும்
படையெனத்
தளர்ந்தார்.

325

2723 விறலு டைப்ப·
றானையும் வெய்யவர்
தொகையும்
நொறிது டைக்கதி

கொண்டுசூழ் வற்றது
நோக்கி

326

அறுமு கத்தனிப

பண்ணவன்

உயிர்த்தொகை

அனைத்தும்

இறுதி யைப்புரி

கடவுள்மாப்

படையினை எடுத்தான்.

2724 அங்கை யிற்கொடு

சிந்தையால் வழிபடல்

ஆற்றிச்

சிங்க மாமுகன்

ஆதியாம் அவணர்தந்

திறத்தைச்

சங்கை இன்றியே

நின்றிடு தானைகள்

327

தம்மை

இங்கு வல்லையில்
அடுதியால்எனவிடுத்
திட்டான்.

2725 விடுத்த காலையில்
கட்செவி நிரைகளும்
விடமும்
இடிக்கு ழாங்களும்
உருத்திரர் உருக்களும்
ளரியுங்
கடற்பெ ருங்கணத்
தொகுதியும்
அளவிலாக் கடவுட்
படைக்க லங்களு
மாய்விரிந் ததுசிவன்
படையே.

328

2726 இன்ன தன்மையால்

அரன்படை மூதண்டம்

எங்குந்

துன்னி யார்த்தெழீஇத்

துண்ணெனச்

சென்றுசூழ் வற்று

329

முன்னர் உய்ந்தெழும்

அவுணர்தம்

படையெலாம் முருக்கி

ஒன்ன லன்தமர்

யாரையும்

ஒருங்குகொன் றதுவே.

2727 முந்து வெய்யசூர்ப்

பரிசனத்

தொகையெலாம்

முருக்கி

இந்திரப்பெரு
ஞாலமாந் தேர்மிசை

330

இருந்த

மந்த ரப்பெருங்

கிரியினைத் துகளெழ

மாய்த்துக்

கந்த வேள்படை

மீண்டது சிவன்படைக்

கலமே.

2728 அரிமு கத்தவன்

ஆதவன் தனைமுனம்

அழன்றோன்

எரிமு கத்தவன் வச்சிர

மொய்ம்பன்நூற்

றிருவர்

331

முரண்மி குத்தமு

வாயிரர் அறப்பகை

முதலோஃ

விரிக டற்படை

வெற்பொடு

முடிந்தவண் வீழ்ந்தார்.

2729 தன்மை அங்கவை

யாவையுங் கண்டனன்

தளர்ந்தான்

வன்மை நீங்கினன்

கவன்றனன்

இரங்கிமெய் மறந்தான்

புன்மை யாயினன்

332

உயிர்த்தனன்

செயிர்த்தனன்

புலர்ந்தான்

தொன்மை போலவே

தமிழ்த்தனன்

துணையிலாச் சூரன்.

2730 கண்ட கன்படை

முற்றொருங் கிறந்தது

காணா

எண்டொ கைப்படு

பூதரும் ஏனைவீ

ரர்களும்

முண்ட கந்தனில்

333

இருந்திடு புங்கவன்

முதலாம்

அண்டர் யாவருந்

துயரொரீஇ

உவகைபெற்

றாஈத்தார்.

2731 அமுந்தும் ஆரிருள்

ஒருவிவிண்

மிசைதனில்

அடைவோர்

கழிந்த தோரிடை
ஊற்றினான் மீட்டும்அக்
கதியில்

334

விழுந்த தேயெனத்
துன்பொடு நின்றனன்
விளிவுற்
றெழுந்த தானையை
இழந்திடும் அவுணருக்
கிறைவன்.

2732 அனைய தன்மையின்
நின்றிடும்

அவுணர்கோன் ஆற்றச்
சினம தெய்தியென்
படையெலாஞ்
சிதைத்தபா லனையுந்
தனிமை செய்துபின்
வெல்வனென்

335

றுளங்கொடு தழற்கண்
முனைவன் நல்கிய
தேரினை நோக்கியே
மொழிவான்.

2733 கொச்ச கத்தியற்

குதலைவாய்

மதலைபாற் குழீஇய

வச்சி ரத்தெயி

றுடையவெம் பூதரை

வயின்கூழ்

கைச்சி லைத்திறல்

336

வீரரைக் கவர்ந்துபோய்

அண்டத்

துச்சி யிற்கொடு

வைத்தனை

இருத்தியென்

றுரைத்தான்.

2734 உரைத்த காலையில்
நன்றென வினவியே
ஓடித்
திருத்த குந்திறல்
வாகுவை முதலினோர்
திறத்தைக்
கிருத்தி மப்பெருந்
தானையைக்
கிளையொடும் வாரிக்
கருத்தை மாமயல்
செய்தது வைதவன்
கடுந்தேர்.

337

2735 கையர் தன்மையிற்
கடற்படை முழுவதுங்
கவர்ந்து
மையல் சிந்தையிற்

செய்துதன் வயினிடைத்
தாங்கி

338

ஒய்யெ னச்சென்று
மூதண்ட கோளகை
யுழிப்போய்
வெய்ய வன்பணி
ஆற்றிஆண் டிருந்தது
வியன்தேர்.

2736 நிமலன் அவ்வழித்

தானையம் பெருங்கடல்
நீங்கத்
தமியன் நின்றனன்
ஆங்கது தருவர்கோன்
காணா

நமது தேர்வலி

339

நன்றென உவகையால்
நகைத்தான்

அமரர் அச்செயல்
நோக்கியே பின்னரும்
அயர்ந்தார்.

2737 சூரி டத்துறு சூழ்ச்சியுந்
துணைவர்கள் தம்மைப்
பாரி டத்தொடு
முகந்தெழீஇ
மாயையிற் படர்ந்து
தேரி டத்தியல்
வன்மையும் ஆங்ஙனந்
தெரிந்தான்
நேரி டப்பிறர்
இன்றியே தமிழனாம்
நெடியோன்.

340

2738 கண்டு சீறியோர்
கார்முகம் வாங்கியே

கடிதோர்

திண்டி றற்கணை

பூட்டிநஞ் சேனையைப்

பற்றி

341

அண்ட கோளகை

புக்குறும் அடுமுரண்

தேரைக்

கொண்டு வல்லையின்

வருகென விடுத்தனன்

குமரன்.

2739 விடுந்த னிக்கணை

வேலெனச் சென்றுவில்

வீசி

இடந்தி கழ்ந்திடும்

ஏழ்வகை உலகமும்

இமைப்பில்

கடந்து மற்றுள

342

பதங்களும் நீங்கியோர்
கணத்தில்
தொடர்ந்து முதண்ட
கோளகை புகுந்தது
துன்னி.

2740 துன்னி வெஞ்சரம்
ஈயமான் தேர்வலி
தொலைச்சி
அன்ன தைக்கொணர்ந்
தொல்லையின்
மீண்டுள தம்மா
மின்னு லாய்நிமிர்
எழிலியை
விண்ணினும் பற்றி
இந்நி லத்தினிற்
கொடுவரும் மாருதத்
தியல்போல்.

2741 வேறு

வெந்திறல்

நெடுங்கணை மீண்டு

ஞாலமேல்

இந்திர ஞாலமாம்

இரதத் தைக்கொடு

கொந்தவிழ

மாலைவேற் குமரன்

தன்முனம்

வந்தது வானவர்

வழுத்தி ஆர்ப்பவே.

344

2742 முப்புரம் முடித்தவன்

ருகன் தன்கணை

இப்புவி வருதலும்

இலக்கத் தெண்மரும்

ஒப்பரும் இளவலும்

ஒல்லென் பூதருங்

345

குப்புறல் உற்றனர்
கொடியன் தேரினும்.

2743 குதித்தனர் புடவியில்
குமர வேண்டிரு
பதத்திரு மலர்தனைப்
பணிந்து பன்முறை
துதித்தனர்
புடையராய்த் துன்னி
நின்றனர்
கதித்திடு பேரருட்
கடலின் மூழ்கியே.

346

2744 ஆவதோர் காலையில்
அகிலம் யாவுமாம்
மூவிரு முகனுடை
முக்க ணான்மகன்
வாவியல் வனப்புடை
மாயத் தேர்தெரீஇத்

347

தேவர்கள் பரசுற
இனைய செப்புவான்.

2745 தொல்லையில்
வரம்பெறு சூரன்
தன்புடை
செல்லலை ஆங்கவன்
முடிகை திண்ணமால் 348
மல்லலந் திருவுடை
மாயத் தேரைநீ
நில்லிவண் என்றனன்
நிகரில் ஆணையான்.

2746 ஆண்டது வினவுறா
அவுணர் கோன்புடை
மீண்டிடல் அஞ்சியே
மேலை வன்மைபோய்
மாண்டிடல் 349
பிறப்பிலான் மதலை

மாடுறப்

பாண்டிலந் தேரது

பணியின் நின்றதே.

2747 அண்டம தடைந்ததேர்

ஐயன் வாளியால்

மண்டலம் இழிந்து

தன்மருங் குறாததும்

எண்டகு பூதரும் யாரும் 350

மீண்டதுங்

கண்டனன்

அவுணர்கோன் கனலிற்

சீறினான்.

2748 அன்னது காண்டலும்

அவுணன் ஆங்கொரு

கொன்னெடுஞ்

சிலையினைக் குனித்து

வல்லையிற்

351

பன்னிரு கரமுடைப்
பண்ண வன்மிசை
மின்னிகர் பகழிகள்
மீட்டும் வீசினான்.

2749 மாசறு கங்கைதன்
மதலை அவ்வழிக்
காய்சினங்
கொண்டொரு கார்மு
கம்வளைஇ
ஆசுக மாரிபெய்
தவுணர் கோமகன்
வீசிய கணையெலாம்
விலக்கி னானரோ.

352

2750 கையனும் அத்துணை
காய்சி னங்கொளிஇ
ஒய்யென எந்தைதேர்

உய்க்கும்

வன்மையோன்

353

மெய்யிடம் எங்கணும்

வெளயு றாவகை

செய்யன பகழிகள்

செறித்துப்

போர்செய்தான்.

2751 பொருந்தலன்

கணைபடப் புலம்பிக்

காற்றினோன்

வருந்தினன்

மயங்கினன் மாக்கள்

தூண்டலன்

354

இருந்தனன் வறிதவன்

இயற்கை யாவையுந்

தெரிந்தனன் குமரவேள்

அருளின்

செய்கையான்.

2752 கண்டிடு முருகவேள்
கணைகள் ஆயிரம்
விண்டொடர்
செலவினால் விடுத்து
வெய்யசூர்
கொண்டிடு
சிலையினைக்
குறைத்துப் பல்பெருந்
துண்டம தாக்கினான்
அமரர் துள்ளவே.

355

2753 வேறு
கைச்சிலை முரியச்
சூரன் கண்ணுதற்
பெருமான் தந்த
முச்சிகைப்

படையொன் றேந்தி
முடங்குளை யூர்தி

356

தன்னை

உச்சியின் நீபஞ் சூடும்

உலகுடை யொருவ

னூர்ந்த

அச்சுறு தடந்தேர்

முன்னர் அணுகுறத்

தூண்டிச் சென்றான்.

2754 தூண்டிய அரிமான் ஏறு

சூரன துளத்திற் போந்து

மாண்டகு தனது தீய

வள்ளுகிர்க் கரத்தால்

எந்தை

பாண்டிலந் தேரை

ஆற்றும் பரித்தொஆஆ

பதைப்ப மோதி

357

ஆண்டயல் நின்ற பூதர்
அலமர ஆர்த்த தன்றே.

2755 அன்னது பொழுது
தன்னில் அரிமிசைச்
சென்ற சூரன்
தன்னுடை வலங்கை
கொண்ட தனிப்பெருஞ்
சூலந் தன்னைப்
பன்னிரு தடந்தோள்
கொண்ட பகவன்மேற்
றிரித்து வீச
மின்னென நிலவு
கான்று விண்வழப்
படர்ந்த தன்றே.

358

2756 நீடிய சூலஞ் செல்ல
நிமிர்ந்தன எழுந்து
செந்தீக்

கூடின அசனி ஈட்டங்
குழீஇயின படையின்
கொள்ளை

359

ஆடியல் கணங்கள்
ஈண்டி ஆர்த்தன
அதனை நோக்கி
ஓடினர் அமரர்
ஆனோர் உலகெலாம்
வெருவிற் றம்மா.

2757 அண்ணலும் அதனை
நோக்கி ஆயிர கோடி
வாளி

கண்ணகன் சிலையிற்
பூட்டிக் கதுமென
எதிர்தந் துய்ப்பத்
துண்ணென அவற்றை
எல்லாஞ் சூலவேல்

360

துணித்து வீட்டி
நண்ணலன் வெகுளித்
தீயின் உருவென நடந்த
தன்றே.

2758 நடத்தலும் முகமா
றுள்ளோன் ஞானநா
யகன்ஈந் துள்ள
படைத்திறல் வன்மை
உன்னிப் பாணியொன்
றதனின் மேவி
அடுத்திடு குலிசந்
தன்னை அடையலன்
உய்த்த சூலம்
பிடித்தனை வருதி
யென்று பேசினன்
செல்ல விட்டான்.

2759 விட்டிடு கின்ற எல்லை
வியன்பெருங் குலிசம்

ஏகி

நெட்டழற் சிகைமீக்

கான்று நிமிர்ந்திடு

சூலந் தன்னைக்

362

கிட்டுத லொடும் பற்றிக்

கிளர்ந்தமுத் தலையுங்

கவ்வி

ஒட்டலன் சிந்தை உட்க

ஒய்யென மீண்ட

தன்றே.

2760 முத்தலைப் படையைக்

கொண்டு முரண்மிகு

குலிசஞ் செவ்வேள்

கைத்தலம் உய்த்துத்

தானுங் கதுமென

இருந்த தம்மா

363

பைத்தலைப் பாந்தள்

போற்றும் பருவரைச்

சிகர மூன்றும்

இத்தலப் புணரி

தன்னில் இடுமருத்

தியற்கை யேபோல்.

2761 ஆண்டது காலை

தன்னில் அறுமுகத்

தையன் கையில

தூண்டிய குலிசத் தோடு

சூலமும் வருத லோடுங்

காண்டகும் அமரர் 364

எல்லாங் கரதலம் உச்சி

கூப்பி

ஈண்டிவன் தன்னை

அட்டே எமையளித்

திடுதி யென்றார்.

2762 என்னலும் எந்தை
கேளா இராயிரம் பகழி
பூட்டி
ஒன்னலம் ஊர்ந்து
செல்லும் ஒருபெரு
மடங்கல் ஏற்றின்
சென்னியில் அழுத்த
லோடுஞ் சேண்கிளர்ந்
தரற்றி வீழ்ந்து
தன்னுயிர் ஒல்லை
வீந்து தரையிடைப்
பட்ட தன்றே.

365

2763 ஊர்திய திறந்து வீழ்
ஒருதனிச் சூரன்
காணாப்

பார்தனிற் பாய்ந்து
நின்று பராபரன்
செம்மல் கையில்

366

கூர்தரு சூலம் போன
கொள்கையுந் தெரிந்து
பின்னான்
சேர்தரு வடவை
என்னச் செயிர்த்திவை
சிந்தை செய்வான்.

2764 தேரொடு படையை
வெளவித் திறலுடை
மடங்கல் சிந்தி
நேரலன் வலிய
னேபோல் நின்றனன்
அனையன் தன்னைச்
சாரதர் தொகையை
ஏனைத் தலைவர்கள்

367

தம்மை எல்லாம்
ஒருருக் கொண்டி
யானே விழுங்குவன்
ஒல்லை என்றான்.

2765 என்றிவை மனத்தி
லுன்னி இணையறு
மாயை நீரால்
நின்றுள, அவுணர்
செம்மல் நேமியம்
புள்ளே போல
ஒன்றொரு வடிவ
மெய்தி ஒலிதிரைக்
கடலின் ஆர்த்துத்
தன்துணைச் சிறகர்
பெற்ற தனிப்பெருங்
கிரிபோ லுற்றான்.

368

2766 கறையடித் தந்தி சிந்துங்

காய்சின அரிமேல்
உய்க்கும்
நறையடிக் கமலத்
தையை ஞாட்பிடை
ஆடற் கொத்த
பறையடித் திட்ட
தேபோல் படிமகள்
உடலம் விள்ளச்
சிறையடிக் கொண்டு
தீயோன் சேணிடை
எழுத லுற்றான்.

369

2767 மண்ணிடை வரைப்பு
முற்றும் மணிச்சிறை
யதனான் மூடி
விண்ணிடைப் பரிதி
யொள்வாள்
விலக்கியே சுழலும்

கண்ணிடைப் பெருமீன்
 குபபை கவர்ந்திட
 ஊக்கிற் றென்னத்
 துண்ணெனப் பூதர்
 தானைச் சூழல்புக்
 கெறியு மாதோ.

2768 அடுத்திடுஞ் சிறகர்

தன்னால் அளவையில்
 பூதர் தம்மைப்
 பிடித்திடும் புலவு
 நாளும் பெருந்தனி
 மூக்கிற் குத்தி
 மிடற்றிடைச் செறித்து
 மெல்ல விழுங்கிடும்
 விறல்வேல் அண்ணல்
 கொடித்தடந் தேரைச்

சூழுங் கொடியபுள்
வடிவக் கூற்றம்.

2769 சுற்றிடுங் குமரன்
தேரைத் தூண்டிய
வலவன் தன்னை
எற்றிடுங் கொடிஞ்சி
எஞ்ச இறுத்திடும்
பரிகள் தம்மைக்
குற்றிடு முக்கிற்
சென்னி கொய்திடுங்
குழீஇய வீரர்ப்
பற்றிடும் படைகள்
முற்றும் பறித்திடு
முறித்து வீசம்.

372

2770 இத்திறம் அவுணர்
செம்மல் இருஞ்சிறைப்
புள்ள தாகி

அத்தலைக் கறங்கி
வீழ்வுற் றந்தரந் திரித
லோடும்

373

முத்தியை உதவு
நோன்றாள் முவிரு
முகத்தன் காணாக்
கைத்தலம் புடைத்து
நக்கு நன்றிவன் கற்பி
தென்றான்.

2771 எறித்தரு சுடர்வேல்
அண்ணல் இம்மென
வெகுண்டு போரில்
நிறுத்திய மேரு
வென்ன நிமிர்ந்ததோர்
வரிவில் வாங்கி
விறற்கணை அநந்த
கோடி மிசைமிசைக்

374

கடிது பூட்டித்
திறத்தியல் புள்ளாய்ச்
சூழும் அவுணன்மேற்
செல்ல வய்த்தான்.

2772 நெறித்திகழ் பகழ் மாரி
நிமலன்விட் டிடலும்
வெய்யோன்
சிறைப்புடைக்
கொண்டு பாங்கிற்
சிந்திட அவற்றை
மோதிக்
குறைத்திடுந் துண்டந்
தன்னாற் கொய்திடுந்
தாளிற் பற்றி
முறித்திடுங் கிளர்ந்து
வானம் முழுவதுஞ்
சுழன்று செல்லும்.

2773 வேலைகள் எல்லை
முற்றும் படர்ந்திடும்
விராவி மேவு
ஞாலம தகல முற்றும்
படர்ந்திடு நாகர்
வைகும்

376

வாலிய உலக முற்றும்
படர்ந்திடும் வந்து பூத
சாலம தெறிந்து கல்வித்
தலைத்தலை மயங்கிச்
செல்லும்.

2774 சூரன்மற் றினைய
வாற்றல் சுலாய்க்கொடு
திரித லோடும்
பூரணன் அதனைக்
காணாப் புள்ளெனப்
பெயர்வான் தன்னைத்

தேரொடுந் தொடர்ந்து 377
கோறல் பழயெனச்
சிந்தை செய்து
வாரணம் உயர்த்தோன்
தன்னை நோக்கினன்
வானோர் தம்முள்.

2775 இந்திரன் அனைய
காலை எம்பிரான்
குறிப்புந் தன்மேல்
அந்தமில் அருள்வைத்
துள்ள தன்மையும்
அறிந்து நோக்கிச்
சுந்தர நெடுங்கட் பீலித் 378
தோகைமா மயிலாய்த்
தோன்றி
வந்தனன் குமரற்
போற்றி மரகத

மலைபோல் நின்றான்.

2776 நின்றிடு மஞ்சைப்
புத்தேள் நெடுநிலங்
கிழிய மேருக்
குன்றமும் புறஞ்சூழ
வெற்புங் குலைந்திடக்
காரிகள் வீழ
வன்றிரை அளக்கர்
நீத்தம் வறந்திடப்
பணிகள் அஞ்சத்
தன்றுணைச் சிறகால்
மோதி இனையன சாற்ற
லுற்றான்.

379

2777 ஐயகேள் அஅர
ரெல்லாம் வழிபட
அளியன் தன்பால்

செய்ய பேரருளை
வைத்தாய் ஆதலிற்
சிறுமை தீர்ந்தேன் 380
உய்யலாம் நெறியுங்
கண்டேன் உன்னடி
பரிக்கப் பெற்றேன்
பொய்யுலா மாய
வாழ்க்கைப்
புன்மையும் அகல்வன்
மன்னோ.

2778 அல்லல்செய் தெமரை
எல்லா மருஞ்சிறைப்
படுத்தி வீட்டிப்
பல்வகை உலகை
யயண்ட
அவுணர்கோன் பறவை
யாக்கை 381

செல்லுழ்ச் சென்று
சென்று செருவினை
இழைத்து வெல்வான்
ஒல்லையில் அடியேன்
தன்மேல் ஏறுதி ஊர்தற்
கென்றான்.

2779 என்னலும் உளத்திற்
செல்லும் இவுளிமான்
தேரின் நீங்கிப்
பன்னிரு நாட்டத்
தண்ணல் படர்ச்சிறை
மயூரி மாகி
முன்னுறு மகவான்
தன்மேல் மொய்ம்புடன்
புக்கு வைகி
ஒன்னலன் செலவு
நோக்கி உம்பரில் ஊர்த

லுற்றான்.

2780 ஆறுமா முகத்தெம்
மண்ணல் அசனிபோல்
அகவி ஆர்க்கும்
மாறிலா மயூர
மென்னும் வயப்பரி
தனைந டாத்தி
ஈறுசேர் பொழுதிற்
சூழும் எரியினை
அடுவான் முன்னிச்
சூறைமா ருதஞ்சென்
றென்ன அவுணனைத்
தொடாடந்து சூழ்ந்தான்.

383

2781 ஆகிய பொழுது
தன்னில் ஆழயம்
புள்ளாய்த் தோன்றி
மாகம துலவு கின்ற

மாற்றலன் அதனை

நோக்கிச்

384

சீகர அளக்க ரென்னத்

தெழித்துமேற் சென்று

தாக்கக்

கேகய அரசன் தானுங்

கிடைத்தமர் புரித

லுற்றான்.

2782 நிறங்கிளர் பசலைத்

துண்ட நீட்டியே

யாக்கை முற்றும்

மறங்கொடு கீண்டு

செந்நீர் வாய்ப்படக்

கவ்வி வாங்கிப்

புறங்கிளர் சிறைகள்

385

தம்மாற் புடைத்துவெங்

காலில் தாக்கிப்

புறங்குபுள் ளுருவ
மானோர் இவ்வகை
பெரும்போர் செய்தார்.

2783 இத்திறம் பொருத
காலைப் பிணிமுகத்
தேந்தல் தன்னைப்
பைத்தலை யுடைய
தூவி பறித்திடா வதன
முற்றுங்
குத்திவெங் குருதி
வீட்டிக் குருமணிக்
கலாபம் ஈர்த்து
மெய்த்துயர் புரிந்தான்
நேமிப் புள்ளுருக்
கொண்ட வெய்யோன்.

386

2784 அச்செயல் முருகன்

காணா ஆரழல் என்ன
நக்குக்
கைச்சிலை யதனை
வாங்கிக் கடுந்தொழில்
அவுணர் மன்னன்
உச்சியின் முகத்திற்
காலில் உரத்தினில்
சிறைகள் தம்மில்
வச்சிர நெடுங்கண்
வாளி வரம்பில
தொடுத்து விட்டான்.

387

2785 விட்டிடு கின்ற வாளி
வெய்யவன் அங்க
மெங்கும்
பட்டிடு கின்ற காலைப்
பதைபதை துதறிச்
சிந்தி

எட்டுள திசையும் 388
வானும் இருங்கடல்
உலக மெங்குங்
கட்டழல் சிந்திச் சீறிக்
கறங்கெனத் திரியா
நின்றான்.

2786 திரிந்திடு கின்ற காலைச்
செஞ்சுடர்த் தனிவேல்
அண்ணல்
புரந்தரன் உருவாய்
நின்ற பொறிமயில
நடாத்தி யேகி
அரந்தெறு கணைகள்
தூண்டி அகிலமும்
அவுணன் தன்னைத்
துரந்தமர் இழைக்க
லுற்றான் விண்ணவர்

389

தொழுது போற்ற.

2787 அத்தகும் எல்லை

தன்னின் அவுணர்கள்

எவர்க்கும் மேலோன்

எய்த்துளம் மெலிந்து

சால இடருழந் திரக்க

மெய்தி

மெய்த்தழ லென்னச் சீறி³⁹⁰

வேற்படை கொண்ட

செம்மல்

கைத்தலத் திருந்த

வில்லைக் கறிப்பது

கருதி வந்தான்.

2788 வருவது நிமலன்

காணா மலர்க்கரம்

ஒன்றில் வைகும்

ஒருதனி ஒளவொள் வீசி

ஒன்னலன் பறவை

யாக்கை

391

இருதுணி யாகி வீழ்

எறிந்தனன் எறித

லோடும்

அரியயன் முதலாந்

தேவர் அனைவரும்

ஆடல் கொண்டார்.

2789 வேறு

தாரார் வாகை சூடிய

வேலோன் தன்கையிற்

கூரார் வாளாற் புள்ளூரு

வத்தைக் குறைவிக்கச்

சூராம் வெய்யோன்

392

அண்டமு கட்டைத்

தொடவோங்கிப்

பாராய் நின்றான்

விண்ணவர் யாரும்
பரிவெய்த.

2790 ஏழுட் பட்ட ஆழ்திரை
நேமி யிடைதூர்த்துத்
தாழ்விற செல்லு
மாதவர் தேரைத்
தடைசெய்து
சூழிக் கால்கள்
வானெறி செல்லுந்
துறைமாற்றிப்
பாழித் திக்கை மூடினன்
நின்றான்
படியானோன்.

393

2791 ஆறார் சென்னிப்
பண்ணவன் மைந்த
னதுகாணாச்
சீறா நன்றாற் சூர்புரி

மாயத் திறன்என்னாக்
கூறா அங்கைச்
செஞ்சிலை தன்னைக்
குனிவித்தே
ஊறார் வெங்கோல்
ஏழு தொடுத்தே
யுரைவெய்வான்.

394

2792 நெடுவா னத்தின் காறும்
எழுந்தே நிமிர்வெய்தி
முடிவான் வெய்யோன்
பாரக மாய்என்
முன்நின்றான்
கடலேழ் என்னுந்
தன்மையின் நீவிர்
கடிதேகி
அடுவீர் என்றே
விட்டனன் யாஈர்க்கும்

395

அறிவொண்ணான்.

2793 ஒற்றைச் செவ்வே
லோன்விடு வாளி
யுலகெல்லாஞ்
சுற்றிக் கொண்டே
உண்டிடு நேமித்
தொகைபோலாய்ச்
செற்றத் தோடும்
ஆர்ப்பொடும் ஏகித்
திரைவீசி
மற்றச் சூரன் தன்னுரு
வத்தை வளைவுற்ற.

396

2794 வளையா வெஞ்சூர்
மாயிரு ஞால
வடிவத்தைக்
களையா உண்டே

இன்மைய தாக்கிக்
கணையேழுந்
திளையார் நீத்தத்
தொல்லுரு நீங்கிச்
செருவின்கண்
விளையா டுற்ற
எம்பெரு மானபால்
மீண்டுற்ற.

397

2795 காணா வெய்யோன்
பாருரு நீங்கிக்
கடல்எல்லாம்
ஊணா வையம்
வானொடும் உண்டற்
கெழுமாபோல்
ஏணார் நீத்தத் தோர்வடி
வாகி யிறைமுன்னம்
நீணா கத்தின் காறும்

நிமிர்ந்தே
நின்றிட்டான்.

398

2796 நேரான் மாயத்
தொல்லுரு வத்தின்
நிலைநோக்கிக்
கூரார் வாளி நூறு
தொடுத்தே
கோடியோன்பாற்
சேரா ஆழித் தீயியல்
பாகிச் செறிவுற்றுப்
பேரா தட்டே வம்மென
விட்டான்
பெயர்வில்லான்.

399

2797 அவ்வா றாக வாளிகள்
நூறும் அருள்நீரால்
வெவ்வாய் அங்கிப்

பேருரு வாகி
விரவிப்போய்த்
தெவ்வாய் நின்றோன்
நீத்தம தாகுஞ்
செயல்நீங்க
வெவ்வா யுஞ்சென்
றுண்டன அம்மா
இறைதன்னில்.

400

2798 தண்டா தார்க்கும் நீத்த
இயற்சை
தனையெல்லாம்
உண்டா லித்தே
வாளிகள் மீண்டே
யறுகாலைக்
கண்டான் மாயத்
தன்மை படைத்தோன்
கனல்மேனி

கொண்டான் அண்டங்
காறும் நிமிர்ந்தே
குலவுற்றான்.

401

2799 குலவுங் காலைக் கண்டு
நகைத்தே கூற்றென்ன
நிலவுஞ் செங்கோல்
ஆயிரம் வாங்கா நீடுழி
சுலவுஞ் சண்டச்
சூறையின் ஏகிச்
சூர்மாயம்
பலவுஞ் செற்றே
வம்மென உய்த்தான்
பரமானோன். 2

402

2800 உய்க்குங் காலத்
தொய்யென ஏகி
யுலகெங்குந்
திக்கும் வாணுஞ் சூழு

மருத்தின் திறனெய்தி
மைக்குந் தூமம்
போல்பவன் மெய்த்தீ
வடிவெல்லாம்
பொய்க்கும் வண்ணஞ்
சாடின ஐயன்
புகர்வாளி.

403

2801 வேறு

வண்டு லாவரு
வாகையந் தாரினான்
கொண்டே முந்த
கொழுந்தழல்
யாக்கையை
உண்டு வாளிகள்
ஒய்யென மீண்டொராய்
அண்டர் நாயகன்
பாங்கர் அணைந்தவே.

404

2802 ஆங்க வெல்லையில்
அவ்வடி வத்தினை
நீங்கு மாற்றலன்
நீள்சில மேற்கொளா
ஓங்கு மோதை
உருவுகொண்
டார்த்தலும்
ஞாங்கர் எந்தை
நகையொடு
நோக்கினான்.

405

2803 ஆய்ந்து வாளியொ
ராயிர நூற்றினை
வாய்ந்த கைக்கொடு
மாற்றலன்
வன்மையைப்
பாந்த ளாகிப் படுத்து
வம்மோவெனா

ஏந்தல் கூறி
இமைப்பினில்
தூண்டினான்.

406

2804 அவ்வ யிற்கணை
அந்தரத் திற்செலாச்
செவ்வி திற்கிளர்
செந்தழல் போல்எழீஇப்
பைவி ரித்த ப்றலைப்
பன்னகம்
வெவ்வு ருக்கொடு
சூர்மிசை மேயதே.

407

2805 கூற்றம் அன்ன
கொடுந்தொழில்
மன்னவன்
காற்றின் யாக்கை கரப்ப
மிசைந்திடா

ஆற்றல் மேவி
அணைந்துடன்
மீண்டன

வேற்ற டக்கை விமலன்
புடைதனில்.

408

2806 இன்ன தன்மையில்

ஈரிரு நாள்வரைத்

துன்ன லன்தொலை

யாதமர் ஆற்றியே

பின்னும் மாயையின்

பெற்றியைப் புந்தியுள்

உன்னி யேபல்

லுருக்கொடு

தோன்றினான்.

409

2807 வேறு

ஓவாஇயல் புரிமுவரில்

ஒருசார்வரு மொழியுந்

தேவாசுரர் பிறராமென
ஒருசார்வரும் சேணாள்
கோவாமென
ஒருசார்வரும்
ஒருசார்வருங்
குறள்போல்
ஆவாவெனக்
கொடுங்கூற்றென
ஒருசார்வரும் அன்றே.

410

2808 பேயாமென

ஒருபால்வரும்
பிறழ்வெம்புகைப்
படலைத்
தீயாமென
ஒருபால்வரும்
திசைளங்கணும் சுழலும்
ஓயாமருத் தினமாமென

ஒருபால்வரும் அகிலம்
பாயாவெழு
திரையாழியில்
ஒருபால்வரும் பரவி.

411

2809 ஒருசார்விட
மெனவந்திடும்
ஒருசார்வரும்
பணிபோல்
ஒருசார்முகி
லெனவந்திடும்
ஒருசார்வரு
மிருள்போல்
ஒருசாருரு
மெனவந்திடும்
ஒருசார்வரும்
வரைபோல்
ஒருசார்தன

துருவாய்வரும்
ஒருசார்வருங்
கதிர்போல்.

412

2810 தொக்கார்பல

படையாமென
ஒருசார்வருஞ் சூழுந்
திக்கார்களிற்
றினமாமென
ஒருசார்வருஞ்
சினத்தால்
நக்கார்தரும்
அரியேறென
ஒருசார்வரும் நலிவான்
அக்கால்வரு
தனிப்புள்ளென
ஒருசார்வரும் அன்றே.

413

2811 கரியின்முகத்
துணைவன்னை
ஒருசார்வருங்
கடுங்கண்
அரியின்முகத்
திளையோனை
ஒருசார்வரும்
அளக்கர்ப்
பரியின்முகத்
தினில்வந்திடு
பாழிக்கனல் படுக்கும்
எரியின்முகத்
தனிமைந்தனில்
ஒருசாரிடை யேகும்.

414

2812 எல்லோன்றனை
வெகுண்டோனை
ஒருசார்வரும் ஏனைச்

சொல்லோங்கிய
திறன்மைந்தரில்
ஒருசார்வருஞ் சூழ்ச்சி
வல்லோனென
ஒருசார்வரு
மானப்படை மள்ளர்
பல்லோர்களுஞ்
செறிந்தாலென
ஒருசாரிடைப் படரும். 415

2813 இத்தன்மையில்
அவுணர்க்கிறை
யாண்டுஞ்செறி வாகி
அத்தன்தனைப்
புடைசூழ்தலும்
அவைநோக்கிய
இமையோர்
சித்தந்தளர்ந்

திரிகுற்றனர்
திரிகுற்றனர் அம்மா
கத்துங்கடற்
புவிமாய்ந்திடு
காலத்துயிர் எனவே.

416

2814 வேறு

அங்கதன்
நிலைமைநோக்கி
ஆயிர கோடி வாளி
செங்கையில் வாங்கி
வாங்குந் திருநெடுஞ்
சிலையிற் பூட்டி
இங்குள அமரர் தங்கள்
இருஞ்சிறை அகற்றது
வந்து
பங்கயற் சிறைசெய்
திட்ட பகவன்மற்

றிதனைச் சொல்வான். 417

2815 தெவ்வடு பகழி
யென்னும் தேவிகாள்
நீவி ரேகி
மெய்வலி படைத்து
நின்ற மேவலன்
ஒருவன் கொண்ட
அவ்வுரு வனைத்து
மெய்தி ஆங்கவன்
மாய முற்றும்
இவ்விடை அட்டு நீக்கி
ஏகி ரென்று விட்டான். 418

2816 விட்டிடு சிலீமு கங்கள்
விரைந்துபோய்
வெகுளி வீங்கி
ஒட்டலன் கொண்ட
ஒவ்வொன் றுருவினுக்*

கெழுமை யாகி
எட்டுள புலமும்
வானும் இருநில
வரைப்பும் ஈண்டி
அட்டடல் பெற்ற
அம்மா அனையவன்
மாயந் தன்னை.

(*

ஒவ்வொன்றுருவினுக்கு
என்பதனை உரு
ஒவ்வொன்-
றினுக்கு என மாற்றிப்
பொருள் கொள்க.)

419

2817 உடல்சின மோடு சூரன்
ஒருவனாய் அங்கண்
நின்றான்

அடல்வலி கொண்ட
வாளி அந்தர
நெறியான் மீண்டு
புடையுறு சரங்க ளோடு
பொள்ளெனத் தூணி
புக்க
சுடர்நெடுந் தனிவே
லண்ணல் அவன்முகம் 420
நோக்கிக் செல்வான்.

2818 வெம்புய லிடையில்
தோன்றி விளிந்திடு
மின்னு வென்ன
இம்பரில் எமது
முன்னம் எல்லையில்
உருவங் கொண்டாய்
அம்பினில் அவற்றை
யெல்லாம் அட்டனம்

அழிவி லாத
நம்பெரு வடிவங்
கொள்வ நன்றுகண்
டிடுதி யென்றான்.

421

2819 கூறிமற் றினைய
தன்மை குரைகடல்
உலகந் திக்கு
மாறிலாப் புவனம்
அண்டம் வானவாடி
உயிர்கள் யாவும்
ஆறுமா முகத்து
வள்ளல் மேனியில்
அமைந்த தன்றி
வேறிலை என்ன
ஆங்கோர் வியன்பெரு
வடிவங் கொண்டான்.

422

2820 உள்ளடி வரைகள்
யாவும் ஒண்புற
வடியின் நீத்தம்
வள்ளுகிர் விரல்கள்
முற்றும் வான்உரு மேறு
நாள்கோள்
எள்ளரும் பரடு
தன்னில் இரும்புனற்
கிறைவன் சோமன்
நள்ளிருள் அனைய
மேனி நிருதியோ
டரக்கர் நண்ண.

423

2821 அடிதிரள் கணைக்கால்
தன்னில் ஆரிடர்
மணிகள் சானு
வடிவமை முழந்தாள்
விஞ்சை வானவ ராதி

யானோஃ

தொடைதனின்

மகவான் மைந்தன்

தொடைமுதல் நடுவன்

காலன்

கடிதடத் தசுரர் பக்கங்

கடவுளர் யாரும் நிற்ப.

424

2822 இருப்பினில் நாகர்

கோச எல்லையில்

மருந்தே யுந்திக்

கருப்படும் உயிர்கள்

மார்பிற் கலைகள்முந்

நூலிற் போதம்

அருப்பயில் உரோமத்

தண்டம் அங்கையில்

அகில போகந்

திருப்பெருந்

தடந்தோள் வைப்பிற்
செங்கண்மால்
விரிஞ்சன் மேவ.

425

2823 மெல்லிதழ் அஆயை
செங்கை விரல்மிசை
அணங்கின் நல்லார்
ஒல்லொலி அங்கி
கண்டம் ஒப்பிலா
மணிவாய் வேதம்
பல்லிடை யெழுந்து
நாவிற் பரமவா
கமத்தின் பேதம்
நல்லிதழ் மணுவின்
விஞ்சை நாசியிற்
பவனன் மன்ன.

426

2824 கருணைகொள்
விழியில் சோமன்

கதிரவன் செவியில்
திக்குத்
திருநுதற் குடிலை
வைப்புச் சென்னியில்
பரம ஆன்மா
மரபினின் மேவித்
தோன்ற மாறிலா
திருக்குந் தொல்லை
ஒருதன துருவங் காட்டி
நிற்றலும் உம்பர்
கண்டார்.

427

2825 செஞ்சுடர் அநந்த
கோடி செறிந்தொருங்
குதித்த தென்ன
விஞ்சிய கதிர்கான்
றுள்ள வியன்பெரு
வடிவை நோக்கி

நெஞ்சகந் துளங்கி
விண்ணோர் நின்றனர்
நிமல மூர்த்தி
அஞ்சல்மின் அஞ்சல்
மின்னென் றருளினன்
அமைத்த கையான்.

428

2826 அண்டர்கள் யாரும்
எந்தை அருள்முறை
வினவி யுள்ளம்
உண்டிடு விதிர்ப்பு
நீங்கி உவகையால்
தொழுது நின்றார்
தண்டுளி வரைய
தென்னத் தணப்பறச்
சிதறும் ஊழிக்
கொண்டலின் தோற்றம்
நோக்கிக் குலவுறு

2827 இறுதியும் முதலும்
இல்லா இப்பெரு
வடிவந் தன்னைக்
கறைவிட முறமுஞ்
சூரன் கண்டுவிம்
மிதத்தின் நிற்ப
அறிவரும் உணர்தல்
தேற்றா ஆறுமா முகத்து
வள்ளல்
சிறிதுநல் லுணர்ச்சி
நல்க இனையன செப்ப
லுற்றான்.

2828 எண்ணிலா அவுணர்
தானை யாவையும்
இமைப்பிற் செற்று

விண்ணுலா அண்டந்
தோறும் வியன்சமர்
ஆற்றி என்பால்
நண்ணினார் தம்மை
எல்லாம் நாமறத் தடிந்து
வீட்டி
வண்ணமான் தேரும்
மீண்டு வராநெறி
தடுத்தான் மன்னோ.

431

2829 திண்டிறல் உடையேன்
தூண்டுந் திறற்படை
யாவும் நீக்கிக்
கொண்டவென் மாய
முற்றுங் கொடுஞ்சரம்
அதனான் மாற்றி
அண்டமும் புவனம்
யாவும் அமரரும்

பிறவுந் தன்பாற்
கண்டிடும் வடிவ
மொன்று காட்டியென்
கண்முன் நின்றான். 432

2830 கோலமா மஞ்ஞை
தன்னிற் குலவிய
குமரன் தன்னைப்
பாலனென் றிருந்தேன்
அந்நாட் பரிசிவை
யுணர்ந்தி லேன்யான்
மாலயன் தனக்கும்
ஏனை வானவர்
தமக்கும் யார்க்கும்
மூலகா ரணமாய் நின்ற
மூர்த்திஇம் மூர்த்தி
அன்றோ. 433

2831 ஒற்றென முன்னம்

வந்தோன் ஒருதனி
வேலோன் தன்னைப்
பற்றிக லின்றி நின்ற
பராபர முதல்வன்
என்றே
சொற்றனன் சொற்ற
எல்லாந் துணிபெனக்
கொண்டி லேனால்
இற்றையிப் பொழுதில்
ஈசன் இவனெனுந்
தன்மை கண்டேன்.

434

2832 மீயுயர் வடிவங்
கொண்டு மேவிய
தூதன் சொற்ற
வாய்மைகள் சரதம்
அம்மா மற்றியான்
பெற்ற அண்டம்

ஆயவை முழுது
மற்றும் அறுமுகம்
படைத்த செம்மல்
தூயபொற் பதரோ
மத்தில் தோன்றியே
நிற்கும் அன்றே.

435

2833 அண்டர்கள் முனிவர்
ஏனோர் அகிலமுங்
காட்டி அண்ணல்
கொண்டிடு படிவ
முற்றுங் குறித்தியார்
தெரிதற் பாலார்
எண்டரு விழிகள்
யாக்கை எங்கணும்
படைத்தோர்க் கேணுங்
கண்டிட அநந்த கோடி
கற்பமுங் கடக்கும்

2834 சீர்க்கும ரேசன்

கொண்ட திருப்பெரு
வடிவந் தன்னில்
ஏர்க்குறும் ஒளையுஞ்
சீரும் இளமையும்
எழிலும் எல்லாம்
ஆர்க்குள வுலகில்
அம்மா அற்புதத்
தோடும் பல்காற்
பார்க்கினுந் தெவிட்டிற்
றில்லை இன்னுமென்
பார்வை தானும்.

437

2835 நேரில னாகி ஈண்டே

நின்றிடும் முதல்வன்
நீடும்
பேருரு வதனை

நோக்கிப் பெரிதுமச்
சுறுவ தல்லால்
ஆரிது நின்று காண்பார்
அமரரில் அழிவி லாத
சீரிய வரங்கொண்
டுள்ளேன் ஆதலில்
தெரிகின் றேனால்.

438

2836 ஆயிர கோடி காமர்
அழகெலாந்
திரண்டொன் றாகி
மேயின எனினுஞ்
செவ்வேள் விமலமாஞ்
சரணந் தன்னில்
தூயநல் லெழிலுக்
காற்றா தென்றிடின்
இனைய தொல்லோன்
மாயிரு வடிவிற்

கெல்லாம் உவமையார்
வகுக்க வல்லார்.

439

2837 இங்கென துயிர்போல்
உற்ற இளவலும்
இளைய சேயுஞ்
செங்கையில் வேலோன்
றன்னைச் சிறுவனென்
றெண்ணல் கண்டாய்
பங்கயன் முதலோர்
காணாப் பரமனே
யாகும் என்றார்
அங்கவர் மொழந்த
வாறுஞ் சரதமே ஆன
தன்றே.

440

2838 அண்ணலார் குமரன்
மேனி அடிமுதல்
முடியின் காறும்

எண்ணிலா ஓழி காலம்
எத்திறம் நோக்கி
னாலுங்
கண்ணினால் அடங்கா
துன்னிற் கருத்தினால்
அடங்கா தென்பால்
நண்ணினான் அமருக்
கென்னை அருளென
நாட்ட லாமே.

441

2839 திருகிய வெகுளி
முற்றுந் தீர்ந்தன
செருவின் ஊக்கம்
அருகிய துரோமம
புள்ளி ஆயின விழியில
தூநீர்
பெருகிய திவன்பால்
அன்பு பிறந்தன

தமியேற் குள்ளம்
உருகிய தென்பு தானும்
உலைமெழு காகும்
அன்றே.

442

2840 போயின அகந்தை
போதம் புகுந்தன
வலத்த தான
தூயதோர் தோளுங்
கண்ணுந் துடித்தன
புவன மெங்கும்
மேயின பொருள்கள்
முற்றும் வெளஃப்படு
கின்ற விண்ணோர்
நாயகன் வடிவங்
கண்டேன் நற்றவப்
பயனீ தன்றோ.

443

2841 சூழுதல் வேண்டுந்
தாள்கள் தொழுதிடல்
வேண்டும் அங்கை
தாழுதல் வேண்டுஞ்
சென்னி துதித்திடல்
வேண்டுந் தாலு
ஆழுதல் வேண்டுந்
தீமை அகன்றுநான்
இவற்கா ளாகி
வாழுதல் வேண்டும்
நெஞ்சம் தடுத்தது
மானம் ஒன்றே.

444

2842 ஒன்னலர் பொருட்ட
லேகி உறுசமர் இழைத்த
செம்மல்
தன்னுரு வதனைக்
காண்கின் முனிவதே

தகுதி யாகும்
வன்னிகொள்
வெண்ணெ யேபோல்
வலியழிந் துருகிற்
றென்றால்
என்னுடைய வயத்த
வன்றோ உணர்ச்சியு
மியாக்கை முற்றும்.

445

2843 ஏடவிழ் அலங்கல்
மார்பன் என்னுடன்
இந்நாள் காறும்
நீடிய இகற்போர் ஆற்றி
நீங்கலான் நின்ற
தெல்லாம்
ஆடலின் இயற்கை
யென்றே அறிந்தனன்
அதான் றன்னான்

சாடிய வேண்டு
மென்னின் யாரது
தாங்கற் பாலார்.

446

2844 ஏதமில் அமரர் தம்மை
யான்சிறை செய்த
தெல்லாந்
தீதென உரைத்தார்
பல்லோர் அன்னதன்
செயற்கை யாலே
வேதமும் அயனும்
ஏனை விண்ணவர்
பலருங் காணா
நாதனிங் கணுகப்
பெற்றேன் நன்றதே
யான தன்றே.

447

2845 ஒன்றொரு முதல்வ
னனகி உரைதரு மூர்த்தி

முன்னம்
நின்றமர் செய்தேன்
இந்நாள் நெஞ்சினித்
தளரேன் அம்மா
நன்றிதோர் பெருமை
பெற்றேன் வீரனும்
நானே யானேன்
என்றுமிப் புகழே
நிற்கும் இவ்வுடல் நிற்ப
துண்டோ.

448

2846 வானுளோர்

சிஆறையை நீக்கி
வள்ளலை வணங்கி
இந்த
ஊனுலாம் உயிரைப்
போற்றி அளியர்ப்போல்
உறுவன் என்னின்

ஆனதோ எனக்கி
தம்மா ஆயிர கோடி
யண்டம்
போனதோர் புகழும்
வீரத் தன்மையும்
பொன்றி டாவோ.

449

2847 என்னஇத தகைய
பன்னி நின்றலும்
எவர்க்கும் மேலோன்
உன்னருந் தகைத்தாய்
நின்ற ஒருபெருந்
தோற்றம் நீத்து
மின்னிவர் கலாபம்
ஊர்ந்த வியனுருக்
கொண்டு நண்ணித்
துன்னலன் போத
மாற்றித் தொன்மைபோ

லாகச் செய்தான்.

450

2848 காரண னாகித் தானே
கருணையால் எவையும்
நல்கி
ஆருயிர் முழுது மேவி
அனைத்தையும் இயற்றி
நிற்கும்
பூரண முதல்வன்
மைந்தன் போதகம்
அளித்து மாற்றிச்
சூரனை மயக்கஞ்
செய்யுஞ் சூழ்ச்சியோ
அரிய தன்றே.

451

2849 அத்தகு காலை தானே
அவுணர்கோன்
உணர்ச்சி நீங்கிச்
சித்தம திடையே

தொல்லைச் சீற்றமும்
இகலும் உற்ற
மெய்த்தகு குழவித்
திங்கள் விண்ணெறி
செல்லச் செல்லும்
எத்திசை இருளும்
அன்ன தகன்றுழி
எழுந்த தேபோல்.

452

2850 பிணிமுகம் உயர்த்து
நின்ற பெருந்தகை
தோற்றங் காணூஉத்
தணிவருஞ் சினமேற்
கொண்டு சமரின் மேல்
ஊக்கஞ் சேர்த்தி
அணியதென் றிண்மை
என்னா அங்கையோ
டங்கை தாக்கி

மணிமுடி துளக்கி நக்கு
மற்றிவை புகலல்
உற்றான்.

453

2851 சேயுரு வமைந்த
கள்வன் செருவிநூள
இழைக்க லாற்றான்
மாயையி னொன்று
காட்டி எனையிவண்
மையல் செய்தான்
ஆயது துடைத்தேன்
என்றால் ஆரெனக்
கொப்புண் டென்றுங்
காயம தழிவி லாதேன்
கருத்தழி கின்ற
துண்டோ.

454

2852 குன்றினை எறிந்த

வேற்கைக் குமரனோ
டமர தாற்றி
வென்றிடு கின்றேன்
மெல்ல மேலது நிற்க
இந்த
வன்றிறற் சமரை மூட்டி
நின்றவா னவரை
யெல்லாம்
தின்றுயிர் குடித்து
முன்னென் சினஞ்சிறி
தகல்வன் என்றான்.

455

2853 ஆயது துணிவாக்
கொண்ட அவுணர்கள்
மன்னன் பின்னும்
தீயதோர் தொல்லை
மாயச் சீர்கொள்மந்
திரத்தைப் பன்னி

ஞாயிறு மருட்கை
கொள்ள ஞாலமுங்
ககன முற்றும்
மாயிருள் உருவங்
கொண்டு மறைந்துநின்
றார்க்க லுற்றான்.

456

2854 தெண்டிரை நேமி
தன்னில் தீவிடம்
எழுந்த தென்ன
எண்டிசை எல்லை
முற்றும் இருநில
வரைப்பும் எல்லா
அண்டமு மாகி
ஈண்டும் ஆரிருள்
வடிவை வானோர்
கண்டனர் அவுணன்
மாய மீதெனக் கலக்க

2855 அத்துணை அவுணர்
மன்னன் அவ்விருள்
இடையே பாய்ந்து
பத்திகொள் சிகர மன்ன
புறலை அளவை தீர்ந்த
கைத்தல முளதோர்
யாக்கை கதுமெனக்
கொண்டு விண்ணோர்
மெய்த்தொகை
நுகர்வான் உன்னி
விண்ணிடைக் கிளர்ந்து
சென்றான்.

2856 ஆடியல் கொண்ட
சூரன் அந்தரத்
தெழலும் வானோர்
கூடிய ஓதி தன்னால்

சூறிப்பினால் தெரிந்து
நம்மைச்
சாடிய வருவன்
என்னாத் தலைத்தலை
சிதறி நில்லா
தோடினர் கூற்றை
நேர்ந்த உயிரென
இரங்க லுற்றார்.

459

2857 நண்ணினர்க் கினியாய்
ஓலம் ஞானநா யகனே
ஓலம்
பண்ணவர்க் கிறையே
ஓலம் பரஞ்சுடர் முதலே
ஓலம்
எண்ணுதற் காரியாய்
ஓலம் யாவையும்

படைத்தாய் ஓலம்
கண்ணுதற் பெருமான்
நல்குங் கடவுளே ஓலம் 460
ஓலம்.

2858 தேவர்கள் தேவே ஓலம்
சிறந்தசிற் பரனே ஓலம்
மேவலர்க் கிட்யே
ஓலம் வேற்படை
விமலா ஓலம்
பாவலர்க் கெளரியாய்
ஓலம் பன்னிரு
புயத்தாய் ஓலம்
மூவரு மாகி நின்ற
மூர்த்தியே ஓலம் ஓலம். 461

2859 கங்குலின் எழுந்த
காஃபோல்
கனையிருள் மறைவின்

ஏகி

நுங்கிய செல்வான்

சூரன் ஓடவும்

நோன்மை யில்லேம்

எங்கினி உய்வம் ஐய

இறையுநீ தாழ்க்கல்

கண்டாய்

அங்கவன் உயிரை

உண்டெம் மாவியை

யருளு கென்றார்.

462

2860 தேற்றலை போலு மீது

சிறிதுநீ பாணிப்

பாயேல்

ஆற்றலின் மறைந்து

நின்றே அகிலமுந்

தானே யுண்ணும்

மாற்றலன் ஆவி

தன்னை வாங்குதி
வல்லை யென்னாப்
போற்றினன் முதல்வன்
தன்னை மயூரமாய்க்
கொண்ட புத்தேள்.

463

2861 அங்கவர் மொழியும்
வெய்யோன் ஆற்றலுந்
தெரிந்து செவ்வேள்
செங்கைய தொன்றில்
வைகுந் திருநெடு
வேலை நோக்கி
இங்கிவன் ஆகம்
போழ்ந்தே ஏகுதி
இமைப்பின் என்னாத்
துங்கம துடைய சீர்த்திச்
சூரன்மேற் செல்லத்
தொட்டான்.

2862 ஏயென முருகன்
 தொட்ட இருதலை
 படைத்த ஞாங்கர்
 ஆயிர கோடி என்னும்
 அருக்கரில் கிகழ்ந்து
 தோன்றித்
 தீயழற் சிகழி கான்று
 சென்றிட அவுணன்
 கொண்ட
 மாயிருள் உருவ
 முற்றும் வல்விரைந்
 தகன்ற தன்றே.

2863 அன்னவன் தனது
 மாயம் அழிந்ததும்
 ஐயன் வைவேல்

முன்னுறு மாறு நோக்கி
முடிவிலா வரத்தி
னேனை
என்னிவட் செய்யும்
அம்மா இவன்விடும்
எஃக மென்னா
உன்னினன் முறுவல்
எய்தி உருகெழு சீற்றங்
கொண்டான்.

466

2864 வாரிதி வளாகந்
தன்னை மாதிர
வரைப்பை மீக்கீழ்ச்
சேருறு நிலயந்
தன்னைத் திசைமுகன்
முதலா வுள்ள
ஆருயி ரோடும் வீட்டி
அடுவன்மே லிதனை

என்னாச்

சூரெனும் அவுணன்
மற்றைத் தொடுகடல்
நடுவண் ஆனான்.

467

2865 வன்னியின் அலங்கல்

கான்று வான்தழை
புகையின் நல்கிப்
பொன்னென இணர்கள்
ஈன்று மரகதம் புரையக்
காய்த்துச்

செந்நிற மணிகள்
என்னத் தீம்பழங்
கொண்டு கார்போல்
துன்னுபல் கவடு
போக்கிச் சூதமாய்
அவுணன் நின்றான்.

468

2866 மாசறு ககன கூட

வரம்பதன் அளவு
மேல்போய்
ஆசையின் எல்லை
காறும் அளவைதீ
ருலவை ஒச்சிக்
காசினி அகலந்
தாங்குங் கச்சபத்
துணைத்தூ ரோட்டிப்
பாசடை பொதுளி
வெஞ்சூர் பராரைமால
வரையின் நின்றான்.

469

2867 ஓராயிர நூற தென்னும்
ஓசனை அளவை
யான்ற
பராரைமா வருவ
மாகிப் பலவுடைச்
சினைமாண் கொம்பர்

விராவிய சூழ்ச்சி
தன்னால் வேலைகள்
முழுதும் விண்ணும்
தராதல வரைப்பும்
எல்லாந் தண்ணிழல்
பரப்பி நின்றான்.

470

2868 நெடுங்கலை

முயல்மான் கொண்டு
நிலவும்அம் புலியும்
நீத்தம்
அடுங்கதிர் படைத்த
கோவும் அளகையை
யாளி தானுங்
கடங்கலுழ் கின்ற
ஆசைக் கரிகளுங்
கடாவிற் செல்லும்
மடங்கலும் வெருவச்

சூரன் மாவுருக்
கொண்டு நின்றான்.

471

2869 மிக்குயர் உவணம்
அன்ன மிசைப்படும்
எகினப் புள்ளும்
மைக்குயில் சேவ
லாகிய மயூரமாம்
வலியன் தானும்
புக்கமர் தெரிக்கும்
ஆடற் பூவையுங்
கொடிய தான
குக்குட முதலும்
அஞ்சக் கொக்குரு
வாகி நின்றான்.

472

2870 காலெனு மொய்ம்பன்
உட்கக் கட்செவி
கவிழ்ந்து சோர

வாலிய வசுக்கள் ஏங்கி
மலர்க்கரம் மறிக்க
வெய்யோன்
பாலர்மெய் வியரா
நிற்பப் பணைமுலை
அரிவை மார்கள்
சேலெனும் விழிகள்
பொத்தச் சேகர மாகி
நின்றான். 3

473

2871 அத்தியின் அரசு பேர
ஆலமும் தெரிக்கில்
ஏங்க
மெய்த்திறல் வாகை
வன்னி மெலிவுற வீரை
யாவுந்
தத்தம திருப்பை நீங்கத்
தாதவிழ் நீபத் தாரோன்

உய்த்திடு தனிவேல்
முன்னர் ஒருதனி
மாவாய் நின்றான்.

474

2872 நிலமிசை இனைய
வாறோர்
நெடும்பெருஞ் சூத
மாகி
உலவையின் செறிவு
தன்னால் உம்பருந்
திசையும் எற்றித்
தலைமுதல் அடியின்
காறுஞ் சாலவுந்
தளர்ந்து தள்ளுந்
றலமரு வாரிற் றானே
அசைந்தனன் அசைவி
லாதான்.

475

2873 பைவிரி பாந்தட்

புத்தேள் பரம்பொறா

தழுங்கப் பாரின்

மைவிரி வடிவச் சூறை

மாருதம் எறிய மாழை

மெய்விரி குடுமிக்

கோட்டு மேருவெற்

பசைந்தா லென்ன

மொய்விரி அவுணன்

யாக்கை அலைத்தனன்

முடிவ தோரான்.

476

2874 இடிந்தன சரிந்த ஞாலம்

ஏழ்வகைப் பிலங்கள்

முற்றும்

பொடிந்தன கமட நாகம்

புரண்டன புழைக்க

மாக்கள்

முடிந்தன மறிந்த
வேலை முழுவதும்
ஒன்றா குற்ற
மடிந்தன உயிரின்
பொம்மல் வரைக்குலம்
அறிந்த அன்றே.

477

2875 தாரகை உதிர்ந்த
கோளுந் தலைபனித்
திரிந்த வெய்யோன்
தேரொடு மாவுந் தானுந்
தியங்கினன் திங்கட்
புத்தேள்
பேருறு மானம் நீங்கிப்
பெயர்ந்தனன் ஏனை
வானோர்
மேருவுங் கயிலை
வெற்பும் புக்கனர்

வெருவு நீரார்.

478

2876 ஏற்றமில் சுவர்க்க
முற்றும் இற்றன
அதற்கும் அப்பால்
மேற்றிகழ் முனிவர்
வைகும் உலகமும்
பகிர்ந்து வீழ்ந்த
நாற்றிசை முகத்தன்
மாயோன் நண்ணிய
உலகும் அற்றே
சாற்றுவ தென்கொல்
அண்டச் சூழலுந்
தகர்ந்த தன்றே.

479

2877 தெண்டிரை நடுவண்
நின்ற தீயவன் செயலும்
அன்னான்

கொண்டிடும் உருவும்
உள்ளக் கொள்கையும்
வலியுஞ் சீரும்
அண்டர்கள் எவர்க்கும்
மேலாம் ஆதியம்
பகவன் தொட்ட
விண்டொடர் தனிவேல்
காணா வெஞ்சினம்
விளைத்த தன்றே.

480

2878 தேயுவின் எடுத்த
அண்டத் திறங்களும்
பிறங்கு ஞாலத்
தாயிர கோடி அண்டத்
தங்கியும் ஒன்றிற்
றென்ன
மீயுயர்ந் தொழுகி
ஆன்றோர் வெருவருந்

தோற்றங் கொண்டு
நாயகன் தனது
தெய்வப் படைக்கலம்
நடந்த தன்றே.

481

2879 வயிர்த்திடு நிலைமை
சான்ற வன்கணான்
உயிரை வெளவச்
செயிர்த்திடுந் தெய்வச்
செவ்வேல் திணிநில
வரைப்பில் அண்டம்
மயிர்த்தொகை யாக
ஏனைப் பூதமும் அழிய
அங்கண்
உயிர்த்தொகை
முருக்கத் தோன்றும்
ஒருவனிற் சென்ற
தன்றே.

2880 மாறமர் உழந்து

பன்னாள் வரம்பறு

பிரம மாவார்

வேறிலை யாமே என்ற

இருவரும் வெருவி

நீங்க

ஈறொடு முதலும் இன்றி

எழுகிரி விலக்கி

விண்மேற்

சேறலின் நிலைமை

காட்டிப் படர்ந்தது

கடவுட் செவ்வேல்.

483

2881 வேதனை அகத்த ராகும்

விண்ணவர் படைகள்

தம்முள்

யாதனை இதற்கு நேரா

இயம்புவ தெரியில்
தோன்றிப்
பூதனை உயிருண்
கள்வன் புண்டரீ கத்தன்
வன்மை
சோதனை புரிந்த
மேலோன் சூலமே
என்ப தல்லால்.

484

2882 மண்டல நிலத்தின்
வைப்பும் வாரிதி ஏழு
மற்றைத்
தெண்டிரைக் கடலும்
வானுஞ் சேணுயர்
பிறங்கல் முற்றும்
எண்டிசைப் புறமும்
அண்டத் தேணியின்

பரப்பும் ஈண்ட
ஒண்டழற் சிகையின்
கற்றை உமிழ்ந்ததால் 485
ஒருங்கு ஞாங்கர்.

2883 பற்றிய ஞெகிழி பாரில்
படர்ந்தன பௌவம்
யாவுஞ்
சுற்றி திசையும் வானுஞ்
சூழ்ந்தன சோதி
வைகும்
பொற்றைய தொன்றே
அல்லாப்
பொருப்பெலாஞ்
செறிந்த பொன்றோய்
கற்றையங் கதிரின்
அண்டச் சூழலுங் கதுவ
லுற்ற. 486

2884 விடம்பிடித்த தமலன்
செங்கண் வெங்கனல்
உறுத்திப் பாணி
இடம்பிடித் திட்ட தீயில்
தோய்த்துமுன் இயற்றி
யன்ன
உடம்பிடித் தெய்வம்
இவ்வா றுருகெழு
செலவின் ஏகி
மடம்பிடித் திட்ட
வெஞ்சூர் மாமுதல்
தடிந்த தன்றே.

487

2885 ஆடல்வேல் எறித
லோடும் ஆமிர
வடிவாய் அண்ட
கூடமும் அலைத்த
கள்வன் அரற்றொடு

குறைந்து வீழ்ந்தும்
வீடிலன் என்ப மன்னோ
மேலைநாள் வரத்தின்
என்றால்
பீடுறு தவமே அன்றி
வலியது பிறிதொன்
றுண்டோ.

488

2886 கிள்ளையின் வதனம்

அன்ன கேழ்கிளர்
பசங்காய் தூங்கித்
தள்ளரும் நிலைத்தாய்
நின்ற மாவுருச் சாய்த
லோடும்
உள்ளுறு சினமீக்
கொள்ள ஒல்லைதொல்
லுருவம் எய்தி
வள்ளுறை யுடைவாள்

வாங்கி மலைவது கருதி 489
ஆர்த்தான்.

2887 செங்கதிர் அயில்வாள்
கொண்டு செருமுயன்
றுருமின் ஆர்த்துத்
துங்கமொ டெதிர்ந்து
சீறுஞ் சூருரங் கிழித்துப்
பின்னும
அங்கம திருகூ றாக்கி
அலைகடல் வரைப்பில்
வீட்டி
எங்கணும் மறைகள்
ஆர்ப்ப எகம்வான்
போயிற் றம்மா. 490

2888 புங்கவர் வழுத்திச்
சிந்தும் பூமழை
யிடையின் ஏகி

அங்கியின் வடிவம்
நீங்கி அருளுருக்
கொண்டு வான்றோய்
கங்கையிற் படிந்து
மீண்டு கடவுளர்
இடுக்கண் தீர்த்த
எங்கள்தம் பெருமான்
செங்கை எய்திவீற்
றிருந்த தவ்வேல்.

491

2889 தாவடி நெடுவேல் மீளத்
தற்பரன் வரத்தால் வீடா
மேவலன் எழுந்து
மீட்டும் மெய்பகிர்
இரண்டு கூறுஞ்
சேவலும் மயிலு மாகிச்
சினங்கொடு தேவர்

சேனை

காவலன் தன்னை நாடி

அமர்த்தொழில் கருதி 492

வந்தான். 2

2890 மணிகிளர் வரைய

தொன்றும் மரகதப்

பிறங்க லொன்றுந்

துணையடி சிறகர்

பெற்றுச் சூற்புயல்

அழிய ஆர்த்துத்

திணிநில விசம்பின்

மாட்டே சென்றெனச்

சேவ லோடு

பிணிமுக வருவாய்

வந்து பெருந்தகை

முன்னம் புக்கான்.

493

2891 ஆட்படு நெறியிற்

சேர்த்தும் ஆதியின்
ஊழ்தந் துயக்கத்
தாட்படை மயூர மாகித்
தன்னிகர் இல்லாச்
சூரன்
காட்படை யுளத்த
னாகிக் கடவுளர்
இரியல் போக
ஞாட்பியல் செருக்கில்
வந்தான் ஞானநா
யகன்றன் முன்னம்.

494

2892 மருள்கெழு புள்ளே
போல வந்திடு சூரன்
எந்தை
அருள்கெழு நாட்டாஞ்
சேர்த்த ஆங்கவன்
இகலை நீங்கித்

தெருள்கெழு மனத்த
னாகி நின்றனன்
சிறந்தார் நோக்கால்
இருள்கெழு
கரும்பொன்
செம்பொன் னாகிய
இயற்கை யேபோல். 495

2893 தீயவை புரிந்தா ரேனுங்
குமரவேள் திருமுன்
உற்றால்
தூயவ ராகி மேலைத்
தொல்கதி யடையவர்
என்கை
ஆயவும் வேண்டுங்
கொல்லோ அடுசமர்
இந்நாட் செய்த
மாயையின் மகனும்

அன்றோ வரம்பிலா

496

அருள்பெற் றுய்ந்தான்

2894 அக்கணம்

எம்பிரான்தன்

அருளினால் உணர்வு

சான்ற

குக்குட வுருவை

நோக்கிக் கடிதில்நீ

கொடியே ஆகி

மிக்குயர் நமது தேரின்

மேவினை ஆர்த்தி

என்னத்

தக்கதே பணியி

தென்னா எழுந்தது

தமிழ்து விண்மேல்.

497

2895 செந்நிறங் கெழீஇய

சூட்டுச் சேவலங்

கொடியொன் றாகி
முன்னுறு மனத்திற்
செல்லும் முரண்டகு
தடந்தேர் மீப்போய்
இந்நில வரைப்பின்
அண்டம் இடிபட
உருமே றுட்க
வன்னியும் வெருவ
ஆர்த்து மற்றவண் உற்ற
தன்றே.

498

2896 சீர்திகழ் குமர மூர்த்தி
செறிவிழி கொண்ட
தொல்லை
ஊர்தியின் இருக்கை
நீங்கி உணர்வுகொண்
டொழுகி நின்ற
சூர்திகழ் மஞ்ஞை

யேறிச் சுமக்குதி
எம்மை என்னாப்
பார்திசை வானம்
முற்றும் பரியென
நடாத்த லுற்றான்.

499

2897 தடக்கடல் உடைய
மேருத் தடவரை இடிய
மற்றைப்
படித்தலம் வெடிப்பச்
செந்தீப் பதைபதைத்
தொடுங்கச் சூறை
துடித்திட அண்ட கூடந்
துளக்குறக் கலாபம் வீசி
இடித்தொகை புரள
ஆர்த்திட் டேகிற்றுத்
தோகை மஞ்ஞை.

500

2898 படத்தினின் உலகம்
போற்றும் பணிக்கிறை
பதைப்பப் பாங்கர்
அடுத்திடு புயங்கம்
முற்றும் அலமர அவனி
கேள்வன்
இடத்தமர் கின்ற
பாம்பும் ஏங்குற
விசும்பிற் செல்லும்
உடற்குறை அரவும்
உட்க உலாயது கலாப
மஞ்சைஞ.

501

2899 பாரொடு விரிஞ்சன்
தன்னைப் படைத்திட
பன்னாள் மாயன்
காரென வந்து முக்கட்

கடவுளைப் பரித்த
தேபோல்
வீரருள் வீரனாகும்
வேலுடைக் குமரன்
தன்னைச்
சூருரு வாகி நின்ற
தோகைமேல் கொண்ட
தம்மா.

502

2900 வெயில்விடும் அநந்த
கோடி வெய்யவர்
திரண்டொன் றாகிப்
புயல்தவழ் கடவுள்
வானில் போந்திடு
தன்மை யேபோல்
அயிலினை யுடைய
செவ்வேள் மரகதத்
தழுகு சான்ற

மயிலிடை வைகி
ஊர்ந்தான் மாமுகந்
திசைகள் முற்றும்.

503

2901 நேமிகள் ஏழும்
ஒன்றாய் நிமிர்ந்தெழும்
வடவை முற்றுந்
தாமொரு வடிவாய்
அங்கட் சார்ந்திடு
நிலைமை யென்ன
மாமயில் உய்த்துச்
சென்ற வாகைவேல்
வீரன் மீண்டு
தீமைகொள் அவுணன்
மூதூர்ச் செருநிலத்
தெல்லை புக்கான்.

504

2902 புக்குள குமர மூர்த்தி
பொறிமயில் உருவ

மாயுங்
குக்குட மாயும் நின்ற
அமரரைக் குறித்து
நோக்கி
மிக்கநும் மியற்கை
யாகி மேவுதிர்
விரைவின் என்ன
அக்கணம்
அவருந்தொல்லை
வடிவுகொண் டடியில்
வீழ்ந்தார்.

505

2903 வள்ளலை வணங்கிப்
பல்கால் வழுத்தியே
தொழுது தத்தம்
உள்ளமும் புறத்தில்
என்பும் உருகிட

விழியில் தூநீர்
தள்ளுற வுரைகள்
முற்றுந் தவறிடப்
பொடிப்ப யாக்கை
கள்ளுண வுற்ற
வண்டின் களிமகிழ்
சிறந்து நின்றாஃர்.

506

2904 வீசுறு சுடர்வேல் ஐயன்
வெய்யசூர் முதலைச்
சாடித்
தேசுறு மஞ்ஞை ஊர்ந்து
வந்தது தொந்து
போர்செய்
காசினி யிடையே நின்ற
கணங்களும் வீரர்
யாரும்
ஆசறும் இளவ

லுஞ்சென் றடிதொழு
தார்த்துச் சூழ்ந்தார்.

507

ஆகத் திருவிருத்தம் - 2904

14. தேவர்கள் போற்று படலம் (2905 - 2914)

2905 நேரொரு சிறிதும் இல்லா
நின்மலன் தனது வேலால்
சூருடல் பிளந்தி யாணர்
மஞ்சையிற் தோன்று
காலைப்

பாருல கயின்ற கண்ணன்
பங்கயன் அமரர் கட்கோர்
ஆரமிர் தெய்திற் றென்ன

அன்னது கண்டே

ஆர்த்தார். 1

1

2906 ஆஃதனார் எழுந்து

துள்ளி ஆடினர் பாடா

நின்றார்

போர்த்தனர் பொடிப்பின்

போஃவை பொலங்கெழு

பூவின்மாரி

தூர்த்தனர் அருளை

முன்னித் தொழுதனர்

சுடர்வேல் கொண்ட

தீர்த்தனை எய்திச் சூழ்ந்து

சிறந்துவாழ்த் தெடுக்க

லுற்றார்.

2

2907 வேறு

கார்த்தடிந்து துய்க்குங்

கனைகடலின் நீர்வறப்பப்

போஃ தடிந்து செல்லும்
புகர்வேல் தனைவிடுத்துச்
சூர்தடிந்தாய் அன்றே
தொழுமடியேம்
வல்வினையின்
வேர்தடிந்தாய் மற்றெமக்கு 3
வேறோர் குறையுண்டோ.

2908 மாறுமுகங்

கொண்டுபொரு
வல்லவுணர் மாளாமல்
நூறு முகமெட்டு நோதக்
கனபுரியத்
தேறு முகமின்றித்
திரிந்தேமை ஆளவன்றோ
ஆறு முகங்கொண்டே
அவதரித்தாய்
எம்பெருமான்.

2909 நீதி முறையதனில் நில்லா
 அசுரர்புரி
 தீது பலவுளவுந் தீர்ந்தோம்
 பழியகன்றோம்
 வேத நெறிதொல்லை
 வெறுக்கையொடு
 பெற்றனமால்
 ஏதும் இலையால்
 எமக்கோர்
 குறையெந்தாய்.

2910 மன்ற அவுணர்
 வருத்திடஇந்
 நாள்வரையும்
 பொன்றி னவரென்னப்
 புலம்பித் திரிந்தனமால்
 இன்று பகைமாற்றி

எமக்கருள்நீ
செய்கையினால்
சென்றஉயிர் மீண்ட
திறம்பெற்ற னம்ஐயா.

6

2911 செய்யும்அவ
னும்புலனுஞ் செய்வித்து
நிற்போனும்
எய்த வரும்பொருளும்
யாவையுநீ யேயென்கை
ஐய அடியேங்கள்
அறிந்தனமால்
அன்னதனால்
வெய்ய பவமகன்று
வீடுமினிக் கூடுதுமால்.

7

2912 ஈண்டே எமருக் கிடர்செய்
அவுணரெலாம்
மாண்டே விளியும்

வகைபுரிந்து
காத்தனையால்
வேண்டேம் இனியாதும்
மேலாய நின்கழற்கே
பூண்டேந் தொழும்பு
புகழேம் பிறர்தமையே.

8

2913 என்னா இயம்பி
எவருமினி தேத்துதலுங்
கொன்னார் அயில்வேற்
குமர னதுகேளா
அந்நா ரணன்விரிஞ்சன்
ஆதியாம் வானோர்க்குத்
தன்னா ரருளின் தலைமை
புரிந்தனனே.

9

ஆகத் திருவிருத்தம் - 2913

15. இரணியன் புலம்புறு படலம் (2914 - 2934)

2914 அதுநிகழ்ந் துழியகன்பதி

அவுணர் கள்ஒரு

சில்லோர்

கதுமெனச் சென்று

காவலன் கந்தவேள்

உய்த்திட்ட

நுதிகொள் வேலினான்

மாய்ந்தனன் என்பதை

நுவலுற்றாஈடு

பதுமை அம்மொழி

கேட்டனள் துணைவியர்

பலரோடும்.

1

2915 காவல் மன்னவன்

இறந்தனன் எனுமுரை

கன்னத்துள்
மேவு மெல்லை
யில்அசனி ஏறுண்ட
வெம்பணியேபோல்
தேவி யாகிய பதுமகோ
மளையெனுந்
திருமங்கை
ஆவி நீங்கினள்
தலையளி ஆகிய
ததுவன்றோ.

2

2916 எவ்வெ வர்க்கும்மே
லாகிய அவுணர்கோற்
கில்லாகி
அவ்வி டத்துறை
துணைவியர் வயிறலைத்
தழுங்குற்று
வெவ்வ ழற்பெருங்

குண்டமொன் றாக்கியே
விளிவுற்ற
தெய்வ தப்புனை
வன்மகள் யாக்கைமுன்
செலஉய்த்தார்.

3

2917* மான்கி ளர்ந்தன
அரிமதர்
மழைக்கண்மெல்
லியரெல்லாம்
வான்கி ளர்ந்தெழு
கின்றதோர் மாபெருங்
கனலூடே
கான்கி ளர்ந்திட
மலர்தருந் தாமரைக்
கானத்திற்
தேன்கி ளர்ந்துதம்
மினத்தொடும்

புகுந்தெனச்
செல்லுற்றார்.

(பா-ம் -

*மீன்கிளர்ந்தன.)

4

2918 செல்லல் போதுமென்

றொழிந்திட

அரற்றினோர் செந்தீயில்

செல்லல் போதுநாள்

மாலையும் அங்கியிற்

சேர்ந்தோங்கும்

அல்லல் போதுமுன்

நின்றிடு நிசியெலாம்

அகன்றென்ன

அல்லல் போதுமா

நகர்ந்திரு ஏகினள்

அதுகாலை.

5

2919 இந்த வாறிவர் அங்கியுள்

மாண்டனர் இதுநிற்கத்
தந்தை பட்டதுஞ்
சேவலும் மஞ்ஞையுந்
தானாகிக்
கந்த வேள்புடை
வந்ததுங் கண்டனன்
கலங்குற்றுப்
புந்தி நொந்துநின்
றிரணியன் வானிடைப்
புலம்புற்றான்.

6

2920 வேறு

நன்றென் பதைஉணராய்
நானுரைத்த வாசகங்கள்
ஒன்றுஞ் சிறிதும்
உறுதியெனக்
கொண்டிலையே
பொன்றும் படிக்கோ

பொருதாய் புரவலனே
என்றுன்னை முன்போல
இருந்திடநான்
காண்பதுவே.

7

2921 அன்புடையன்
கொல்லென் றயலா
ரெடுத்துரைப்பத்
துன்புடையேன் போலத்
துயரா அயாட்கின்றேன்
என்புடையே முன்னர்
எனதுயிர்கொண்
டேகினனால்
நின்புடையே நின்று
நெடும்பழியின்
நீங்காதேன்.

8

2922 மாற்றார் வலிகண்டு
மற்றுன்னை

வன்செருவில்
போற்றா தொளித்த
பொறியிலியேன்
தன்முன்னந்
தோற்றாமல்
எங்கொளித்தாய்
சொல்லாய் சுதன்போலக்
கூற்றான வனைஇன்னுங்
கூடமனங்
கொள்ளுதியோ.

9

2923 கையார் அழலேந்துங்
கண்ணுதலோன்
தந்தவரம்
மெய்யாம் ஒருகாலும்
வீடாய்அ· தெல்லாம்
பொய்யாகும் வண்ணம்
புதல்வனென

வந்துதித்தோன்
ஐயா உனகோர்
அருங்கூற்றம்
ஆயினனே.

10

2924 நில்லா உடலை நிலையா
மெனக்கருதிப்
பல்லா ருங்கண்டு
பழிக்கும் படிஉனக்குஞ்
சொல்லா தகன்றேன்நீ
துஞ்சியபின்
வந்தனனால்
நல்லார் களில்தேரின்
நானே தலைஅன்றோர்.

11

2925 அத்திர நேர்கூறும்
அவுணர் தமக்குள் மிகக்
குத்திர னேயாகுங்
கொடியேன்நீ

துஞ்சியபின்
மித்திரனே போன்றிரங்கி
மீண்டேன்
உனக்கென்னைப்
புத்திர நேயெனகை
புவிக்குப்
பொறையன்றோ.

12

2926 ஆழியான் வேதன்
அமரர்க் கிறைமுதலோர்
வாழியா யென்று
வழுத்தியிட வைகியநீ
பூயார் மேனிப் புராரிசிறு
வன்தேரில்
கோழியாய் நின்று
விலாவொடியக்
கூவுதியோ.

13

2927 ஓகையால் அண்டத்
துயிர்களெலாம்
வந்திறைஞ்சச்
சேகையாய் மல்குந்
திருத்தாள்கொண்
டுற்றிடுநீ
வாகையார் கின்ற
வடிவேற் கரத்தோனைத்
தோகையாய் நின்று
சுமக்குதியோ
தோன்றாலோ.

14

2928 மேற்றான் விளையும்
இதென்றே வினயமுடன்
ஆற்றான் மொழிந்தேன்
அதுசிறிதுங்
கேட்டிலையே

மாற்றான் எனவந்த

மைந்தனுடன்

போர்செய்தே

தோற்றாயே அற்றால்

மயிலாய்ச் சுமக்குதியோ.

15

2929 மாறுற்றி டாத்தொல்

வடிவந்தனை இழந்து

வேறுற்ற புள்வடிவாய்

மேவினாய் ஆங்கதனால்

ஈறுற் றனைஅன்றே

என்செய்கை

செய்வதற்கும்

பேறுற் றிலன்வாளா

பேணினேன்

இவ்வுயிரே.

16

2930 பிள்ளைப் பிறைபுனைந்த

பிஞ்ஞுகன்றன்

காதலனைப்
புள்ளிக் கலாபப்
பொறிமயிலாய்ப்
போற்றுமெல்லை
எள்ளற் பொருட்டா
லியான்முன்னு
ரைத்தவற்றை
உள்ளத் திடைஎந்தாய்
உன்னுதியோ
உன்னாயோ.

17

2931 பொங்குற்ற சீற்றம்
பொரும்போர்
இகலுள்ளந்
தங்குற்ற மானஞ்
சயமகந்தை
வன்மையெலாம்
அங்குற்ற நின்னை

அடைந்ததிலை
அவ்வனைத்தும்
எங்குற்ற தையா
இயம்பாய் எனக்கதுவே. 18

2932 என்று கனகன் இரங்கி
நெடுஞ்சேணில்
நின்று தளர்ந்து
நெடிதுயிர்த்துப்
பூதரெனைத்
தின்று சினந்தீர்வர்
தெரியினெனச்
சிந்தைசெய்து
துன்றுதிரை
வேலையிடைத்
தொன்மைபோற்
புக்கனனே.

19

2933 புக்க கனகன் புலர்ந்து
புகரோன்பால்
அக்கணமே எய்தி
அழிவுற்ற தந்தையர்க்குந்
தக்க துணைவர்க்குந்
தாயர்க்கும்
ஏனையர்க்கும்
மிக்க கடன்கள்
விதிமுறையே
செய்தனனே.

20

2934 தாக்கிச் சமர்மலைந்த
தானவர்க்குச் செய்பரிசே
தூக்கிப் புரிந்து
துயரினுக்கோர்
வித்தென்றே
ஆக்கத் தினைவெறுத்தே
ஆதிப் பிரானையுள்ளே

நோக்கிக் கதியடைவான்
நோற்றொருசாஈடி
உற்றனனே.

21

ஆகத் திருவிருத்தம் - 2934

16. மீட்சிப் படலம் (2935 - 2967)

2935 மற்றது காலத்து
மணிதூங் கியபசும்பொற்
பொற்றை புரையும்
பொறிமஞ்சை
மீதுவைகும்
வெற்றி நெடுவேற்ஆ
விமலன் விறலோனைப்

பற்றி னொடுநோக்கி
இனைய பகர்கின்றான். 1

2936 கேட்டி இதுவீர
கெடலுற்ற வெஞ்சூரன்
ஈட்டு திருவென்ன
இருஞ்சிறையின்
வாட்டமுறு சயந்தன்
வானோர்
தமையெல்லாம்
மீட்டு வருதி எனவே
விளம்பினனால். 2

2937 குன்றம் எறிந்த
குமரன்இது கூறுதலும்
நன்றி தெனவே தொழுது
நனிமகிழ்ந்து
வென்றி விடலை
விடைபெற்றுப்

போர்க்களத்தின்
நின்றும் அவுணன்
நெடுநகரத் தேகினனால். 3

2938 மீது படுதிண்டோன்
விடலை அறந்திறம்புங்
கோது படுதீயோர்
குழீஇயநக ருட்புக்குத்
தாது படுதண்டார்ச்
சயந்தன் அமரருடன்
தீது படுவெயய
சிறைக்களத்துச்
சென்றனனே.

4

2939 செல்லும் விறலோன்
திறத்தை நனிநோக்கி
அல்லல் அகலும்
அரிசுதனும் வானோர்கள்

எல்லவரும் அற்புதநீர்
எய்திப் பதம்பூட்டும்
வல்லி பரிய மலர்க்கை
குவித்தனரே.

5

2940 செங்கை குவித்தே
திறலோய் சிறைப்பட்ட
நங்கள் துயர் அகற்ற
நண்ணினையோ
நீயென்றே
அங்கவர்கள்
எல்லோரும்
ஆர்த்தெழுந்து கூறுதலும்
எங்கள் பெருமான்
இளவல் இதுபுகன்றான். 6

2941 வம்மின்கள் வம்மின்கள்
வானத்தீர் எல்லீரும்
நும்மை அயர்வித்த

நொறில்பரித்தோர்
வெஞ்சூரை
அம்ம அவுணர் அனிகத்
துடள்ளங்கோன்
இம்மெனவே வேலால்
இதுபோழ்
தெறிந்தனனே.

7

2942 என்றாங் கிசைப்ப

இமையோர் அதுகேளாப்
பொன்றாது முத்தி
புகுந்ததோர்
எனமகிழ்ந்து
வன்றாள் மிசைப்பிணித்த
வல்லிகளின்
மூட்டறுத்துச்
சென்றார் அவுணன்
திருநகரம் நீங்கினரே.

8

2943 வேறு

நுணங்கு நூலுடை
இளையன் முன்செல
நொய்தென்ன
அணங்கி னோருடன்
சயந்தனுந் தேவரும்
அவண்நீங்கிக்
குணங்கர் ஈண்டிய
களத்திடை நணுகியே
குமரன்தாள்
வணங்கி மும்முறை
புகழ்ந்தனர் திகழ்ந்தனர்
மகிழ்வுற்றார்.

9

2944 குன்றெறிந்தவன்
அமரர்பாற் பேரருள்
கொடுநோக்கி
நன்றி யில்லவன்

சிறையிடைப் பலபகல்
நணுகுற்றீர்
துன்று பேரிடர் மூழ்கினீர்
ஈங்கினித் துரின்றி
என்றும் வாழ்குதிர்
துறக்கமேல்
வெறுக்கையில்
இருந்தென்றான். 10

10

2945 கந்தன் இம்மொழி
வழங்கலுங் கடவுளர்
களிப்பெய்தி
உய்ந்த னம்மெனப்
பின்னரும் வணங்கினர்
உதுகாணா
முந்து தொல்லிடர்
நீங்கியே புந்தியில்
*முதமெய்தி

இந்தி ரன்திருப் பெற்ற
ஞான்றினும்
இனிதுற்றான்.
(* முதம் - மகிழ்ச்சி.)

11

2946 கண்ட னன்தொழு
மைந்தனைப் புல்லினன்
களிப்புள்ளங்
கொண்ட னன்புறம்
நீவினன் பல்லுகங்
கொடியோன்செய்
ஒண்ட ளைப்புகுந்
தெய்த்தனை
போலும்என்
றுரைசெய்யா
அண்டர் யாரையும்
முறைமுறை தழீஇயினன்
அமரேசன்.

12

2947 செற்ற மேதகு மவுணர்
தங்காவலன் செருவத்தில்
அற்றை காறுமா
விளிந்திடு பூதர்தம்
அனிகங்கள்
முற்று மாயிடை
வரும்வகை முருகவேள்
முன்னுற்றான்
மற்ற வெல்லையில்
துஞ்சிய கணமெலாம்
வந்துற்ற.

13

2948 முஞ்சு தானைக
ளார்ப்பொடு
குழீஇக்குழீஇ முருகேசன்
செஞ்ச ரண்முனம்
பணிந்துதம்
மினத்தொடுஞ்

செறிகின்ற
எஞ்ச வில்லதோ
ரெல்லைநீர்ப் புணரியில்
எண்ணில்லா
மஞ்ச கான்றிடு
நீத்தம்வந் தீண்டிய
மரபென்ன.

14

2949 கருணை யங்கட

லாகியோன் கனைகடற்

கிறையாகும்

வருணன் மாமுக

நோக்கியே வெய்யசூர்

வைகுற்ற

முரணு றுந்திறல்

மகேந்திர நகரினை

முடிவெல்லைத்

தரணி யாமென உண்குதி

ஒல்லையில்

தடிந்தென்றான்.

15

2950 என்ற மாத்திரைச் சலபதி

விழுமிதென்

றிசைவுற்றுத்

துன்று பல்லுயிர்

தம்மொடு மகேந்திரத்

தொல்லாரை

அன்று வன்மைசேர்

புணரியுள் அழுத்தினன்

அவனிக்கீழ்

நின்று மாயவன் அடுவுல

குண்டிடு நெறியேபோல்.

16

2951 ஆன காலையில்

அறுமுகன் முகுந்தனும்

மலரோனும்

வானு ளோர்களும்
இறைவனும் வழுத்தினர்
மருங்காக
ஏனை வீரர்கள் யாவரும்
புடைவர இகற்பூதத்
தானை ஆர்த்துடன்
சென்றிடச் செருநிலந்
தணப்புற்றான்.

17

2952 கலங்கல் கொண்டிடு
மகேந்திர வரைப்பினைக்
கடந்தேபின்
இலங்கை மாநகர்
ஒருவியே அளக்கரை
இகந்தேகி
நலங்கொள்
சீருடைச்செந்தியில்
தொல்லைமா நகரெய்தி

அலங்கல் அஞ்சுடர்
மஞ்சுஞின் நிழிந்தனன்
அயில்வேலோன்.

18

2953 கேக யத்தின்நின்
நிழிந்துதொல் சினகரங்
கிடைத்திட்டுப்
பாக சாதன னாதியாம்
அமரர்கள் பணிந்தேத்த
வாகை சேர்அரித்
தவிசின்மேல் வதனமு
விரண்டுள்ள
ஏக நாயகன் உலகருள்
கருணையோ
டினிதுற்றான்.

19

2954 வேறு

ஈண்டிது நிகழ்ந்த எல்லை

இப்பகல் அவுண ராகி
மாண்டவர் நமர்கள்
அன்றே மற்றவர் படிவ
முற்றுந்
தீண்டினங் கதிர்க்கை
யாலுந் தீர்விதற்
கிதுவென் பான்போல்
பூண்டகு தடந்தேர்
வெய்யோன்
புனற்பெருங் கடலுட் 20
புக்கான்.20

2955 வேலையின் நடுவு புக்கு
மேவரும் வடவைச்
செந்தீக்
காலம திறுதி யாகக்
கடிதெழீஇக் ககன நக்கிப்
பாலுற விரிந்தி யாண்டும்

படர்ந்துகொண் டென்ன
வந்தி
மாலையம் பொழுதில்
செக்கர் வான்முழு
தீண்டிற் றன்றே.

21

2956 வேறு

அன்னதொரு
போழ்துதனில் ஆறிரு
தடந்தோள்
முன்னவனை நான்முகவ
னேமுதல தேவர்
சென்னிகொடு
தாழ்ந்துசிறி
யேங்கள்இவ ணுன்றன்
பொன்னடி அருச்சனை
புரிந்திடுதும் என்றாகி.

22

2957 என்றுரைசெய்

காலைஎமை யாளுடைய

வண்ணல்

நன்றென இசைந்திட

நறைக்கொள்புனல்

சாந்தத்

துன்றுமலர் தீபம்அவி

தூப முதலெல்லாம்

அன்றொரு

கணத்தின்முன்

அழைத்தனர்

கள்அங்ஙன்.

23

2958 எந்தையுமை தேர்ந்திட

இயம்பிய குமார

தந்திர நெறிப்படி

தவாதறு முகற்கு

முந்திய* குடங்கர்முதல்

மூவகை யிடத்தும்
புந்திமகிழ் பூசனை
புரிந்தனர் பரிந்தே.
(* குடங்கர் முதல்
மூவகை இடம் - சும்பம்,
அக்கினி,
உருவமாகிய திருமேனி
என்னும் மூன்று
இடங்களில்.)

24

2959 எஞ்சலில் அருச்சனை
இயற்றி
இணைஇல்லோன்
செஞ்சரணி நைத்தமது
சென்னிகொடு தாழா
அஞ்சலிசெய்
தேத்திடலும் ஆங்க
வரைநோக்கி

நெஞ்சுறு மகிழ்ச்சியொடு
நீட ருள்புரிந்தான்.

25

2960 நீண்டவருள் செய்திடு

நெடுந்தகை நுமக்கு

வேண்டுகுறை

யுண்டனென்

விளம்புதிர்கள் என்னக்

காண்டகைய சூர்முதல்

களைந்தெமை

அளித்தாய்

ஈண்டுனருள் பெற்றன

மியாதுகுறை மாதோ.

26

2961 ஒன்றினி அளிப்பதுள

துன்னடியம் யாக்கை

நின்றிடு பகற்றுணையும்

நின்னிரு கழற்கண்

மன்றதலை யன்புற

வரந்தருதி எந்தாய்
என்றிடலும் நன்றென
இரங்கியருள் செய்தான். 27

2962 வேறு

மலரய னாதியாம்
வரம்பி லோரெலாம்
பலர்புகழ் குமரனைப்
பரவி வைகினார்
உலகினில் யாரையும்
ஒறுத்த தானவர்
குலமென மாய்ந்தது
கொடிய கங்குலே. 28

2963 கங்குலுந் தாரகா

கணமும் மாய்ந்திடப்
பொங்கொளி வீசியே
பொருவில் ஆதவன்
இங்குள வுலகெலாம் ஈறு

செய்திடுஞ்
சங்கர னாமெனத்
தமியன் தோன்றினான்.

29

2964 குணதிசை அமர்புரி
கொடியர் உய்த்திடுங்
கணையென விரிகதிர்
காட்டி அங்கவை
அணைதலுங் குருதிநீர்
அடைந்த தன்மைபோல்
இணையறு செக்கர்பெற்
றிரவி தோன்றினான்.

30

2965 அப்பொழுது தவ்விடை
அமராஃ கம்மியன்
கைப்படு செய்கையாற்
கந்த வேள்ஒரு
செப்பரு நிகேதனஞ்

செய்வித் தீசனை
வைப்புறு தாணுவில்
வருவித் தானரோ.

31

2966 ஆமயம் முதலிய ஐந்து
கந்திகள்

மாமலர் மஞ்சனம்
அமிர்தம் வான்துகில்
தூமணி விளக்கொடு
தூபங் கண்ணடி
சாமரை ஆதிகள் அமரர்
தந்திட.

32

2967 முமுதொருங் குணர்ந்திடு
முருகன் யாவருந்
தொமுதகும இறைவனுல்
தொடர்பு நாடியே
விழுமிய கண்ணுதல்
விமலன் தாள்மலர்

வழிபடல் புரிந்தனன்
மனங்கொள் காதலால்.

33

ஆகத் திருவிருத்தம் - 2967

யுத்தகாண்டம் முற்றுப் பெற்றது

ஆகக் காண்டம் நான்குக்கு
திருவிருத்தம் - 7857

This file was last revised on 14
February 2008